

இதழ் 9- மாசி 2021 - ₹4

சிறுகளது மஞ்சள்

ஒருத்திதழ்

பிரதம ஆசிரியர்: மு. தயாளன்

வளர்ந்து, வளரும் படிப்பளிகளைக்கண கனம்

பங்காளர்கள்

நீர்வை
பொன்னையன்
பக்கம் 4

நிலாவளியூர்
ஜெக-தற்மா
பக்கம் 9

ஏ.எஸ்
சுற்குணராசா
பக்கம் 13

கோவிலூர்
செல்வராசன்
பக்கம் 16

அடைந்தி
பக்கம் 21

நக்கிரன் மகன்
பக்கம் 24

பவானி
சுசீதூணந்தன்
பக்கம் 28

சம்பூர்
சுமரன்
பக்கம் 31

தர்மிகா
உமாசுதாசுமா
பக்கம் 33

அலைக்ஸ்
ஜாரந்தாமன்
பக்கம் 34

போசிரியர்
செ. போகுராசா
பக்கம் 38

நந்தினி
சேவியர்
பக்கம் 40

ஒரு நிமிடம் நில்லுங்கள்....

ஒன்பதாவது மஞ்சரி உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது. உங்களின் ஆதரவு என்னை மகிழ்விக்கிறது. பல நண்பர்களின் ஆதரவு உதவி என்னை சந்தோசப்படுத்துகிறது.

என்னால் முடிந்தளவுக்கு சமூகத்திற்கு தொண்டாற்றுவதில் மனம் புள்ளாங்கிதம் கொள்கிறது. புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்குவதில் சிறுகதை மஞ்சரி அளப்பரிய பங்காற்றுகின்றது என்பதில் எனது உள்ளம் நிறைந்து மகிழ்ந்து உவப்பெய்துகிறது.

எழுத்து என்பது ஒர் அற்புதமான ஆயுதம். இதனால் ரத்தம் சிந்தப்படுவதில்லை. யாரும் மரணிப்பதுமில்லை. எழுத்துக்களால் சமூகத்திற்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களே மரணிக்கின்றன. ஒரு சுரியான நியாயமான படைப்பினால் சமூகத்தின் பல பகுதிகள் பழுது பார்க்கப்படுகின்றன. இதனால் பலர் பயனடைகிறார்கள். இன்றைய படைப்புலகில் சிறுகதை என்கின்ற படைப்பு வடிவம் சக்தி வாய்ந்த கூர்மையான ஆயுதமாகத் தொழிற்படுகிறது. அவசரமான இந்த உலகத்தில் துரிதமாக வாசித்து முடிக்கக் கூடிய ஒரு படைப்பு வடிவமாகச் சிறுகதை இருக்கிறது.

இன்று பலர் சிறுகதைகள் எழுத்த தொடங்கியுள்ளார்கள். புதிய பல உத்திகளை பாவித்து பல சமூகப் பிரச்சினைகளை தெளிவாக அனுகி மக்களை அடுத்தகட்டத்திற்கு நகர்த்துச் செல்லும் அற்புத பணி புரிகிறார்கள். அதற்குக் களம் கொடுத்து மகிழ்கிறது சிறுகதை மஞ்சரி.

ஆன்மிகமும் அரசியலும் நோக்கிமுந்து மக்களைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இறைவன் தூணிலுமிருப்பான் தூருமிலுமிருப்பான் என்கின்ற ஆஸ்மீகம் தொலைக் காட்சிகளினாடாக கடவுளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றன. வளர்ந்துவிட்ட தொழில் நுட்பங்களை தவறாகப் பாவித்து சில ஆலயங்கள் மக்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அரசியல் மக்களைவிட்டு விலகி ஒரு சிலரின் பைகளில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் மக்களுக்கானது என்ற கோசம் மங்கி அதிகாரத்திற்கானதென்ற மாயை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் அதிகாரங்கள் ஒரு தனிமனிதனின் கைகளில் பதுக்கப்பட்டு மக்களைத் துன்புறுத்துகிறது.

இவைகளிலிருந்தெல்லாம் மக்களை விழிப்புணர்வு கொள்ள வைக்க எழுத்தே ஆயுதமாகிறது. அந்தப் பணியையே சிறுகதைமஞ்சரியும் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

இனி என்ன எழுதுங்கள்- வாசியுங்கள் - அதற்குத்தக நில்லுங்கள் - மீண்டும் அடுத்தமாதம் சந்திப்போம்.

மு. தயாளன்

சிறுகதை மஞ்சரி 8 இன் சிறந்த முன்று சிறுகதைகள்

- சுமை தாங்கி - குரு சதாசிவம்
- சம்பரி அப்பா - கர்ணன் சின்னந்தம்பி
- பெண்ணாகவே.. - கவின்மகள்

நன்றிகள்..

பங்காளர்களுக்கும் இச் சிறுகதை மஞ்சரியை ஒப்பு நோக்கித் தந்த திருமதி ஆர்த்தி துவாரகனுக்கும் என் தலைவரில் சாருகேசிக்கும் அட்டையை வடிவமைத்த என் மகன் ரமணனுக்கும் சித்திராங்களை அழகுற வரைந்த கைலாசநாதருக்கும் அட்டைக்கான படத்தைத் தந்துதவிய குலசேகரன் வசீகரனுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

1000 பேரை கிடையப்போம்.....

தூய்மண்ணில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு மஞ்சரியை அனுப்புவதற்கு புலம்பெயர் மண்ணிலுள்ளவர்கள் பங்கு பெறலாம். வண்டன்: ஒரு பாடசாலை ஒருவருடம் £5.00

ஜரோப்பா: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் 6 Euro

மற்றைய நாடுகள்: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் \$10

அட்டை வடிவமைப்பு: ரமணன்

அட்டைப்படம் : குலசீங்கம் வசீகரன்

பிரதம ஆசிரியர் : மு. தயாளன்

தவி ஆசிரியர்கள்: செல்வி த. சரண்யா, வி. மைக்கேல் கொலின்

ஆலோசகர்கள் : Dr P. இராசையா , பேராசிரியர் செ. யோகராசா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road, Berkshire SL3 8QP,UK
sirukathai1@gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, barathi street, Trincomalee, Srilanka
sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka: 800Rs/Year

Bank detail : Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Europe: 70 Euro/ year

Other countries: \$80/year

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays,

Sort code 20-37-15, A/C Number 60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307 SWIFTBIC BUKBGB22

விழியோகம்:

யாப்புப்பாணம்: குலசீங்கம் வசீகரன் , +94 773788795

மட்டக்களப்பு: மைக்கேல் கொலின் +94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா , +94765554649

வவுனியா: பண்டாரவன்னியன் புத்தக சாலை +94772244616

உள்ளடக்கம்...

1 ஒரு நிமிடம் நிலவுங்கள்..

மு. தயாளன்

2 உள்ளடக்கம்

3 வாசிப்பதுபவம் 6

மு.தயாளன்

இம்முறை நோயல் நடேசன் அவர்களின் கனவு தேசம் வாசிப்புக்குப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

4 மேதினம்

நீர்வை பொன்னையன் - சிறப்புச் சிறுக்கதை

இலங்கையில் டி. என். பி அரசினால் மேதினம் தடைசெய்யப்பட்டதனை வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

9 புத்துயிர்ப்பு

நிலாவழியூர் ஜக தர்மா

ஒரு ஆசிரியையின் ஓத்மார்த்தமான உணர்வு படம்பிழக்கப்பட்டுள்ளது.

13 விடுதலை ஏ.எஸ். சுற்குணராசா

ராமர் சீதை கதையின் வெள்- குசன் பிறந்த வரலாறின் ஒரு நேர் பார்வை.

16 நடப்பவை நடக்கட்டும் கோவிலுர் செல்வராசன்

யுத்தகால ஆரம்பத்தில் ஒரு குடும்பத்தின் பாதிப்பை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

21 வெற்றிடம் நோக்கி ..

ஆண்பீகத்தையும் வாழ்க்கையையும் கிணைத்துக் கலாசார சீர்மிகுப்பறி நோக்குகின்ற கதை.

24 மலர்

நக்கீரன் மகள்

வெளிநாட்டு ஆடம் பரவாழ் வால் ஒரு கணவனால் சீர்மிக்கப்பட்ட மனைவியின் வாழ்வு.

28 பாவப்பட்ட விஜிதா

பவானி சுசிதானந்தன்

கணவனைப் பிரிந்த ஒரு பெண் தன் சகோதனின் வீட்டில்படும் துயரம் அழகாகப் படம் பிழக்கப்பட்டுள்ளது.

31 விளைந்தது விதி சம்பூர் சமரன்

விவசாயிகள் தங்கள் தவறுகளுக்கு மேலாக வித்தை நம்புகின்ற நிலையை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

33 நான் ஒர் உடைந்த குடை

தர்மிகா உமாசுதசர்மா

இது ஒரு உருவகக் கதை. உடைந்த குடையின்றினாடா பல செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

34 காலம் தின்ற வாழ்வு

அவெக்ஸ் பரந்தாமன்

ஒரு வாயாடிப் பெண் ஞால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் கதையாக்கப்பட்டுள்ளது.

38 ஈழத்துச் சிறுகதைகளும்.....

பேராசிரியர் செ. போகுராசா

மஞ்சர் எட்டிலுள்ள கதைகள் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

39 குறுங்கதைகள்

அகமது .பசல் - திருமலை சுந்தா

பெரிய தத்துவங்களை குறுக்கிச் சொல்லும் உத்தி

40 எழுத்தின் அனுபவம்....

நந்தினி சேவியப்

50 வருடகால எழுத்துகை அனுபவங்கள்

**வாங்கி வாசிப்பதால் ஒரு மனிதன்
பூரண மனிதனாகிறான்**

வாசிப்பறைப்பவர்

6

நால் : கனவ தேசு

ஆசர்யர்: நொயல் நடேசன்

வெளியீடு: காலச் சுவடு

கீதா டர்ச்சியாக சிறுகதைகளையே வாசித்து அதனால் மனதில் உண்டான அனுபவங்களைப் பகிர்ந்த நான் ஒரு மாறுதலுக்காக நாவல் ஒன்றை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். நோயல் நடேசன் அவர்கள் எழுதிய கானல் தேசம் நாவலைப் படித்தேன்.

இந்த நாவல் ஆரம்பத்தில் துப்பறியும் நாவல்போல் ஆரம்பித்தது. அசோகன் என்று பாத்திரத்தை அவஸ்திரேலிய உளவுத்துறை ஜெனிப்ர என்னும் பெண்ணைக் கொண்டு துப்பறிகின்ற கதை. ஆரம்பத்தில் நீண்ட காலத்துக்குப் பின்பு தமிழ்வாணன் பாணியிலான கதையை வாசிக் கின்றோமோ என்ற ஜெயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் கதை நகர்கின்ற போக்கு வாசிக்கத் தூண்டியது. தொடர்ந்து வாசித்தேன். திடீரெனக் கதையின் காட்சிகள் மாறத் தொடங்கின. ஒரு டயறி கதையைப் புரட்டிப்போடுகிறது. அந்த டயறியில் உள்ள விடயங்கள் மிகப் பாரதாரமானவை. விடுதலை இயக்கங்களின் மோதல்கள் துரோகங்கள் சகோதரப் படுகொலைகள் வெளிநாடுகளில் இயக்கங்களுக்குக் காச சேர்த்தவர்களின் துரோகத்தனங்கள் விரிசையாக அனிவகுக்க டயறி வழிகோலுகிறது. இதனின் நாவலில் ஒரு தொய்வு ஏற்பட்டது.

அவர் கூறுகின்ற விடயங்கள் ஏற்கனவே தெரிந்தவை யானாலும் பல சாட்சிகளோடு அவை முன்வைக்கப்படுவதைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

விடுதலைப் போராட்டத்தை எந்தவிதமான ஏதிர்காலத் திட்டங்களுமில்லாமல் வெறும் ஆயுதத்தை நம்பிய போராட்டமாகக் கூறவிழைகிறார். நாட்டுள் நடைபெற்ற பல இயக்கங்களால் ஏற்பட்ட சித்திரவதைகளை அப்பட்டமாகக் கூறும் நாவல் இலங்கை இராணுவத்தால் ஏற்பட்ட சித்திரவதைகளைப் புறந்தள்ளியமையால் நாவலின் சமநிலை குலைந்ததுபோல் எனக்குப்பட்டது.

அடுத்து இவ்வளவு குற்றங்களுக்கும் விடுதலை இயக்கமே காரணம் என முன்வைக்கும் நாவல் இவற்றிற்கெல்லாம்

மூலகாரணமாக உள்ள இனப் பாகுபாடுபற்றிக் கூறாமையும் அதே சமநிலை குலைவாகவே எனக்குப்பட்டது.

ஒரு நாவல் எப்பொழுதும் வரலாற்றோடு நகர்ந்து முடிவில் மாற்றுத்துக்கான அடுத்தகட்டத்தை இயல்பாகச் சுட்டிக் காட்டுதலே வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதத்தின் விளக்கம் என வாசிப்புலகத்தில் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்த நாவலின் ஆசிரியர் எழுதும்போதே விடுதலை இயக்கங்கள்பற்றி கூறவேண்டுமென்று தீர்மானித்துத் தவித்துப் பல சம்பவங்களைப் புகுத்தியாக வேண்டுமென்ற ஆவலில் நாவலின் சமநிலையைக் குலைத்திருக்கிறார் என்றேபடுகிறது. அவர் கூறிய விடயங்கள் உண்மையே. இதனை நாவலாகத் தராமல் கட்டுரையாகத் தந்திருக்க லாமோ என எண்ணினேன்.

2009 ஆம் ஆண்டு யுத்த முடிவுக்குப்பின் பல நாவல்கள் புற்றீசல்களாக விடுதலை இயக்கத்தை ஆதரித்தும் வெறுத்தும் வசைபாடியும் வந்துள்ளன. எந்த ஒரு நாவலும் தமிழர்களின் நிலைபற்றியோ அல்லது தமிழர்களின் ஏதிர்காலம் என்ன என்பது பற்றியோ அல்லது ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்துக்கெதிராக ஒன்று கூடிய முதலாளித் துவ ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் குரூருமக்கதேயோ வெளிக்கொண்றாமை கவலைக்குரியதே. கானல் தேசம் சொல்லும் எந்தவிடயத்திலும் நான் முரண்படவில்லை. எனக்குள்ள கவலை இந்த விடயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான மற்றைய பக்கம் ஏன் மறைக்கப்பட்டது என்பதுதான்.

சிங்கள இனத்தவர்கள் எல்லோரும் நல்லவர்கள் என்றும் தமிழர்களே தவறானவர்கள் என்பது போலவும் நாவலின் சில பக்கங்கள் சிங்கள அரசுக்கு வக்காலத்துவாங்குவதை எந்தக் கோணத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

தனக்குத் தெரிந்த எல்லா விடயங்களையும் சொல்லி விடவேண்டும் என்ற வேகத்தாலும் கோபத்தாலும் நாவலின் இயங்கியில் அசைவை ஆசிரியர் விட்டுவிட்டாரோ என்ற ஜெயம் என மனதை உறுத்துகிறது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன் நடேசனின் இந்த நாவலைப் படித்தபின்பு அவரின் மற்றைய படைப்புகளையும் வாசிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் என்னுள் முகிழ்த்துள்ளது. வாசிப்போம். மீண்டும் வருவோம்.

மு. டயாளன்

வாங்கி வாசிப்பதனால் மனிதன் பூரணத்துவம் அடைகிறான்

இல் தினை

கா வை ஒன்பது மணி. வெளியில் ஏதோ பர பரப்பு. அது என்ன? ஒரு தொழிலாளி ஐன்னலால் பார்க்கிறான். ஆயுதம் தாங்கிய பொலிஸார் காரி யாலயத் தைச் சுற்றி வளைக்கின்றனர். துப்பாக் கிக்ஞடன் சில பொலிஸ் காரர் கள் திடீரென்று ஆனால் கவனமாகக் காரி யாலத்துக்குள் நுழைகின்றனர். அவர் களுடைய முகங்களில் ஒரு வித பய பீதி. காரியாலயத்திலிருந்த தொழிலாளர்கள் பதட்ட மின்றி அமைதியாக இருக்கின்றனர்.

பொலிஸ் காரர் களுக்குத் தெம்பு பிறக்கின்றது. ஆபத் தொன்றுமில்லை. இதை அறிந்த பொலிஸ் அதிகாரி

நீர்வை சொன்னான்யேன்

சிறப்புச் சிறுகதை

பொலிஸ்காரர்களை விலக்கி விட்டு முன்னுக்கு வருகின்றான்.

தொழிலாளர்கள் மத்தியில் எதுவித மாற்றமுயில்லை. பொலிஸ் அதி காரிக்கு ஆத்திரம் பொங்குகின்றது.

என? தங்களை இந்த நிலையில்

ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். நீர்வேலி அத்தியார் இந்துக் கல்லூரியில் தொடக்கக் கல்வி கற்று பின்னர் 1951 இல் மேல் பயிற்புக்காக கல்கத்தா சென்று அங்கு இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். கல்கத்தாவில் முற்போக்கு இடதுசாரிச் சிந்தனைகளும் தொழிலாளர் போராட்டங்களும் இவரை ஈர்த்தன. பட்டம் பெற்றுத் திரும்பியும் அவர் வேறு தொழில் எதிலும் சடுபடாமல் விவசாயத் தொழிலிலேயே சடுப்பார். யாழ்ப்பாணத்தில் இடதுசாரிக் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராகத் தீவிரமாகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். சிறிது காலம் கொழும்பில் இலங்கை திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றி, மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் சென்று சமூகப் பணிகளில் சடுபடலானார். 1990களுக்குப் பின்னர் அங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து மீண்டும் கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவரது முதலாவது சிறுகதை 1957 ஆம் ஆண்டில் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. கவிஞர் இநாகராஜன் நடத்தி வந்த “தமிழர்” என்ற பத்திரிகையில் பல சிறுகதைகளை எழுதினார். இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதி மேடும் பள்ளமும் 1961 இல் வெளிவந்தது. இவரது உதயம், மூவர் கதைகள், பாதை, வேட்கை, உலகத்து நாட்டார் கதைகள், முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள், நாம் ஏன் எழுதுகின்றோம்? போன்ற நூல்கள் ஈழத்து முற்போக்கிலக்கியப் பரப்பில் வரவேற்பினை பெற்றிருந்தன. இவருக்கு 2017 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசின் “சாகித்திய ரத்னா” விருது கிடைத்தது.

கண்டவர்கள் ஒட்டம் பிடிக்க வேண்டும். தாங்கள் அவர்களைக் கலைத்துப் பிடித்து அடி போடவேண்டும் என்பது அவர்களுடைய எண்ணம். அது பலிக்கவில்லை.

ஆத்திரத்தில் அவன் பல்லை நெருடுகின்றான்.

“சண்முகம் வாசலிலை நில் ஒருதரையும் வெளியாலை போகவிடாதை.” கோபத்துடன் கத்துகின்றான்.

“பெர்னாண்டோ பின் வாசலுக்குப் போ”

தொழிலாளர்கள் நிதானத்துடன் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“மார்ட்டின் அந்தக் குப்பைக் கூடையைச் சோதி”

தயங்கியபடியே மார்ட்டின் குப்பைக் கூடையை நெருங் குகின்றான்.

“ஒருதரும் அசையக்கூடாது. அப்படியே இருக்கவேண்டும்.”

தொழிலாளர்களைப் பார்த்து அதிகாரி அட்காசத்துடன் கத்துகின்றான்.

“சரி இந்த இடத்தை முதலில் வடிவாய் சோதியுங்கோ” ஒன்றும் அகப்படவில்லை.

“அறைகளின்றை துறப்புகள் எங்கே?”

தோழர் கந்தையாவைக் கேட்கின்றான் அதிகாரி.

“ஏன்?”

“அறைகளைச் சோதனை போடவேணும்” அதிகாரத்துடன் கூறுகின்றான்.

“எதற்காக?”

“இங்கே கைக்குண்டுகள் கிடக்கெண்டு தகவல் கிடைத்திருக்கு”

கந்தையா ஏளனமாகச் சிரிக்கின்றார். அறைகள் சோதிக்கப்படுகின்றன.

“நீதானே வேலுப்பிள்ளை?”

“ஓ”

“நீ கைக்குண்டுகளைக் கடத்தி வந்ததெண்டு தகவல் கிடைத்திருக்கு. என்ன கொண்டந்தனிதானே?”

அதிகாரி கண்களை உருட்டி வேலுப்பிள்ளையைப் பார்க்கின்றான். பதிலில்லை.

“ஆர் சிவகுரு?”

“நான் தான்”

“கந்தையா?”

“நான்”

“சரி மூண்டு பேரும் வந்து ஜீப்பிலை ஏறுங்கோ”

தொழிலாளர்கள் ஆவேசத்துடன் பொங்கி எழுகின்றனர். தோழர் கந்தையா அவர்களை நிதானத்துடன் ஒரு மாதிரிப் பார்க்கின்றார். அவருடைய பார்வையில் பொருள் நிறைந்திருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் சாந்தமடைகின்றனர்.

“சரி நாங்கள் போட்டுவாறும். நீங்கள்...” கந்தையா கூறுகின்றார்.

“கெதியாய் ஏறுங்கோ நேரம் போட்டுது.” அதிகாரி அவசரப்படுத்தினான். மூவரும் ஜீப்பில் ஏறுகின்றனர்.

ஏழெட்டு ஜீப்புகளும் ஐந்தாறு பொலிஸ் வான்களும் உறுமிக்கொண்டு புறப்படுகின்றன. தொழிலாளர்கள் தங்களது முஸ்தக்களை உயர்த்தி ஆட்டிக்கொண்டு கந்தையாவாக்களை வழியனுப்பி வைக்கின்றனர். எல்லா வாகனங்களுக்குள்ளும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலிஸார் நிறைந்திருக்கின்றனர்.

“இதுவும் ஒரு விதத்தில் மேதின அணிவகுப்புத்தான்.”

தோழர் கந்தையா முறுவலித்துக் கொண்டு கூறுகின்றார்.

‘எதுவித கரைச்சலுமில்லாமல் இவையைள மடக்கியாச்சு இனி ஊர்வலமில்லை. எனக்குப் பதவி உயர்வு...’

பொலிஸ் அதிகாரியின் உள்ளத்தில் தூரிப்பு. மூன்று தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட செய்தி காட்டுத் தீபோலப் பரவுகின்றது.

“இனி கம்யூனிஸ்ட்காரர்களால் ஊர்வலம் நடத்தேலாது. இவங்களாலைதான் எங்களுக்குத் தலையிடியாகக் கிடந்தது. நாங்கள் தப்பிப்பிழைத்தும்.” பாரானுமன்றத்தில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள “இடதுசாரித் தலைவர்களுக்கு” ஆனந்தம்.

“மேதின ஊர்வலத்துக்குத் தடை!”

ஒரு கிழமைக்கு முன்பு இதை அறிந்த தொழிலாளர்கள் மத்தியில் கொந்தனிப்பு.

“என்ன மேதின ஊர்வலத்துக்குத் தடையா?”

ஒரு தொழிலாளி ஆச்சரியத்துடன் கேட்கின்றான்.

“ ஒ மேதினத்தன்டு ஒருதரும் ஊர்வலம் நடத்தக் கூடாதாம்.”

“ ஆர் சொன்னஞ்சு?”

“வேறை ஆர் சொல்கிறது? யூ. என். பி அரசாங்கம் தான்.”

வெறுப்புடன் ஒரு தொழிலாளி கூறுகின்றான்.

“ஏன்?”

ஆத்திரம் பொங்கிக்குமுற மற்றொரு தொழிலாளி கேட்டான்.

“வெசாக் பெருநாளும் மேதினமும் ஒரே நாளிலை வருகுதாம்.”

“அதுக்கு?”

“ஏதாவது குழப்பம் வந்தாலுமென்டு மே முதலாம் திகதியிலென்டு ஊர்வலம் நடத்தக்கூடாதென்டு அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கு?”

“முந்தியும் ஒரு முறை இந்த இரண்டு கொண்டாப்டங்களும் ஒரே நாளில் வந்தவை தானே அன்டைக்கு இரண்டும் கொண்டாப்பட்டவை தானே?”

“ஓம்”

“அப்ப இந்த வருடம்?”

“உந்த அரசாங்கம் சொன்னாப்போலை நாங்கள் கேக்கப்போற்றுமோ?”

“கேளாமல்...?”

சந்தேகத்துடன் நல்லதம்பி கேட்டான்.

“உதைப்போலை எத்தினை அரசாங்கங்களை நாங்கள் கண்டிட்டம். நாங்கள் செய்யப் போறதை நிச்சயம் செய்தே தீருவம்”

மேதின ஊர்வலத்தை நடைபெறாமல் செய்வதற்கு அரசாங்கம் முழு முச்சடன் வேலை செய்கின்றது.

முதலாளித்துவச் செய்திப் பத்திரிகைகள் அரசாங்கத்துடன் பூரணமாக ஒத்துழைக்கின்றன. பொலிஸார் தீவிரமாக வேலை செய்கின்றனர். சி.ஐ.டி பொலி ஸார் இரவு பகலாக ஓடித்திரிகின்றனர்.

“பொதுமக்களே பயங்கர ஆயுதங்களுடன் ஆபத்துப் பேரவழிகள் வீதிகளில் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரிகின்றனர். உங்கள் உடைமைகளையும் உயிர்களையும் காப்பாற்று வதற்குப் பொலிஸாருடன் ஒத்துழையுங்கள்.”

பொலிஸார் இரவு பகலாக ஓலி பெருக்கியில் அலறித் திரிகின்றனர். பொதுமக்கள் மத்தியில் ஒருவித பரபரப்பு. தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மனக்கொதிப்பு. பாரானு மன்றத்தில் அங்கத்துவம் வகிக்கும் “இடதுசாரித் தலைவர்கள்” மே தினத்தை ஏப்ரல் முப்பதாம் திகதி கொண்டாடித் திருப்தியடைந்தனர்.

ஏன் முப்பதாம் திகதி கொண்டாடினர்?

அரசாங்கக் கட்டளையை மீறி மேதினத்தை நடத்த பொலிக்கு அவர்கள் பயம். அது மாத்திரமல்ல வெசாக்கிலென்டு மேதினத்தைக் கொண்டாடினால் தேர்தலில் வாக்குகளைப் பெற்றுமுடியாதென்று அச்சம்.

கம்பியனில்ட் கட்சி? தொழிலாளி வர்க்கம்?

“மே தினத்தன்றே மேதின ஊர்வலம்!”

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிக்கரு இது.

மூன்று தலைவர்கள் காலையிலேயே கைது செய்யப்பட்டுவிட்டார்கள். வேறு சில தலைவர்களுக்காகப் பொலிஸார் வலைவீசித் திரிகின்றனர்.

“சன்னாகத்திலையிருந்து ஊர்வலம் தொடங்கப் போகுதாம்.”

இத் தகவல் கிடைத்ததும் ஒரு பகுதிப் பொலிஸார் சன்னாகத்துக்கு ஒடுகின்றனர்.

“இல்லை மட்டுவிலிலிருந்தாம்” சில பொலிஸ் வாகனங்கள் மட்டுவிலுக்குப் பறக்கின்றன.

“சங்கத்தானையில் சில சிவப்புச் சட்டைகள் தெரிந்ததாம்” சங்கானைக்கும் விரைகின்றது பொலிஸ்.

மாலை ஜந்தரை மணி. நகரத்தின் உயிர்த்துடிப்பு அதிகரிக்கின்றது. காக்கிச் சட்டைகள் தலை கால் தெரியாமல் ஓடித்திரிகின்றன.

“உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேர்வோம்”

நகரத்தின் இதயத்திலிருந்து திடீரென ஒரு கம்பீரமான குரல் ஓலிக்கின்றது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தியாகச் சின்னமான செங்கொடி வான்ததை நோக்கி உயர்கின்றது.

“மேதினம் வாழ்க!”

அலையலையாக வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் தீரள்கோவிக்கின்றது. எங்கிருந்து இவ்வளவு மக்களும் வருகின்றனர்? இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் பீதியடைந்து ஒரு சந்துக்குள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஒடுகின்றார்கள். மேதின ஊர்வலம் ஆரம்பிக்கின்றது! ஊர்வலத்தில் தொழிலாளர்கள் விவசாயிகள் வாலிப்ரகள் மாணவர்கள் அணிதிரண்டு சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த வேளையில் உலகின் பல்வேறு நகரங்களிலுள்ள வீதிகளில் அணிவகுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்ற கோடானுகோடி தொழிலாளர்களுடன் புதிய உலகை அமைக்கப்போகும் இந்தப் புரட்சிப் போராளிகள் ஒரே இலட்சியப் பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஜனசமுத்திரம் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவர்கள் மத்தியில் ஒரே உத்வேக உணர்ச்சி வியாபித்திருக்கின்றது.

“உலகத் தொழிலாளர் வர்க்கம் நீடுழி வாழ்க”

ஊர்வலத்திலிருந்து எழுந்த இந்தப் பாட்டாளி வர்க்க சர்வ தேசியத்துவ உணர்வு நிறைந்த லட்சோப லட்சம் மக்களின் உள்ளத்தைக் கிளறி ஒரே அணியில் ஜக்கியப்படுத்தும் கோஷம் எதிரொலித்து விம்மி பொங்கியது.

ஊர்வலம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வீதியில் இரு மருங்கிலும் வியப்பும் பரபரப்பும் நிறைந்த மக்கள் தீரள் நிறையிட்டு இந்த ஊர்வலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றது. சத்தியத்தை வலிமையாகக் கொண்டு நிதானமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் போராளிகள் மத்தியில் பொங்கிப் பிரவகித்துக் கொண்டிருக்கும் புரட்சி உணர்வுச் செந்தழல் உலகின் பழைய உக்கி உழுத்திச் செத்துக் கொண்டிருக்கும் சகலவற்றையும் சுட்டுப் பொச்கிச் சாம்பராக்கி அந்த அழிவில் புதிய உலகைக் கட்டி எழுப்புவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. மேதின ஊர்வலம் பொங்கிக் குழறி உருகி வழியும் ஏரிமலைக் குழம்புபோல அலையலையாகப் பெருகிக்

கொண்டிருக்கின்றது. ஊர் வலத்தின் முன்னால் செங்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது. செங்கொடியிலிருந்து பிறந்த மகத்தான் சக்தி தனக்கு முன்னேயுள்ள சகல தடைகளையும் தகர்த்தெறிந்து தான் சென்று கொண்டிருக்கும் பாதையைத் தங்கு தடையற்றதாகச் செய்து மக்களைக் கவர்ந்திமுத்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

“சொல்லுறதைச் செய்பவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள் எண்டதை இப்ப நாங்கள் நேரிலை பார்க்கிறம்.”

வீதியோரத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் மக்கள் தீரளிலிருந்து ஒரு குரல் ஓலிக்கின்றது.

ஊர்வலத்தின் உத்வேக உணர்ச்சியினால் கவர்ந்தி முககப்பட்ட வீதியோரத்தில் நிற்பவர்களில் அநேகர் ஊர்வலத்தில் வந்து சேர்கின்றனர்.

“பொலிஸ்!”

வீதியோரத்தில் நின்ற ஒருவர் கத்துகின்றார்.

ஊர்வலம் வீறாப்புடன் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆயுதமேந்திய பொலிஸ் படை ஊர்வலத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பொலிஸ்காரர்களின் தோள்களிலேயுள்ள துப்பாக்கிச் சனியன்கள் சூரிய ஒளியில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

பொலிஸாரின் மனிதச் சவர் ஊர்வலத்தை நெருங்குகின்றது.

“நில்லுங்கள்.”

ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி உரக்கக் கத்துகின்றான்.

“அடக்குமுறைக்கு அஞ்சமாட்டோம்!”

பொலிஸ் அதிகாரியின் தன்னந்தனியனான முரட்டுக் குரலை தொழிலாளர்களின் இடி மழுக்கம் போன்ற கோஷம் விழுங்குகின்றது.

மேதினப் போராளிகளின் அணிவகுப்புக் கெம்பீரமாக முன் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

“நில்லுங்கள்!”

அதிகாரி கீச்சக்குரலில் மீண்டும் கத்துகின்றான். அவனுடைய முழிகள் பயத்தில் பிதுங்குகின்றன.

முகத்தில் வியர்வை. கடந்த காலப் போராட்டங்களின் அனுபவங்களைத் தொகுத்து அதன் அடிப்படையில் தமது எதிர்காலப் போராட்டப் பிரதிக்ஞாயை மேதினைக் கூட்டத்தில் பிரகடனம் செய்து சபதமெடுக்க புரட்சி உணர்வு பீறிட்டுக் கொப்பவிக்கச் சென்று கொண்டிருக்கும் அந்தப் போராளிகள் அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரியின் உள்ளைக் கேட்கவில்லை.

“கலைந்து போங்கள்!” கூவுகின்ற அதிகாரியின் குரல் நடுங்குகின்றது.

ஹர்வலம் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

“தாக்குங்கள்!”

நடுங்கிய குரலில் பொலிஸாருக்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டுப் பின் வாங்குகின்றான். பொலிஸாருக்குத் தயக்கம். தாக்குங்கோ! மீண்டும் அலறிக்கொண்டு தனது ஜீப்புக்குக்கிட்டச் செல்கின்றான் அதிகாரி. பொலிஸ்காரர்கள் தாக்கத் தொடங்குகிறார்கள். ஹர்வலத்திலுள்ளவர்கள் தம்மைப் பாதுகாக்க முற்படுகின்றனர். மோதல்! பொலிஸ் படை சிதறிச் சின்னாபின்ன மடைகின்றது. ஹர்வலம் முன்னேற முயல்கின்றது. மேலும் பொலிஸ்படைகள் வந்து குவிகின்றன.

மோதல்!

குண்டாந்தடிப் பிரயோகம்!

தடியடி!

கல்லெறிகள்!

கண்ணீர்ப்புகை!

கை காலகள் முறிகின்றன.

மண்டைகள் பிளக்கின்றன. ரணகளம்!

மேதின உரிமைக்காக இந்தப் புரட்சிப் போராளிகளின் ரத்தம் பூமியில் மழைமாதிரிப் பொழிகின்றது. அந்த இரத்தத்திலிருந்து சத்தியம் ஜனித்தது. புத்துலகு அவதரிக்க இருக்கின்றது. சரண்டும் வர்க்கத்தின் காக்கிச் சட்டைக் காவல் நாய்கள் சிந்திய நாற்றம் பிடித்த ரத்தத்தால் எவ்வித பயனும் விளையப் போவதில்லை. அது மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து மக்கியது.

“சுந்தரமாக்களைக் கைது செய்துபோட்டாங்கள்!”

ஒரு தொழிலாளி கத்துகின்றான்.

சுந்தரமாக்களிருந்த பொலிஸ் ஜீப்பை நோக்கி தொழிலாளர்கள் ஒடுகின்றார்கள்.

தொழிலாளர்கள் ஜீப்பை அடையும் அது புறப்படுகின்றது.

“தோழர்களே! மே தினப்பிரகடனம்.... கூட்டம்...” சுந்தரம் கத்துகின்றான். அவனுடைய மண்டையிலிருந்து ரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

“புரட்சிகர மே தினம் வாழ்க!”

ஒரு கையால் மண்டையிலுள்ள காயத்தை அழுத்திப் பிடித்தபடியே மறுகையின் முஷ்டியை உறுதியாக உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு கோவிக்கிறான் சுந்தரம்.

“உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேர்வோம்!”

ஜீப்பிலிருந்த முருகேச எழுந்து செங்கொடியை அசைத்துக் கொண்டு கோவிக்கின்றான்.

ஜீப்பில் சென்று கொண்டிருக்கும் அவர்களுடைய கோவைகள் காற்றில் மிதந்து வந்து தொழிலாளர்களின் காதில் விழுகின்றன. அவர்களுக்குப் புத்துணர்வு.

அநேக தொழிலாளர்களுக்கு ரத்தக் காயங்கள். அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஒரு தொழிலாளி பக்கத்து வீடொன்றிலிருந்து ஒரு மேசையைக் கொண்டு வந்து வீதியோரத்தில் வைக்கின்றான். ரத்தம் தோய்ந்த செங்கொடி ஒன்று கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஒரு தொழிலாளி மேஜை மீதேறி சர்வதேசிய கீத்ததைப் பாடுகின்றான். புத்துலகை அமைக்கப் போராடுகின்ற அந்தப் புரட்சிப் போராளிகள் எந்தவித பரிசோதனைக்கும் தயாரென்ற நிலையில் உறுதியாக நிற்கின்றனர். அவர்களுடைய எதிர்காலப் போராட்டப் பிரதிக்ஞா இந்த மேதினைக் கூட்டத்தில் பிரகடனப்படுத்தப்படுகின்றது.

அந்தப் போராளிகளின் உள்ளங்களில் புரட்சித் தீகளன்று கொண்டிருக்கின்றது. மாலைச் சூரியன் செங்குழம்பை அள்ளி வீசிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

உலகம் சிவப்பாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது.

பு ரூ யி ர் பி பு

நிலாவெளியூர் கை-தர்மா

நிரஞ்சலாவின் மனதில் பாதி சந்தோசம் ...பாதி துக்கம்... இரண்டும் கலந்த மனோநிலை. இரண்டில் ஒன்றைக்கூட முழுமையாக அனுபவிக்குமுடியாத நிலை.

“ஓ” ... என்று கதறி அழுது துக்கத்தை விரட்டவும் முடியாது... கலகலவென்று சிரித்து மகிழ்ந்து பூரணமாய் சந்தோசப்படுவதாய் நடிக்கவும் முடியாது தவித்த நிரஞ்சலா கட்டிலில் கிடந்தபடி தூக்கம் வராமல் தவித்தாள். தொடர்ந்து சிந்தனை வசப்பட்டாள். “அழுது தீர்த்துவிடலாம், ஆனால் அம்மா கண்டுவிட்டால், என்ன எண்ணுவான்? அவனும் சேர்ந்தல்லவா அழுது ஓப்பாரிவைத்துத்துக்கிக்க வேண்டிவரும். சந்தோசப் படுவதாகக் காட்டிக் கொண்டால் இத்தனை காலமும், அன்டும் பாச

மும் பரிவும் காட்டி வளர்த்த மகனுக்கு என்னை விட்டுப் பிரிவதில் சிறிது கவலைகூட இல்லாமல் போயிற்றே.. என்று எண்ணி உள்ளூர் வேதனைப்பட்டாள்” என

எண்ணியவளாய் மகிழ்ச்சியையும் பூரணமாக வெளிப் படுத்திக்காட்டவும் முடியாதவளாய் இருக்க முயன்றாள்.

தொடர்ந்து சிந்தனையில் மூழ்கினாள்...

“ நான் எடுத்துக்கொண்ட முடிவு சரிதானா ? ஆரம்ப வகுப்புத் தொடக்கம் கபொ.த, வகுப்புவரை தமிழ்மொழியை தாராளமாய் சொல்லிக் கொடுத்த ஆசிரியர் டேவிட் அவர்களை ...அவர் சொல்லிய கருத்துக்களை எல்லாம் தூக்கி எறிந்து விட்டேனா” என அங்கலாயித்தாள்.

டேவிட் மாஸ்டரின் போதனைகள் அறிவுரைகள்..அவளின்

செவிகளில் இப்பவும் ஒலிக்கத்தொடங்கிற்று.

“ பின்னைகளே...நீங்கள் பின்தங்கிய கிராமத்தில் கல்வி பயிலுகின்றீர்கள். இப்பாடசாலை க.பொ.த சாதாரண வகுப்போடு நின்று விடக்கூடாது. க.பொ.த உயர்தர

வகுப்பும் இங்கு ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் இங்கிருந்து பற்பல மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்லவேண்டும் இக்கிராமத்திற்குப் பெயரும் புகழும் பெற்றுத்தர வேண்டும். இக்கிராமத்தில் பட்டதாரிகள் பெருக வேண்டும். அவ்வாறு பெருகினால்தான் வருங்கால மாணவர்கள்க்கு உயர்தர கல்வியைக் கற்க வாய்ப்புப் பெருகும். எனவே கல்வியில் கவனம் செலுத்திக் கற்று இப்பாடசாலையும் இவ்வுரும் தரத்தில் உயர வகைசெய்வது உங்கள் கைகளில்தான் தங்கி உள்ளது. எனவே நீங்களோல்லாம் பட்டதாரிகள் ஆகி ஆசிரியர் பணி ஏற்று உங்களின் ஊரான கோபாலபுரம் எனும் இக்கிராமத்துப் பாடசாலைக்குச் சேவையாற்ற திசைங்கற்பம் பூணவேண்டும்” இவ்வாறெல்லாம் டேவிட் ஆசிரியரின் போதனையின் நினைவுகளில் மூழ்கி மறுநாட்காலை நித்திரவிட்டு எழுந்தவளின் மனதில் இன்னும் குழப்பநிலையே நீட்டத்து...

நான் பட்டதாரியாகி, நான் படித்த பாடசாலைக்கே ஆசிரியையாகி எனது மாணவச் செல்வங்களை ஓரளவுக்கு நெறிப்படுத்திவரும் இவ்வேளையில் எனது ஆசிரியர் டேவிட் அவர்கள் சொன்ன அறிவுரைகளை - எமக்குள் வளர்த்துவிட்ட இலட்சியக் கணவுகளை எல்லாம் மறந்து, என் அம்மா..அக்கா ..அண்ணா ..இவர்களின் முன்னேற்றம், மகிழ்ச்சி மட்டுமே முக்கியம் எனக் கருதி எனது ஆசிரியப் பணியைத் துறந்து வெளிநாடு செல்ல முடிவெடுப்பது சரிதானா...

ஒர் ஆசிரியர், தன்னிடம் கல்வி கற்கும் மாணவர்களை தனது சொந்தப் பிள்ளைகளாக எண்ணியே கற்பிக்க வேண்டும் என்பார்களே.. அவ்வாறு எண்ணியே கற்பித்த என் பிள்ளைகளை விட்டுப் பிரிவது சரியா... அவர்களை எல்லாம் பட்டதாரிகளாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற என் இலட்சியக் கணவுகளை எல்லாம் தூக்கி எறிந்துவிட்டுச் செலவது சரியா..

எத்தனையோ இன்னல்கள்...இடைஞ்சல்கள்.. ஏற்பட்டும், இன்றும் தனது ஊரான ஆணைக்கோட்டையில் ஓய்வுநிலை ஆசிரியராகிய பின்னரும் டேவிட் சேர் தனது ஊரில் உள்ள மாணவர்களுக்கு மாலை வேளைகளில் இலவசமாகக் கல்வி ஊட்டுகிறதாக அறிந்தேனே..

அந்த ஆசிரியரோடு என்னை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் ...மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசமல்லவா ..

நான் கஸ்டப்பட்டுப் படித்த படிப்பு. எமது சந்ததிக்கு.. எமது சமூகத்துக்கு ..துவவில்லை என்றால் நான் படித்ததில் என்னதான் அர்த்தம்.. என்னதான் பயன்.. அம்மாவுக்காக.. அம்மாவின் கவலையைப் போக்குவதற்காக, “மகளைக் கரை சேர்த்துவிட்டேன்” என்று அம்மா நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும் என்பதிற்காக எனது இலட்சியக் கணவைப் புதைக்க வேண்டுமா..

எனக்கு ஒரு வயதாக இருக்கும்போதே அப்பாவைப் பறிகொடுத்தேன். அன்றிலிருந்து ..எங்களிடம் இருந்த சிறிய தோட்டக்காணியில் உப உணவுப்பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொண்டும் எங்கள் அப்பா வழிவந்த வயல் இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தில் வேளாண்மை செய்தும் அரும்பாடுபட்ட தே என்னயும்.. அக் காவையும் .. அண்ணாவையும் படிப்பித்து ஆளாக்கினாவே ..அப்படியான அம்மாவின் கவலையைப் போக்கி இறுதிக் காலத்திலாவது அவர்களைச் சந்தோசமாக வைத்திருக்க வேண்டாமா.. அவ்வாறாக அம்மாவை சந்தோசமாக வைத்திருக்க வேண்டியதும் மகளாகிய எனது தார்மீக்க கடமையல்லவா..

எத்தனை வரன்களை எனக்காகப் பார்த்தார்கள் ..அவர்களில் சிலர் பல இலட்சங்கள் கேட்டார்கள் சிலரின் சாதகங்கள் பொருந்தாது போனது.. சில வரன்கள் எமது சமுதாயத்தில் ஊறிப்போன சாதிக் கொடுமையால் சரிவராமல் போயின.. இறுதியில் வெளிநாட்டில் வேலை பார்க்கும் வரனின் சாதகத்தோடுதான் என் என் சாதகம் பொருந்த வேண்டும்...

பொருந்தி விட்டதே ...என்ன செய்வது ...அம்மாவிற்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி ...அவரே சுகல செலவும் செய்து என்னயும் பின்னர் அம்மாவையும் அண்ணாவையும் அங்கு அழைப்பதாய் முடிவாயிற்று ..

எனக்கு மணம் முடிக்க நிச்சயிக்கப்பட்டாயிற்று ..எனகின்ற ஒரு காரணத்தால் முன்பின் தெரியாதவரை “அவர்” என்று விளிக்க எப்படி முடியும்? எம்மில் ஊறிப்போன கலாசாரம், பண்பு என்பதெல்லாம் இதுதானா..

நான் ஆணாகப் பிறந்திருந்தால், தொடர்ந்து இவ்வூரில் இருந்து தொண்டாற்ற முடிந்திருக்குமே. பெண்ணாய்ப் பிறந்தகாலத்தானே அம்மா என்னைத் தனியாக விட்டுத், தான் இறந்துவிட்டால் என் எதிர்காலத்திற்குத் துணை இன்றிப் போயிடுமே எனப் பயந்துதானே என்னை ஒருவனுக்கு மனவியாகி விட்டு நிம்மதியாக இருந்துவிடலாம் என எண்ணினார். நான் ஆணாகப் பிறந்திருப்பின் அவள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டாளே பெண்கள் எவ்வளவுதான் படித்துப் பட்டம் பதவி பெற்றிருந்தாலும் திருமண பந்துமொன்றிற்காக சில பெண்கள் தங்கள் பதவியைத் துறக்க வேண்டி வருகிறதே இந்த நிலை மாறாதா? மாற வழியில்லையா?

தெருவில் தபால்காரனோடு, தாயார் உரையாடும் சத்தம் கேட்டு சிந்தனையில் இருந்து விடுபட்டாள். தாயார் கடிதத்தோடு உள்ளே வந்து மகள் நிரஞ்சலாவிடம் நிட்டினாள். படபடத்த இதயத்துடன் கடிதத்தைப் பிரித்தாள், அவர்கள் எதிர் பார்த்தபடியே, “வெளிநாடு செல்வதற்கான சுகல ஏற்பாடும் நிறைவு பெற்று விட்டது. இன்றிரவே கொழும்பில் உள்ள எமது அலுவலகத்திற்கு வரவும்.

நானை வெளிநாடு செல்ல விமானப் பயணச் சீட்டும் பெற்றுவிட்டோம். கலை ஆய்த்தங்களுடனும் புறப்பட்டு வரவும்” என்று இருந்த வெளிநாட்டுப் பயண மகவரின் கடிதம் அவனை அதல் பாதாளத்தில் தள்ளியது போலிருந்தது.

அவனின் தாயிற்கோ அளவிலா மகிழ்ச்சி. அன்றே தாயும் மகனும் புறப்பட்டனர். மறுநாள் விமான நிலையத்தில் தாய்க்குப் பிரியா விடை கொடுத்து..அழுதுகுழறி பயணப் பட்டாள். நிரஞ்சலா. நடைப்பினமாகவே கண்டாவில் வந்து இறங்கினாள். அவளிற் கென நிச்சயிக்கப்பட்ட வரன் நிமலன் விமான நிலையத்திற்கு வருகை தந்து காத்திருந்து அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

அடுத்தநாளே நிமலன் தனக்குப் பிடித்தமான சில நண்பர்களோடும் சில பெரியவர்களோடும் பதிவுத் திருமணத்தை வைத்துக் கொண்டான். இல்லறம் என்னும் நல்ல றம் இனிதே நடந்தது. ஆண்டுகள் பல கடந்தும் நிரஞ்சலாவின் மனதில் தான் கற்ற கல்லூரிக்கும் தனதூருக்கும் சேவை செய்ய முடியவில்லையே என்ற கவலை மனதை வாட்டிக் கொண்டே இருந்தது. தனது கணவனிடமும் இது பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கைத்தப்பாள். அதற்கு அவனோ “கவலைப் பாதே இதற்கும் ஒரு காலம் வரும்” என்று சொல்லித் தேற்றுவான். அவன் அவ்வாறு கூறிய காலம் இன்று வந்துவிட்டது ..

“நிரஞ்சலா ..உமது கவலைக்கெல்லாம் இன்று ஒரு முடிவு வந்து விட்டது ..நீர் இனி உமது ஊர்ப் பிள்ளைகளுக்கு ..அதாவது மாணவர்களுக்குப் படிப்பிக்கலாம்.”

“என்னப்பா சொல்லுறியன்?” ஒன்றும் புரியாதவளாய்க் கேட்டான்.

“ஓமோம் சொல்லுறன் ..இலங்கையில் அதிகமாகக் கொரோனா தொற்றுப் பெருகி வாற்றால் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களும் மூடிற்றாங்கள்...பிள்ளைகளினர் படிப்பு வீண் போகக்கூடாது எண்டதால் அங்கு மாணவர்களுக்கு

இணையம் மூலம் கல்வி கற்பித்தல் நடக்குது. அதனால் நீயும் இங்க இருந்தபடியே படிப்பிக்கத் தொடங்கலாம்”

சந்தோசத்தின் எல்லைக்கே சென்ற நிரஞ்சலா தன்னோடு தொடர்பில் உள்ள தன்னோடு கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர் களுடன் தொடர்பு கொண்டு தான் கல்வி கற்பிக்கப் போவதினைத் தெரியப்படுத்தினாள். அவர்களும் அதற்கான முயற்சியில் இறங்கினர். மாணவர்களின் தொலைத்தொடர்பு இலக்கங்கள் அனுப்பியதோடு ஒரு வேண்டுகோளையும் அவரது சக ஆசிரியர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். ஆமாம் அந்த இறங்கினாள்.

வேண்டுகோளானது

“நிரஞ்சலா நீ இணையவழி மூலமாக கல்வி கற்பிக்கப் போவதையிட்டு, எமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி . ஆனால் சில மாணவர்கள்கு இணைய வசதி உள்ள கைத்தொலைபேசியோ அல்லது கணனி வசதியோ இல்லை. ஆனால் அவர்கள் படிப்பில் ஆர்வமுள்ளவர்களாகவும் கெட்டிட்தனமுள்ள வர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் எனவே இப்படியானவர்களுக்கு கைத்தொலைபேசி அல்லது பொதுக் கட்டிடம் ஒன்றில் குறைந்தது பத்து மாணவர்களாவது வருகை தந்து தொலைக்கல்வியைக் கற்கக்கூடிய வகையில் கணனி ஒன்றோ இரண்டோ அனுப்பி வைத்தீர் என்றால் அது பெரும் உதவியாக இருக்கும்” என்றவாறாக இருந்தது. அந்த வேண்டுகோள் சரி என்றே நிரஞ்சலாவுக்குத் தோன்றிற்று.

பணத்தோடு தனது நண்பர்கள் உறவினர்களிடமும் உதவி பெற்று இணையவழி மூலமான தொலைக் கல்வி கற்பிக்கும் செயற்பாட்டில் மும்முரமாக ஈடுபடலானாள்.

நிமிலனுக்குத், தன் மனைவி நிரஞ்சலா, புத்துயிர் பெற்ற பொற் பாவையாகத் தோற்றம் அளித்ததில் அளவில்லா ஆனந்தம் அடைந்தான்.

மார்ட்டின்

விக்கிரமசிங்க

1890, மே 29 இல் இலங்கையின் தென் மாகாணத்தில் ஹபரதுவு தேர்தல் தொகுதியிலுள்ள கொக்கலை என்னும் ஊரில் புஞ்சி எலிசார் குடும்பத்தில் பத்துப் பேரில் ஒரே ஆண்மகனாகப் பிறந்தார்.

சிறு வயதிலே தந்தையை இழந்துவிட்டார். வளரும் பருவம்வரை தெற்கிண்கடற்கரையோரத்தின் கிராமப் புறத்திலேயே வாழ்ந்தார். பின் கொழும்பில் ஒரு புத்தகசாலையில் எழுத்தராகச் சேர்ந்தார். ஆங்கிலப் புத்தகங்களை அதிகமாக வாசித்து பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகளை எழுதினார். அதன் மூலமே பிற்காலத்தில் தினமின, சிலுமின, லக்மின ஆகிய பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராக வர முடிந்தது.

1946 ஆம் ஆண்டு வரை தினமின் சிங்களப் பத்திரிகையில் பணிபுரிந்து எழுத்துத் துறையில் பல சாதனைகளை நிலை நாட்டினார். 1914 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட லீலா என்ற புதினத்தை எழுதினார். புதின் இலக்கியத்தில் ஏற்படுத்திய புரட்சிகரமான மாற்றத்திற்காக வித்தியாலங்கார பல்கலைக் கழகம் இவருக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கியது.

இவர் சோசலிசக் கொள்கையை விரிவாக ஆராய்ந்து பல ஆக்கங்கள் வெளியிட்டுள்ளார். பரிணாமவாதத்தை சிங்களத்திற்கு முதல் முதல் அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவரே. கிராமப்புற மனிதனையும் கிராமப்புற சூழ்நிலைகளையும் அதிகமாக நேசித்தவர். இதனால் இவரின் சிறுகதைத் தொகுப்பில் அதிகமானவை இன்றும் காலத்தால் அழியாத தன்மையுடையனவாக இருக்கின்றன. கஹனியக் பெண் ஒருத்தி என்ற கதைத் தொகுதி வஹல்லு அடிமை என்ற கதைத் தொகுதி போன்றவை புகழ் வாய்ந்தவை.

பல்வேறு உலக மொழிகளில் இவரது நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவரது அதிமுக்கிய, இறுதியான நூல் “ஸ்ரீவத்தரன்” ஆகும். புத்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரு புதிய கண் ஜோட்டத்தில் அவர் இந்த நூலில் எழுதியுள்ளார். சித்தராத்த குமாரன் புத்தராகும் வரையிலான வரலாற்றுக் காலத்தை குறிப்பிட்ட போது, புத்தரைச் சித்தார்த்த குமாரின் கோலத்தில் நிறுத்திப் பக்திபூர்வமாக இல்லாது. மதிப்புக் குறைவாக எழுதிவிட்டார் என்றும், புத்தரை இழிவுபடுத்திவிட்டார் என்றும் பலர் நாடெங்கும் சர்ச்சை சரமாரியான விமர்சனங்களை எழுதினர்.

விபுலானந்த அடிகளாரைத் தலைவராகக் கொண்டு 1947 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை எழுத்தார் சங்கத்தில் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க உபதலைவராக இருந்தார். தற்போது மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அறக்கட்டளை நிறுவனத்தினர் அவரது 94 நூல்களையும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

அறிமுகம்

பழகள்

இஞ்சாந தினக்கிய திதம்.

திதம் 45 பக்கம் 60

ஆசிரியர்: எஸ்.வள்ளுவர் அங்கீரன்

தனிப்பிற்றி : 100.00

வருட சந்தோ : 500

தொற்பு முனை: Padikal Publication, 52,
Thurukaragama, Kahatagasdigiliya 50320
padihal@gmail.com

இந்த சஞ்சிகையின் 45 ஆவது இதழ் இவ்வாரம் எம்மை வந்தடைந்தது. மிக்கமகிழ்ச்சி. 45 இதழ்களைக் கொண்டு வருவது இலகுவான காரியமல்ல. அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த பாராட்டுகள். இவ்விதமில் தி. ஞானசேகரன், எம்.ஜே. எம். ஹிமாஸ், வெ. முருகபுபதி, எஸ். எல். மன்சூர் பாத்திமா அஜ்ரா, ச.சல், உ.நிசார், ஐமீல் மாவனல்லை மன்குர், சியாத், சீனா உதயகுமார் அஸ்மா பேகம் பாஹிரா, இஸ்ஸத் மபாஸ் வள்ளும் அகரம் ஆகியோர் தங்கள் படைப்புகளைக் கட்டுரைகளாகவும் சிறுகதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் தந்திருக்கிறார்கள்.

அழகான வடிவமைப்பு. தெளிவான அச்சு.

சிறப்பாக உள்ள இந்தச் சஞ்சிகையை நீங்கள் வாங்கி மகிழ்வேண்டும் என விரும்புகின்றோம் .

வாங்கி வாசிப்பதனால் ஓவ்வொரு மனிதனும் பூரணத்துவம் அடைகிறான்

வனம் இப்போ மனதுக்கு பிடித்து விட்டது. இயற்கையான குழல், பச்சைக் கம்பளம் விரித்து நிற்கும் புற்கள், வீசும் குளிர் காற்று, உயர்ந்த சடைத்த விருட்சங்களின் ஊடாக ஊடுருவும் கத்ரவனின் ஒளிக்கத்ரிகள், மரங்களில் உட்கார்ந்து ஒலி எழுப்பும் பழகிப்போன பறவைகள், சுற்றாடலில், அங்கு வசிக்கும் ரிஷிகளின் சீடர்களால் நட்டு வளர்க்கப்படும் பலவர்ணப் பூக்களையும் நறுமணங்களையும் தரும் வளர்ப்பு மரங்கள். இவற்றுக்கிடையே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்படும் ரிஷிகளின் பர்ணசாலைகள். ஸ்நானம் செய்து உலரவிட்ட மேகம் போன்ற கருங்கூந்தல் காற்றில் பறந்து கொண்டு இருக்க, சீதாதேவியின் சிந்தனைகளும் முன்னோக்கியும் பின் நோக்கியும் வழமைபோல் பறந்து கொண்டிருந்தது.

இந்தத் தபோவன வாழ்க்கையானது, சாதாரணமாக அமைதி யாகவும் மழைகாலங்களில் ஆக்ரோ ஷமாகவும் பாயும் சரடு நதியின் குண்஠தைப் போல, சீதாதேவியின் மனதும் சிலபொழுதுகளில் தென்ற லைப் போலவும் சிலபொழுதுகளில் புயலைப்போலவும் குணம் கொள்கிறது. ஆதவனின் கிரகணங்கள் மேற்கு அடிவானில் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆரணியத்தில் அமைதி தவழ்ந்து கொண்டு இருந்தது. இலேசாக வீசிய காற்றில் மாலையில் மலரும் பூக்களின் நறு மணங்கள் முக்கை சீண் குகின்ற வேளை, பதிந்தவை மறக்கும். சிலவேளை மழைமேகம் கறுக்கும். வால்மீகி முனிவரும் வழமைபோல் யாகத்தீ வளர்க்க அதிகாலையே சென்று விட்டிருந்தார். இன்று மாலையாகியும் திரும்பக் காணோம? லவ, குச இரு வரும் ஆற்றோரத்திற்கு விளையாடச் சென்றவர்கள் இன்னும் திரும்ப வில்லை. அந்தத் தபோவனத்தின் அரு கிலிருந்த பர்ணசாலைகளிலும் அரவும் எதுவுமில்லை. அங்கிருந்த ரிஷி

ர. எஸ். சுர்ஜுராஜா

பத்தினிகள் எங்கே? பேதைபோல் சீதாதேவி தனியாக அமர்ந்திருக்க அந்தத் தனிமையும் இனிமை தருவது போல் அமைந்திருந்தது. அவனுக்குள்ளும் ஒரு யாகத்தீ அணையாமல் சுட்டிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

புமாதேவியின் புத்திரியாய்த் தோன்றியவள். பிறப்பினால் பூமியைப் புனிதமாக கினவள். மிதிலையில் ஜனகனின் மகளாய் வளர்ந்தவள். அழகே திருவருவமாய் அமைந்தவள், அன்றாடம் அன்புடன் சுற்றிவரும் தோழிகளின் அழகு பற்றிய உசப் பேததல்கள் ஒருபழம், அரண்மனைப் புலவர்களின் அலங்கார வார்த்தைகள் ஒருபழம் ஒளி உமிழும் சிவந்த

மேனியள், கொடிகளும் வெட்கப் படும் இடை, நறுமணம் தவழும் நீண்ட கருங்கூந்தலுக்குக் கூட புல வர்கள் எழுதும் கோடிவரிகள். புல வர்களின் போற்றுதல்கள் புல்லரிப் பைத் தந்தாலும் உள் மனதில் ஓடித்திரிந்தது உவகை.

பெதும்பையாக இருந்த வயது முதல் மங்கையாக மாறிய பின்பும் மாற்றமின்றித் தொடர்ந்த ஜனகரின் அரவணைப்பு. அரண்மனை மேல் மாடத்தில் நின்றவள் இராம இலட்ச மணர் விஸ்வாமித்திரருடன் மிதிலை வருநைகயில், அண்ணலும் அவளும் நோக்கிய போது மனதில் தோன்றிய விவரிக்கமுடியாத மகிழ்ச்சி ஊர்வு, உள்ளத்தில் தோன்றித் தோள் வலியனையே மணாளனாக ஏற்றுக் கொண்டு விட்டது. மனம் இராமனை நோக்கி ஓடியதைக் கட்டுப்படுத்த அவளால் முடியவில்லை. ஆனாலும் தோழிகள் மூலம் மென் நீல நிறத்தவன் பற்றி மேற்கொண்டு தெரிந்த விடயங்கள்கூட, அவளை மேனி சிலிர்க்க வைத்தன. உள்ளத்தில் உவகை ஊற்றெடுத்தது.

கங்கை பாயும் கோசல நாட்டு வேந்தன் தசரதன் மைந்தன். தந்தை தசரதன் கூட சம்பரன் எனும் அரக்கனை அழித்து இந்திரனைக் காத்த வன். மகன் இராமனோ அரக்கரை அழித்து விஸ்வாமித்திரர் யாகத்தை காத்து நின்றவன். இன்று முனிவருடன் மிதிலையில் தடம் பதித்து பேறு அளித்துள்ளான்.

தாய் உணர்வு அன்றி வேறு பெண் உண்வை அறியாத இராமனின் கண்கள் இன்று என்னை நோக்கியது தவப்பயன் அன்றோ. சிந்தனைகள் சிறகடித்து வானில் பறந்து, சீதாதேவியின் நினைவில் ஒருகணம் வந்து நிற்கிறது.

இராமன் சுயம்வரத்தில் சிவதனுசை உடைத்த போது அண்ட கோள மும் அதிர் எழுந்த ஒலி அமர்க்களைக் கூட ஆச்சரியப்பட வைத்தது. முப்புரம்

எரித்தவன் வில்லைக் கண்வழி நுழைந்தவன் ஒடித்ததும், தனக்கு மாலை இட்டதும், அவள் மனதிலே இம்மண்ணில் ஓர் சொர்க்கத்தைக் காட்டி நின்றதை நினைத்துக் கொள் கிறாள். யாராலும் வளைக்கமுடியாத பரசுராமனின் கோதன் தத்தை வளைத்து நான் ஏற்றிய கரிய செம்மலின் அரிய ஆற்றலையும் மறக்காமல் நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

காடு செல்கையில் கூடக் காலடியைத் தொடர்ந்தேனே. இராமர் இருக்கும் இடம் தான் அயோத்தி என உணர்ந்தேனே. காட்டில் நீ உண்ட பழங்களின் மிகுதியில் அமிர்தத்தைக் கண்டேனே. பழைய நினைவுகள் தேனாக இனித்தாலும் இச்சிந்தனைகள் அவள் மனதில் வெகுதூரத்தில் தான் தோன்றி மறைந்தது. ஏனோ தெரியவில்லை, இவை மனதில் மகிழ்ச்சைத் தருவதாக இல்லை. நாளைக்கு என்று வைக்காமலே எல்லா சந்தோசங்களையும் அப்போதே அனுபவித்து விட்டேனா? சந்தேகம் எழுந்தது.

“அம்மா பசிக்கிறது”

லவ, குசவின் வருகை பழைய சிந்தனைகளைக் கணாந்து சுய நினைவிற்கு வர வைக்கிறது.

பழங்களை உண்டு பாலைப்பருகி படுக்கைக்குச் செல்கிறார்கள். தொட்டு மணந்தவன், பெற்ற பிள்ளைகளைக் கணவில் கூடக் காணவில்லையே? இராமனின் மடிமிது தவழ வேண்டியவர்கள் தபோவன மண்ணில் தவழ்கிறார்களே. முனிவரும் விறு விறுவென நடந்து வந்து குடிலுக்குள் நுழைகின்றார். சீதாதேவி முனிவரை வணங்கிவிட்டுப் பிள்ளைகளின் அருகில் படுக்கையை விரித்துச் சரிந்தாலும் மீதி நினைவுகள் உறக்கத்தைத் தருத்திக்கொண்டிருந்தன.

ரிஷிபத்தினிகளின் சிரிப்புக்களும் இப்போ காதில் விழுகின்றன. அவர்கள் தன்னுடன் புறமந்தால் அன்புனும், உள்மனதில் தமக்குள் தன்னை அசிங்கமானவளாகத்தான் நினைக்கிறார்களோ? அவர்களின் அந்நியோன்யமும் சந்தேகத்தால் ஏதோ தீயை மிதித்தது போல் மனதைச் சுடுவதாகவே தென்படுகிறது. அமைதி காப்பதும், தனித்திருப்பதும் அவளின் பண்புகளாவே ஆகிவிட்டன. அண்ணலின் சொற்களின் முன்னால் இவர்களின் சொற்கள் என்ன என்ன செய்துவிடும் என்று சாந்தப்படுவதும் உண்டு.

சந்தேகமே எழாத, இராமனின் வீரத்தில் வைத்த நம்பிக்கைதானே என்ன இலங்காபுரியில் உயிருடன் இருக்க வைத்தது. இராமனுடனான இவ்வினிய நினைவுகளே, அசோகவனத்தில் கவலைகள் துண்பங்களுக்கு மருந்தாகி நோய் தீர்த்தது.

ஆஞ்சநேயர் அறிமுகம், அண்ணல் வரும் செய்தி, இராவனன் வதம், எதிர்காலம் நோக்கிய பார்வையில் பெரிய ஓளி ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கத்து. ஆனாலும் எதிர்காலக்

கற்பனைகளுடன் சிறைகை விரித்து வானில் பறந்த சுதந்திரப் பறவையை சிறை மீட்ட மணாளனின் வார்த்தைகள் சிறைகை ஒடித்து நரகத்தில் வீழ்த்தியதே.

பழிக்காக, எனது வீரத்திற்காகப் போர் செய்தேன், சிறை மீட்டேன், புல்ஸர் சிறையில் வாழ்ந்தவளைப் புனிதன் நான் தீண்ட மாட்டேன். ஒழுக்கத்தைத் துறந்து உயிர்வாழ வேண்டுமா? மாண்டு போ! என்னைத் துறந்து எங்கேனும் தெலைந்து போ! அவதார புருஷனே அக்கினி உமிழும் வார்த்தைகளால் சுட்டெரிக்க மண்ணினை நோக்கிக் கண்ணீர் சிந்தியவள்,

“தங்களைக் காணவே உயிர் தரித்தேன், இனியும் தரிப்பதற்கு இல்லை. உயிர் துறப்பேன். அதற்கு முன் நான் மாசற்றவள் என நிருபிப்பேன். இலட்சமணை தீயை மூட்டு, அக்கினி தேவனே என் கறையை ஒட்டு”

அக்கினிக்கு ஒரு அக்கினிப்பர்ட்சை. சீதாதேவியின் அனலால் அக்கினி கூட ஏறிந்துவிட்டது. தீ உடலைச் கடவில்லை, உள்ளத்தில் பற்றி ஏரியத் தொந்கிவிட்டது. சிறைமீண்டு வந்தாலும் அயோத்தியின் அரண்மனை வாசம் அவ்வளவாக மகிழ்ச்சி தரவில்லை. இராமனின் வார்த்தைகள் வாளாக மாறி மனதை அரிந்து கொண்டு இருந்தது. ஆனாலும் மறந்து வாழ முயஸ்கைபில் மற்றொரு பேரிட. அயோத்தியில் அழுக்குத்தணி துவைப்பவனின் மனதிலேயே அழுக்கு, ஆடவனின் சந்தேகம், அகன்றது சந்தோசம். கர்ப்பவதியான நானும் ஒருநாள்தானே வனம் செல்ல விண்ணப்பித்தேன் ஆனால் இப்போ வனத்திலே நிரந்தரமாக வாழ்வதற்கான வரமா? புனிதை என்று புரிந்திருந்தும் ஊராளின் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாகினேன். மீண்டும் ரகு வம்சத்தின் கீர்த்திக்குப் பலியாகினேன். மாளிகையில் தவழ இருக்கும் தன் மழலைக்கும் தன்னையா? மணாளனுக்கு முடி தவழும் முன் வனவாசம். மழலைகளுக்கு மடி தவழும் முன் வனவாசம். கட்டளைக்குக் காத்து நிற்கும் காவலன் லட்சமணன் வனம் அழைத்துச் சென்று விடுகின்றான். வால்மீகி வளவில் தங்க விடுகின்றான். முடிவுகளுக்குக் கூட எத்தனையோ நியாயங்கள். ஆண்களின் நியாயங்கள் தர்க்கமின்றியே சமுதாயத்தை ஏற்கவைக்கின்றனவே. புயலில் அகப்பட்ட துரும்பு. ஆழவில்லை மனது இரும்பு. துயருக்கு இல்லை வரம்பு. எதிர்காலமே நியாயத்தை விளம்பு.

காட்டில் இருந்தும்கூட நாட்டை ஆனும் நாயகன் நன்றாக வாழ வேண்டுகிறாள். என்றோ ஒருநாள் மக்களின் தீர்ப்பு வரும். அவர்கள் நியாயத்தைக் கூறுவார்கள். என்ன நிரப்பாதி ஆக்குவார்கள். காலையில் சூரியக்கதிர்கள் கட்டபோதுதான் தான் தூங்கிவிட்டதை உணர்ந்து எழுந்தாள். திருத்தப்பட்ட தீர்ப்புத் தனக்குக் கிடைத்தது, போன்ற மன உணர்வு. மனதில் பாரம் குறைந்திருந்தது. காலமும் சுழன்று கொண்டது.

அலங்கரிக்கப்பட்ட அசுவமேதயாகக் குதிரையை வை, குச பிடித்துக்கட்டில் மீட்க வந்த ஸ்ட்சமணனுக்கும் சீதாதேவியின் மைந்தர்கள் தோல்வியைப் பரிசளிக்க, அவதார மூர்த்தியே நேரில் வரவேண்டியதாயிற்று. தந்தைக்கும் மைந்தர்களுக்கும் யுத்தம் மூண்டதை அனுமார் வாயிலாக அறிந்து பதறிப்போகின்றாள். மக்கள் போரிட மனதில் பேரிடர் தோன்ற, யுத்தம் நிறுத்தியே சீதாதேவி உறவினை உணர்த்தி, அவதார மூர்த்தியும் அன்று தான் மகிழ்ச்சியுடன் மக்களை வாரி மடியில் வைக்கின்றார். பின்னைகள் இப்போ பிதாவிடம் சேர்ந்துவிட்டனர்.

மீண்டும் மனதில் ஓர் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் . ஆனாலும் உள்ளத்தில் உதறுல தோன்றி விட்டது. மகிழ்ச்சி வெள்ளம் வற்றுவதற்கு முன்பே, அன்னை மடியேக வேண்டும், அவதாரம் நிறைவேற வேண்டும். சீதாதேவியின் அழைப்பு, பூமியில் வந்தது பிளப்பு, பூமாதேவியின் அணைப்பு, மண்ணில் மறைந்தது பிணைப்பு. இராமன் கண்களில் கங்கை. வை, குச கரங்கள் அங்கே. நீரைத் துடைத்தன உறவுகள் மணிமுடி தரித்தனர் புதல்வர்கள்.

அறிமுகம்

எங்கட புத்தகாங்கள்

இதற்கு 2

ஆசிரியர் : குலசிங்கம் வசீகரன்

68 பக்கங்கள். காலாண்டுதறி

தனிப்பிழந்தி : 100 சுந்தா : 500

தொர்பு முகவரி : 906/23 பஞ்சநித்திநுறை வீதி

நல்லூர் யாழிப்பாணம்

வெளியீடு : எங்கட புத்தகாங்கள்

engadapuththakangal@gmail.com

எங்கட புத்தகங்களின் இரண்டாவது இதற்கு இன்று கிடைத்தது. மிகக் மகிழ்ச்சி. இவ்விதம் பல சிறந்த கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இதழில் அகிலினி , என். செல்வராஜா - முருகபூதி யதார்த்தன் - குலசிங்கம் வசீகரன் - சுற்குணம் சுத்தியதேவன் - சப்னா இக்பால் வசந்தி தயாபரன் - ரஜனி நரேந்திரா - வேல் நந்தகுமார் மாதவி உமாசுத்ரமா ஆகியோர் தங்கள் பதைப்புக்களைத் தந்துள்ளனர். ஒரு வித்தியாசமான நோக்கோடு இச் சுஞ்சிகை வெளிவருகிறது. எழுத்து - பதிப்பு - வாசிப்பு என்பது சுஞ்சிகையின் நோக்கு பலரும் இதனை வாங்கி ஊக்கப்படுத்துங்கள்

தகழி சிவங்கரப்பன்றன

சிவங்கரப்பின்னை கேரளாவிலுள்ள ஆல்ப்புழா அருகே தகழி என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். அப்பா பொய்ப்பள்ளிக்குளத்து சங்கரக்குறுப்பு. அம்மா பார்வதியம்மா. பிரபல கதகளி நடிகரான குரு குஞ்சக் குறுப்பு தகழி சிவங்கரப்பின்னையின் சித்தப்பா.

அம்பலப்புழா கடற்கரை ஆங்கிலப்பள்ளியில் ஏழாம் வகுப்பு வரை படித்தார். வைக்கத்திலும் கருவாற்றாவிலும் பள்ளியிறுதிப் படிப்பை முடித்தார். பின்னர் திருவனந்தபுரம் சட்டக் கல்லூரியில் தன் சட்டப் படிப்பை முடித்தார். அப்போது கேரளத்தின் முக்கியமான இலக்கிய விமர்சகரான கேசரி பாலகிருஷ்ண பின்னையின் மாணவரானார். கேரளகேசரி இதழின் நிருபராக பணியாற்றினார். 1934ல் காத்தும்மாவை மணந்துகொண்டார். நெடுமுடி தெக்கேழுறி செம்பகச்சேரி சிறைக்கல் வீட்டில் கமலாட்சியம்மா என்பது காத்தும்மாவின் முழுப்பெயர். அம்பலப்புழா நீதிமன்றத்தில் பி பரமேஸ்வரபின்னை என்ற வழக்கறிஞரின் கீழே பணியாற்றினார். அப்போது கம்புனிலூக் கட்சி ஈடுபாடு வந்தது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஊழியராக பணியாற்றினார். கேரளத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை நிறுவி நிலைநாட்டியவர் தகழி.

இவர் கேரள சாகித்ய அக்காதமி என்ற அமைப்பை தலைமை ஏற்றுத் திறம்பட நடத்தியிருக்கிறார்.

தகழி தன் 13 ஆம் வயதில் முதல்கதையை எழுதினார். கேசரி பாலகிருஷ்ணபின்னை வழியாக முற்போக்கு எழுத்தில் சுப்பட தகழி யதார்த்தவாத அழகியல் கொண்ட முற்போக்கு படைப்புகளை எழுதினார். அவர் பிறந்த நிலப்பகுதி குட்டாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. அதைப்பற்றி விரிவாக எழுதியமையால் குட்டாடின் இதிகாசக்காரர் என்று அவர் சிறப்பிக்கப்பட்டார். 1934ல் வெளிவந்த தியாகத்தின் விலை என்ற நாவல் அவரது முதல் பெரும் படைப்பாக அமைந்தது. 600 சிறுகதைகளை எழுதினார். வெள்ளப்பொக்கத்தில் என்ற அவரது கதை மிகப்பிரபலமான ஒன்று. 1954ல் வெளிவந்த செம்பின் அவரது மிகப் புகழ் பெற்ற நாவல். இதை ராமு காரியாட்டு 1965ல் திரைப்படமாக தயாரித்தார். அந்தப் படம் தேசிய விருது பெற்றது. அதற்கு சிவங்கரப் பின்னையே திரைக்கதை எழுதினார். இவரது பெரும்பாலான நாவல்கள் திரைப்படங்களாக வந்தன. இரண்டு இடங்கழி, அனுபவங்கள் பாளிச்சகள், அடிமகள், ஏணிப்படிகள் போன்றவை முக்கியமான படங்கள். ஏணிப்படி என்ற நாவலுக்காக கேந்திர சாகித்திய அக்காதமி விருது வழங்கப்பட்டது. 1984ம் ஆண்டுக்கான ஞானபீட விருதை கயிறு என்ற நாவலுக்காக பெற்றார்.

நடப்பவை

நடக்கீட்டும்

கோவில்பூர் செஸ்வராசன்

ஞரவு முழுவதும் இருமலும், காய்ச்சலுமாக அவதிப்பட்ட உக்கொண்டிருந்த வசந்தியின் மகன் ராகுலன் காலையில்தான் கண்ணயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டி ருந்தான். இராத்திரி வசந்தியும் கண் மூடாமல் தன் மகனுக்கு பக்கத்திலிருந்தே பார்த்துக் கொண்டாள். அவன் நெஞ்சை வருடி விடுவதும், சூடாகக் கைகால் கணள் தேய்த்து விடுவதுமாக

வசந்தியின் தகப்பன் மாணிக்கமும் தொண்ணாறாம் ஆண்டு அதிரடிப்படையினரால் அநியாயமாகச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அந்த நேரம் வசந்திக்குப் பத்து வயது. இன்று அவனுக்கு முப்பத்தியெட்டு வயதாகிறது. அவன் மகன் ராகுலனுக்கு பதினெட்டு வயதாகிறது. ஒண்டியாக வாழும் ஒரு அபலை என்றல்லவா கதை தொடங்குகிறது. அப்படியானால் என்ன நடந்தது? மாணிக்கம் தன் மனைவி சரஸ்வதியுடனும் மகள் வசந்தியுடனும் வாழ்ந்து வந்தான். தன்னிடமுள்ள மூன்று ஏக்கர் காணியில் விவசாயம் செய்தும், களப்பில் மீன் பிடித்தும் வந்தான். சரஸ்வதியும் தனது மகளைப்

இருந்தாள்.

துறை நீலாவணை கிராமத்தில் துன்பங்களை சுமந்துகொண்டு ஒண்டியாக வாழும் ஒரு அபலை வசந்தி.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் ஒரு எல்லைக் கிராமம் துறை நீலாவணை. தொழில் வாய்ப்பு குறைந்த கிராமமாகவே இது இருந்து வருகிறது. களப்பும், கொஞ்சம் வயல் காணிக்கஞம் இந்த கிராமத்தில் இருக்கிறது. மற்றபடி வீட்டுத்தோட்டங்களில் பயிர்ச் செய்கையும் இங்கு நடப்பதுண்டு. தொண்ணாறுகளில் அதிரடிப்படையினர் இந்தக் கிராமத்தில் தேடுதல் வேட்டை என்று நடத்தி பலரை பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். சிலரை சுட்டுக்கொன்றார்கள்.

படிப்பிக்க வேண்டும் என்பதற்காக பெரிய நீலா வணையில் இருக்கும் ஒரு தமிழரின் அரிசி ஆலையில் வேலை செய்து வந்தாள். வசந்தி பெரிய நீலாவணை பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். 1983 ம் ஆண்டு நடந்த ஜூலை கலவரத்திற்கு பின்னர் கிழக்கிலே அதிரடிப்படை ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டது. அத்தோடு 1987ல் இந்திய அமைதிப்படை என்ற போர்வையில் அழிவுப் படையொன்றும் நாட்டுக்குள் வரவழைக்கப்பட்டது என்பதெல்லாம் அறிந்த விடயங்கள் அல்லவா? தமிழர்கள் மிகவும் கஸ்டங்களை அனுபவித்த காலப்பகுதி. சுற்றி வளைப்பும், தேடுதல் வேட்டையும் நாள்தோறும் நடந்து கொண்டிருக்கும். வெளியில் போனவர்கள் பத்திரிமாக வீடு வந்து சேர்வார்களோ என்ற பயத்தில் வீட்டார் இருந்த பொழுதுகள் அவை. மாணிக்கம் தனது வயல் விதைப்பு முடிந்த பின்னர்

அதைப் பராமரிக்க நாள்தோறும் வயலுக்கு செல்வான். நெற்பயிர்களைப் பத்திரமாகப் பார்த்து அவற்றை விளைவித்து எடுக்க அவன் படாத் பாடுபடுவான். அவன் வழமையாக அறுவடை செய்தபின் தனது நெல்லை தனது மனைவி, வேலை செய்யும் மில்லுக்கே கொடுத்து விடுவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தான். “கொழும்பு அரிசி ஆலை” என்ற பெயரில் பெரிய நீலாவணை பிரதான வீதியில் இருக்கும் இந்த அரிசி ஆலை பன்னெடுங்காலமாக இருக்கின்றது. இந்தப் பகுதியில் தமிழருக்குச் சொந்தமாக இருக்கும் ஒரே அரிசி ஆலை இது. இதன் உரிமையாளர் ராஜா நல்ல மனிதர். மனிதநேயம் மிக்கவர். வாடிக்கையாளர்களுடன் மிக அன்பாகப் பண்பாகப் பழக்கஷயியவர். அதேபோல தனது ஆலையில் வேலைசெய்யபவர்களின் மனம் கோணாமல் பார்த்துக்கொள்பவர். அவர்களுக்குக் கல்டம் என்று வந்தாலும் உதவி செய்யபவர். மாணிக்கம் தனது வயலுக்கு உரம், பூச்சி கொல்லி போன்றவை வாங்கப் பணம் தட்டுப்பாடு வரும்பொழுது மனைவி சரசு மூலமாக இவரிடமிருந்து பணம் பெற்று பயன்டைவதை பெரும் பேறாகக் கொண்டிருந்தான். அறு வடை முடிந்து நெல்லைக் கொடுத்து, அவரின் பணம் போக மீதிப்பணம் பெற்று நிம்மதியாக இருப்பான் மாணிக்கம். தனது பிள்ளை வசந்தியை எப்படியாவது படிப்பித்து ஆளாக்கி விடவேண்டும். அவளை ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து படிக்க, கல்முனை பாத்திமா கல்லூரியில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்று பெரும் கனவோடு இருந்தான் மாணிக்கம். வசந்தி மிகவும் நன்றாகப் படிக்க கூடியவள். ஜந்தாம் வகுப்பில் அவள் படிக்கும் பாடசாலையில் அவள்தான் முதல் மாணவி. அது மாணிக்கம், சரஸ்வதி இருவருக்குமே பெரிய சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. அது 1990 ம் ஆண்டு, நாட்டில் அசாதாரண நிலை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. குண்டு வெடிப்புகள் பரவலாக இடம் பெற்றன. பல சம்பவங்களில் பொதுமக்களும் இறந்தனர். அதேநேரம், கண்ணி வெடித் தாக்குதலில் பல படையினரும் இறந்தனர். இதனால் பல கெடுபிடிகள், நெருக்குவாரங்கள் பொதுமக்களுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன. மக்கள் பயந்து பயந்து வாழவேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். மக்கள் வயல் செய்வதையே விட்டு விட்டார்கள். மாணிக்கமும் வயல் செய்வதில்லை. அதைக் குத்தகைக்குக் கொடுக்கவும் முடியவில்லை. களப்புக்கு மீன். இறால் பிடிக்கச் செல்வான். அதை விற்று குடுப்பதை காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தான். ஒருநாள் காலையில் களப்புக்குப் போனவன் திரும்பவே இல்லை. சரஸ்வதி மத்தியானம் மட்டும் பார்த்து

இருந்து விட்டு ஊருக்குள் வந்து விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது ஊரில் பலர் கூடிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதில் சரசுக்கு தெரிந்த சுந்தரம்பிள்ளையும் இருந்தார். அவரிடம் விசாரித்தாள்.

“சுந்தரம் அண்ணே இவர் காலையில் களப்புக்கு வீசப் போனவர் இன்னும் வரல்ல அண்ணே”

“சரசு காலையில் களப்படியில்தான் வெடிச்சத்தம் கேட்டது. அதிரடிப்படை ஈட்டு இருக்கிறார்கள். களப்பில் மீன் பிடித்துக் கொண்டு நின்றவர்களை பிடித்துக் கொண்டு சென்றுள்ளார்கள். சுடப்பட்டவர்களையும் கொண்டு சென்றுள்ளார்கள்.”

“அண்ணே அப்படியானால் இவர் ”

“கண்டிப்பாக மாணிக்கமும் அதில் ஒருவராகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்று சுந்தரம்பிள்ளை சொன்னவுடன் சரசு மயக்கம்போட்டு கீழே விழுந்து விட்டாள். மயக்கம் போட்டு விழுந்த சரஸ்வதியை சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களும் அங்கு கூடி நின்ற சிலரும் தூக்கிக் கொண்டுவந்து அவளின் வீட்டில் சேர்த்தார்கள். அயலவர்கள் வந்து பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவள் மயக்கம் தெளிந்ததும் அழுது புலம்பினாள். பள்ளிக் கூடத்தால் வந்த மகள் வசந்தியும் தன் தாயுடன் சேர்ந்து கொண்டு கதறினாள். துறை நீலாவணை கிராமமே அன்று அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. பல வீடுகளில் அவலக்குரல்கள் அழுகுரல்கள் அந்த வீடுகளை சேர்ந்தவர்களும் அன்று மாணிக்கத்தைபோல களப்பிற்கு மீன் பிடி தொழிலுக்குப் போனவர்களே. அவர்களும் சுடப்பட்டார்களா? அல்லது பிடித்து செல்லப்பட்டார்களா? என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் காணாமல் போனார்கள். ஒரே சோகமாக இருந்தது. யாருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது என்று இருந்த சமயத்தில் விடயம் அறிந்து சரசு வேலைசெய்யும் அரிசி ஆலை உரிமையாளர் ராஜா அவர்கள் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல அவள் வீட்டுக்கு வந்தார். அவரைக்கண்டதும் கதறி அழுதாள் சரஸ்வதி.

“ஐயா நான் என்ன செய்வேன் ஐயா. காலையில் களப்புக்கு போனவரை சுட்டுப்போட்டானுகள் ஐயா அதிரடிப்படையினர் சுட்டுப் போட்டானுகள் ஐயா. செத்த உடலைக் கூட போடாம, எடுத்துக் கொண்டு போயிட்டானுகளாம் ஐயா” சொல்லி அழுதாள் சரஸ்வதி.

“நானும் கேள்விப்பட்டேன் சரஸ்வதி. இப்படி பலதடவை பல ஊர்களில் அதிரடிப்படை இந்த சுற்றி வளைப்பு

பின்னர் சுட்டு கொல்லுதல் பலரை பிடித்துக்கொண்டு போதல் என்று அரசு பயங்கரவாது செயலைச் செய்கிறது. உனக்கு மட்டும் நடக்கல்ல. ஊருக்கே நடந்திருக்கு. மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று கிராம அதிகாரியோடும் ஊர் பெரியவர்களோடும் கலந்துபேசி அதிரடிப்படை முகாம்களில் தேடிப் பார்க்கலாம்” என்றவர் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவள் கையில் ஒரு கவரையும் கொடுத்து விடை பெற்றார். கண்ணியமானவர். அவள் கஸ்த்தில் கலந்து கொண்டு சென்றார்.

நாட்கள் நகர்ந்தன சரஸ்வதியும் மகள் வசந்தியும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருந்தார்கள். பலர் அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னாலும் அவள் மனம் என்ன பாடுபட்டது என்பதை அவள் மட்டுமே அறிவாள். அவளது கனவுகள் எல்லாம் தகர்ந்தது. தனது மகளின் எதிர்காலத்தில் மண்விழுந்ததே என்று அழுது புலம் பினாள். ஊரின் கிராம அதிகாரி மற்றும் சமய பெரியார்கள் மற்றும் பிரமுகர்களை அழைத்துக்கொண்டு அந்த பகுதியில் உள்ள அதிரடி முகாம்களில் விசாரித்தாள். குறிப்பாக ஒந்தாச்சிமடம், காரைதீவு ஆகிய இடங்களில் இருந்த அதிரடிப்படை முகாம்களில் விசாரித்தாள். அவர்கள் கைவிரித்து விட்டார்கள். தங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. அப்படி யாரையும் தாங்கள் பிடிக்கவில்லை. சுடவும் இல்லை என்று பச்சைப் பொய்யை சொன்னார்கள். எதிர்த்து பேசினால் என்ன நடக்கும் என்று தெரியும். அதனால் விசாரிக்கப் போனவர்கள் கேட்டுக் கொண்டு பின் வாங்கினார்கள். நாளாடைவில் மாணிக்கும் காணாமல்போனவர்கள் பட்டியலில் இடம்பெற்றான். காலம் நகர்ந்தது. மாணிக்கம் காணாமல் போனபின் சரஸ்வதி கஸ்டப்பட்டு தனது மகளின் படிப்பை தொடரவைக்க மாடாக உழைத்தாள். அரிசி ஆலையில் வேலை முடிந்து வந்த பின்ன ரும் வீட்டுத்தோட்டம் செய்தாள். அதில் கத்தரி, வெண்டி, கீரை, மிளகாய் என்று பயிரிட்டாள். வளவு முழுதும் முருங்கையும், மரவள்ளியும் நட்டாள். இந்த உழைப்பு அவளின் வருமானத்தை சற்று உயர்த்தியது. சரஸ்வதியின் முயற்சியை அவளின் முதலாளி ராஜா அவர்களும் பாராட்டினார். அவளது துணிச்சலும், வைராக்கியமும் அவருக்கு பிடித்திருந்தது. அதனால், கஸ்டம் வந்தால் காசு உதவி செய்வேன் தயங்காமல் கேளு சரஸ்வதி” என்று சொல்லியிருந்தார். அவருக்கு நன்றி சொன்ன சரசு. தனது காணி மூன்று ஏக்கரையும் நம்பிக்கையான யாருக்கும் குத்தகைக்கு கொடுத்து தாங்கையா என்று கேட்டுக் கொண்டாள். அவரும்

கண்ணிடப்பாக யாருக்கும் கொடுக்கலாம் அதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்வேன் என்றார். மாணிக்கத்தின் விருப்பப்படி மகளை கல்முனை கார்மேல் கல்லூரியில் சேர்த்து வருடம் ஐந்து உருண்டோடின. வசந்தி க.பொ.த சாதாரண தரப் பர்ட்சை எழுதிவிட்டாள். வயசு பதினாறு. வீட்டில் ஆண்துணை இல்லை. பயந்து கொண்டே சரஸ்வதி காலத்தைக் கடத்தினாள். மகள் வசந்தி கல்லூரியில் இருந்து வரும் வரைக்கும் மில்லடியில் காத்தி/ருந்து அவள் பஸ்ஸால் இறங்கியிபின் வீட்டுக்குக் கூடிடிப்போவாள். இப்படிதான் நாட்கள் கழிந்தன. வசந்தி உயர்தரம் படிக்கும் அளவிற்கு பத்தாம்

வகுப்பில் சித்தியடைந்தாள். ஆனால் சரஸ்வதிக்கு இதற்குமேல் வசந்தியை படிக்க வைக்க முடியுமா? என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. 1997 ம் ஆண்டு வசந்தியின் விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்ய மீண்டும் சரஸ்வதி அவளை உயர் தரம் படிக்க அனுப்புகிறாள். வசந்தி வர்த்தகப் பிரிவில் படித்தாள். மேலதிக வகுப்புகள் இருந்த காலம். பல பிள்ளைகள் அந்த வகுப்புகளுக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் வசந்தியால் அதைப் பின்பற்ற முடியவில்லை. கல்லூரியில் படிப்பதோடும் பின்னர் தாயுடன் வீட்டில் தோட்டத்தில் மினக்கெடுவதோடும் இருக்க வேண்டி வந்ததால் 2000 மாம் ஆண்டு அவள் எழுதிய உயர்தர பர்ட்சையில் சித்தியடைய முடியவில்லை. தாய் தனக்காகக் கஸ்டப்பட்டுத் தனது உடலை வருத்திக்கொண்டதை வசந்தியால் ஜிரணிக்க முடியவில்லை. அதனால் தொடர்ந்து படிக்கும் எண்ணத்தை கைவிட்டாள். ஏதோ உயர்தரம் மட்டும் படித்தவள் என்ற வகையில் அவள் வீட்டு நிர்வாகத்தை

ஒரளவு கையாளத் தொடங்கினாள்.

தனது தந்தையின் நெற்காணி மூன்று ஏக்கரையும் தாங்களே செய்வோம் என்று தாயிடம் சொன்னாள். அதற்கு முதல் வேண்டுமே என்று தாய் சொன்னதும் தங்களின் நகைகளை அடமானம் வைத்துக் காச எடுப்போம் என்று சொன்னாள். தனது மகளின் விருப்பத்தை சரச மில் அதிபர் ராஜா ஜயாவிடம் சொன்னாள். அரிசி ஆலை எப்பொழுதும் சுறு சுறுப்பாகவே இருக்கும். சரச முதலாளியோடு பேசவ தற்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். கொஞ்சம் ஓய்வு கிடைத்ததும் அவர் அவளைக் கூப்பிட்டார்.

“என்ன சரச என்ன விசயம் ஏதும் உதவி செய்யனுமா?” அன்பாக கேட்டார்.

“ஜயா, எங்கட பூமியை இனி நாங்க செய்வோம் அம்மா” என்று மகள் வசந்தி சொல்லுறாள். இருக்கிற நகையை அடமானம் வைத்து முதல் எடுத்து செய்வோம் என்று சொல்லுறாள் ஜயா. அதுதான் நீங்க அந்த குத்தகைக்காரரிடமிருந்து காணியை பெற்றுத்தர வேண்டும்”

“அது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை. நான் உன்னோட பேசத்தான் இருந்தனான். நல்லவேளை நீயே வந்து விட்டாய். மாணிக்கம் மறைந்துபோய் பத்து வருசமாய் போய்விட்டது. உன்னோட மகளுக்கும் வயச இரு பதாயிற்று இல்லையா. சரி என்ன விசயம் என்றால், குத்தகைக் காச தர வந்த இடத்தில உன்னோட மகள் வசந்தியை கண்டிருக்கிறார் கந்தசாமிப் போடியார். அவர் அவரோட மகனுக்கு நல்ல பொன்னு பார்க்கிறார். சீதன பாதனம் ஒன்றும் தேவையில்லை.

கண்ணுக்கு அழகான படித்த குடும்ப பொன்னு இருந்தால் போதும் என்று மகன் சொல்லி இருக்கிறானாம். அவருக்கு உன் மகள் வசந்தியை பிடித்திருக்கு. என்னிடம் வந்து விசாரித்தார்.

நான் நல்ல பிள்ளை. படிச்சிருக்கு. வடிவா செய்து வைக்கலாம் என்று சொல்லி உள்ளேன். அவர் என்னைப் பேசிச் சம்மந்தம் பண்ணச் சொல்லி உள்ளார். நீ காணியை இனிச் செய்யவேண்டாம். அவனுக்குக் கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்துவிட்டு நீயும் ஆறுதலாக இரு. இவ்வளவு நாள் எங்கட மில்லூல் உழைத் திருக்கிறாய். இந்தமுறை நானே உனக்கு உன்ற காணியை உழுது விதைத்து தருகின்றேன். அது உன் மகளின் கல்யாணப் பரிசாக இருக்கட்டும். அந்தப்

பொடியனும் நல்ல பொடியன் என்ன சொல்லுகிறாய்” என்றார்

“ஜயா இதில் நான் என்ன சொல்ல இருக்கையா எங்களுக்கும் ஒரு ஆண் துணை வேண்டும்தானே ”

“உன் மகள் படிச்சிருக்கிறாள்.பார்த்து நடந்து கொள் ஞவாள்.நானே கல்யாண ஏற்பாட்டையும் செய்து விடுகின்றேன் சரஸ்வதி” என்று பெருந்தன்மையோடு சொன்னவர் கால்களில் விழப்போன அவளை தடுக்கு நிறுத்திய அவளின் முதலாளி அவளை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார். அத்தோடு கந்தசாமி போடியாரிடமும் பேசி சமாச்சாரம் சொன்னார். போடியாருக்கும் பரம திருப்தி. கந்தசாமிபோடியாரின் மகன் ரூபகுமாருக்கும் வசந்திக்கும் இருவரின் விருப்பத்துடன் திருமணம் நடந்தது.

சரஸ்வதிக்கு வாக்கு கொடுத்தபடி ராஜா முதலாளி கல்யாணத்தை செய்து வைத்தும், காணியை திரும்ப பெற்று, அதை முதல் போட்டு உழுது, விதைத்தும் கொடுத்தார். நாட்டில் நல்ல மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ராஜா முதலாளி ஒரு உதாரண புருசர்.

மாணிக்கம் மறைவுக்குப் பின்னர் கஸ்டப்பட்ட சரஸ்வதி மகளின் திருமணத்தின் பின்னர் சற்று ஓய்வும் ஆறுதலும் அடைந்தாள். அவனுக்கு ஒரு பேரப்பிள்ளையும் பெற்றுக் கொடுத்தாள் வசந்தி. அவன்தான் ராகுலன். இரண்டாயிரத்து ஐந்தாம் ஆண்டுவரை சந்தோசமாக இருந்த குடும்பம் ராகுலனுக்கு ஐந்து வயதானபோது அவன் பாட்டி சரஸ்வதி நோய்வாய்ப்பட்டு இருக்கிறாள். அதன்பின் ரூபகுமாரும் வசந்தியும் தங்கள் மகன் ராகுலனுடன் வாழ்க்கையை சந்தோசமாக ஓட்டுகிறார்கள். வயல்காணி செய்வதும் வீட்டுத் தோட்டம் செய்வதுமாக இருந்த பொழுது இரண்டாயிரத்தியொன்பதாம் ஆண்டு நாட்டில் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தபின் ஒரளவு அமைதி ஊர்களில் நிலவியது. அச்சமின்றி எங்கும் சென்றுவர முடிந்தது. பட்டிருப்பு தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் உதவியால் வசந்திக்கு துறைநீலாவணை ஆரம்ப பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியை வேலையும் கிடைக்கிறது. இதற்கும் சிபார்சு செய்த பலருள் அவளது தாயின் முதலாளி ராஜா அவர்களும் ஒருவர்.

நன்றி மறக்காமல் வசந்தி நேரே போய் அவரை சந்தித்து நன்றி சொன்னாள். அவரும் அவளை வாழ்த்தி அனுப்பினார். மகனை நன்றாக படிக்க வைத்தார்கள். தான் படித்த பாத்திமா கல்லூரியிலே சேர்த்து விட்டாள் வசந்தி. அவனும் நன்றாக படித்தான். வருடநங்கள்

வயலுக்குள் தண்ணீர் பாச்சுவிட்டு வந்த ரூபகுமார் நெஞ்சு வலியால் துடித்தான். உடனே கல்முனை ஆதார வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்றாள் வசந்தி. என்ன செய்வது அவள் மாங்கல்யம் அவனுக்கு நிலைக்கவில்லை. மாரடைப்பு ஏற்பட்டு ரூபகுமார் இறந்து விடுகின்றான். தாயும் மகனும் துடித்துப் போனார்கள். கந்தசாமி போடியாரும் மகனின் பிரிவால் பெரும் துயரடைந்தார். பேரப்பிள்ளை ராகுலையும் மருமகளையும் தங்களோடு வந்து இருக்க சொன்னார். ஆனால் வசந்தி அதை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தனது தாய் வீட்டிலேயே இருக்க விரும்பினாள். கணவன் மறைவுக்குப் பின்னர் மகன் ராகுலை படிப்பித்து நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வருவதே அவளின் ஒரே குறிக்கோள். ராகுல் 2018 ஆம் ஆண்டு க.பொ.த உயர்தரம் விஞ்ஞானிரிவில் தோற்றி அதி திறையை சித்திகள் பெற்றுள்ளான். அவனுக்கு மருத்துவ படிப்பு படிக்க முடியும். வசந்தியின் குடும்ப சூழ்நிலையை புரிந்துகொண்ட லண்டனில் இருந்து இயங்கும் “புது வெளிச்சம்” தன்னார்வ தொண்டு அமைப்பு ராகுலனின் மருத்துவப் படிப்பு செலவை பொறுப்பு ஏற்றது. இந்தச் செய்தி மட்டக்களைப்பு புது வெளிச்சம் அமைப்பு நிர்வாகிகள் மூலம் வசந்திக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டது. அவள் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். பல இழப்புகளை தொடர்ந்து தாங்கிக்கொண்ட ஒரு பெண் வசந்தி ஒரு அபலையாக. ஒண்டியாக வாழ்க்கையை ஒட்டிக்கொண்டு வருபவள். மகன் திடீர் என்று நேற்று இரவு இருமலும், காய்ச்சலும் எடுத்துக்கொண்டதால் பயந்து விட்டாள். அதுதான் இரவு முழுவதும் மகனுக்கு பக்கத்திலே இருந்து பார்த்துக்கொண்டாள். ராகுலன் காலையில்தான் சற்று கண்ணயர்ந்தான். வசந்தி இன்று தனது பாடசாலைக்கு விடுப்புக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு மகனை மருத்துவத்துக்காக கல்முனை ஆதார வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப் போகின்றாள். வசந்தியின் வாழ்வில் இனியாவது புது வெளிச்சம் படர்ட்டும். நல்லவை நடக்கட்டும்.

ஏழ்தாளர் கவனத்தற்று.....

உங்களிடமிருந்து ஆக்கங்களை எநிர் பார்க்கிறோம்.
வாழ்க்கையோட்டத்தில் எநிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகளை அழகு செர்த்துக் கதைகளாக்கி அனுப்புகின்றனர். கதைகளை அனுப்பும்போது உங்கள் முகவரி வாங்கவியறம் போன்றவற்றை அனுப்ப மறந்துவிடார்கள்.
மு. தயாளன்.

இளங்கீரன் (கபைர் இளங்கீரன்) ஈழத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில் தனித்துவமானவர். புதினம், சிறுகதை, நாடகம், இலக்கிய

கபைர் இளங்கீரன்

விமர்சனம், இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்பவற்றில் மட்டுமல்லாமல் பத்திரிகையாளராகவும் சேவையாற்றியிருக்கிறார். ஏழத்தாழ இருபதுக்கு மேற்பட்ட புதின நூல்களை எழுதிச் சாதனை புரிந்தவர். சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர். மரகதம் என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையை 1961 இல் தொடங்கி கில காலம் நடத்தினார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்தோடு அதில் இணைந்து செயற்பட்டவர்களில் ஒருவர்.

கபைர் இளங்கீரன் 1927 ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தார். 20 வயது முதல் எழுத்துத்தறையில் ஈடுபாடு காட்டி வந்துள்ளார். மலேசியாவில் இனமணி பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்த இவர் இலங்கையில் தொழிலாளி, ஜனவேகம் ஆகிய அரசியல் ஏடுகளின் பிரதம ஆசிரியராக பணியாற்றியுள்ளார். அரசியல், பொருளாதாரம், சரித்திரம், சமூகப் பிரச்சினைகள் மதம் சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். தினகரன் பத்திரிகையில் இவர் தொடராக எழுதி வந்த நீதியே நீ கேள் தொடர் கதை வாசகர்களால் மிகவும் வரவேற்கப்பட்டதோடு பின்னர் நூலாக வெளிவந்தது. இலங்கை வாளொலி தேசிய சேவையில் இவர் எழுதிய ஏராளமான நாடகங்கள் ஒவிபரப்பாகின. "மனித பூராணம்", "வாழப்பிறந்தவர்கள்" போன்ற தொடர் நாடகங்களும் அவற்றில் அடங்கும்.

பாரதி நூற்றாண்டை ஒட்டி இவர் எழுதித் தயாரித்த மகாகவி பாரதி நாடகம் 1982 டிசம்பரிலும் 1983 மார்ச்சிலும் கொழும்பில் மேடையேறியது. யாழ்ப்பாணம் முஸ்லிம் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ள குளத்தடி பள்ளிவாசல் சீர்திருத்த சபையின் செயலாளராகக் கடமையாற்றி பெரிய குளம் சின்னக் குளம் ஆகியவற்றைப் புனரமைத்தார். இலங்கை முஸ்லிம் சமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர் 1992 முற்பகுதியில் வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம் எனும் வைபவத்தில் இலக்கிய வேந்தர் எனும் பட்டத்தையும் விருதையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

1992 இல் இந்து சமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர் நடத்திய சாகித்ய விழாவில் இலக்கியச் செம்மல் எனும் பட்டமும் விருதும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

நிகழ்ச்சிகளும் நடந்தேறுவதாய் அவள் பெரும் கவலை கொண்டாள்

தாய்தந்தை மக்கள் என்று பரந்து விரிந்திருந்த உறவு வட்டம் இடம் பெயர்வு காரணமாக இப்படிச் சுருங்கி விட்டதை நினைத்து அழுமட்டும் தான் அவளால் முடிந்தது உள்பிரகாசமான வாழ்க்கை இருப்பே இனி வெறும் பகற்கனவு தான் என்ற பேருண்மையையை நினைக்கும்போது உலகமே வெறுத்தது. ராகவன் அவளின்

ஆராந்தி

இரத்த உறவல்ல இருந்தாலும் ஒரே ஊர் என்பதனால்தான் அவனை அவள் தன் சொந்தச் சகோதரனாகவே அபிரிதமான அன்பை அவன் மேல் வைத்திருந்தாள். சிறு வயதில் அவன் ஊரில் வாழ்ந்த சமயம் அவனின் பெயர் மட்டும் தான் அவளுக்குத் தெரியும். அவன் வாலிபக் களை கொண்டு ஊரில் திரிந்த காலத்திலும் ஒலிபெருக்கி வாயிலாக அவனின் கண்ணிரென்ற குரலோடு காற்றில் மிதந்து வரும், அவனின்

வெற்றிடம் நோக்கி சூரு வேஞ்ப பிரகடனம்

வெறும் நிழல் தோற்று மாய் வந்து போகின்ற கனவு வாழ்க்கையின் நடுவே தாரணிக்கு அது ஒரு கசப்பான புது அனுபவமாய் மனதை உறுத்திற்று. எங்கோ இருக்கும் அதிலும் தன் உடன் பிறவா அருமைத் தம்பியின், இந்த மிக மோசமான வாழ்க்கைச் சரிவு குறித்து அவள் மிகவும் கவலையுடன் நினைவு கூர்ந்தாள் நினைவுகளின்றி வாழ்க்கையில்லை அவை போய் விட்டால் அன்றி நின்றால் மனம் தான் ஏது? மனம் அலை பாய்வதனால் தான், இவ்வளவு சரிவுகள் மட்டுமல்ல எல்லை மீறிப் போகின்ற துர்

மேடைப் பேச்சை மட்டுமே கேட்ட ஞாபகம் அவனுக்கு. அவனின் முகத்தையும் அவள் பார்த்ததில்லை அவனும் அவன் தமிழுமாய் கல்வி விசாவில் ஜெர்மனிக்கும் போய் விட்டதாகவும் யாரோ சொல்லித் தான் அவனுக்குத் தெரியும் பிறகு ஒரு நாள் முகநூல் வழியாகத் தான் முழுவதுமாய் அவனைப் பற்றி அவள் அறிய நேர்ந்தது. அவன் ஒரு மென்பொருள் பொறியியலாளன் மட்டுமல்ல, சிறந்த பேச்சாளன். மேலும் இசைக் கலையில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற, ஒரு சிறந்த பாடகனும் கூட அவன். அவனின் அந்த உயர் நிலையைப்

பாராட்டி மெசென்னூர் வழியாக அவனுக்கு அவள் எழுதிய பாராட்டுக் கடித்தை முன் வைத்தே அவர்களுக்கிடையேயான அன்புத் தொடர்பு ஆழமாக வேருஞ்சி, பின் மறக்கவே முடியாத பல நிகழ்ச்சிகளை அவள் சந்திக்க நேர்ந்தது. கொரோனோ பிரச்சனை தொடங்கு முன், இரண்டடொரு வருடங்களுக்கு முன்னால் அவன் கொழும்புக்கு வந்த போது பல முறை தாரணி வீட்டிற்கே வந்து அவளைச் சந்தித்துப் பழகிய நாட்கள் மறக்கவே முடியாத சிரஞ்சீவ அனுபவமாகவே அவள் மனதில் நிலைத்து நின்றது. கடைசியாக அவன் தன் குடும்பத்தோடு வந்திருந்தான். வேலை பார்க்கிற பி ஏ படித்த பட்டதாரி மனைவி. ஒரு பார்மலியில் அவள் வேலை பார்க்கிறாளாம். அழகி தான் அவள். ஆனால் அவள் தோற்றும் வேறு ரகம். வேரறுந்து வீழ்ந்து விட்ட ஒரு தனி மரம் போல்ல அதிலும் கேவலமாக ஓர் அரை வேக்காட்டு வெள்ளைக்காரி போல் அவள் முற்றாக மாறிப் போய் இருந்தது கண்டு தாரணி மனம் வருந்தினாள். இதில் வருத்தப்பட என்ன இருக்கு என்ற கேள்வி எழும். வேதம் படித்தவர்க்கே, இந்த உண்மை புரியும். வேதமாவது மன்னாவது காட்சி உலகம் கை நீட்டி வரவேற்கும் போது கலாச்சார விழுமியங்களும் கடவுள் பற்றிய ஆன்மீக உலகின் உள்ளொளி பிரகாசமான இருப்பு நிலையும், அடியோடு மறந்து தான் போகும் இது பற்றி ராகவனோடு பேச இது சந்தர்ப்பமல்ல. அவன் தனியாக ஒரு நாள் வரும் போது, விருந்து பரிமாறி அவன் முகமலர்ந்து குளிர்ந்து இருக்கும் போதுதான் அவள் அந்தப் பிரச்சனை பற்றி மனம் திறந்து கேட்டாள்.

“என்ன தம்பி...உன்றை மனுசி இந்தக் கோலம்?”

“என்ன சொல்லுறியளக்கா..எனக்கு ஒன்றும் விளங்கேலை”

“நான் இதைக் கேட்டால் நீ கோபிக்க மாட்டியே?”

“உங்களைப் போய்க் கோபிப்பேனா? நீங்க போட்ட விருந்துக்கு நான் காட்டுற நன்றிக் கடனா அது?” என்று அவன் சிரித்தபடியே கூறினான்,

“சரி தாராளமாகக் கேக்கிறன் உன்றை மனுசியைப் பார்த்தால் வெள்ளைக்காரி ஞாபகம் தான் வருகுது பாப் தலையோடு காற்சட்டை போட்டுக் கொண்டு.....பார்த்தால் தமிழ்ச்சி மாதிரியா தெரியுது?”

“ஏன் அப்படி இருக்கப்படாதே? அதை விடுங்கோ

அக்கா வேறு எதையாவது பேசவும்.”

இந்த விவகாரத்தை கலாச்சாரம் விட்டுப் போன விபர்த் மாற்றம் குறித்து அவனோடு பேசிப் பலனில்லை என்று மிகவும் மனவருத்தத்தோடு அவள் நினைவு கூர்ந்தாள்.அவன் அந்த மாற்றத்தை சாதாரண மாற்றமாகவே ஜீரனித்து ஏற்றுக்கொண்டு விட்ட பின், இதைப் பெரிது படுத்தித் தர்க்கம் செய்வதில் பலனில்லை என்று என்னி அதன் பிறகு அவள் பேசவில்லை

பின்னர் கொரோனோ குறுக்கிட்டதால் அவன் தாய்நாடு வருவதே அடியோடு நின்று விட்டாலும், முகநால் வீடியோ வழியாக, அடிக்கடி அவனைக் கண்டு அவள் பேசத் தவறுவதில்லை . அவன் மகளின் ஞாபகம் வரவே ஒரு தினம் அவளைப் பற்றிக் கேட்கத் தோன்றியது தாரணிக்கு ஒரேயொரு மகள் தான் அவனுக்கு மிகச் செல்லமாக வளர்த்துகிறத்த மகள். அவனுக்குச் சிறுகு முளைத்த காலம். அவனும் கண்ணி பொறியியலாளராகி படித்து வந்து விட்டாள். தாரணி அவளைப் பற்றிக் கேட்டபோது தான் ஒரு யுகச் சிறுவ நேர்ந்து விட்டதாய், அவள் அறிய நேர்ந்தது. அவன் அதிலும் சலிப்பிலாமல் சாதாரண விடயம் போலவே சரளமாகத் தான் கூறினான் இப்ப அவள் எங்களோடு இல்லையக்கா. திடுக்கிட்டுப் போய் அவள் கேட்டாள்

“அப்ப எங்கை ?”

“தனியாக வீடு எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டாள்.” “பாவம் தம்பி.. உன்னை நினைச்சால் பரிதாபம்தான் வருகுது. இப்ப நீங்கள் இருவரும் தனிமையில் தானே இருக்கிறியள்?. இதை நினைச்சிருந்தால் இப்படி உங்களைத் தவிக்க விட்டு விட்டு அவள் பிரிஞ்ச போயிருப்பாளே? மனுதர்மம் என்று ஒன்று இருக்கே அது கூடவா மறந்து போச்சு? ஆரைப் பார்த்து இதை அவள் கற்றுக் கொண்டாள்? இந்தச் சுதந்திரம் தானாக வந்ததா? அன்றிப் பார்த்துப் பழகிய சமுகம் தான் இதற்கு விதை போட்டதா?கடவுளே உங்களை இப்படி அனாதையாய் பார்க்கையில் தலையைப் பிய்ச்சக் கொண்டு அழுத்தான் முடியுது என்னால். இதற்கும் பரிகாரமாக எதைத்தான் செய்து விட முடியும் என்னால். சொல்லு தமிப்பி இனி உங்கடை வாழ்க்கை முழுதும் இருள் தானே கவியப்போகுது.”

“எனக்கா எனக்கென்ன குறை? கைநிறையக் காச புராஞ்சே. வேறு என்ன வேணுமக்கா? மற்றது இன்னோரு

விடயம் கேக்கிறன். உங்கடை பிள்ளைகளும் வெளிநாட்டிலை தானே இருக்கினம். அவையள் எப்படி இருப்பினம் என்டு நீங்கள் யோசித்துப் பார்த்திருப்பியளே?”

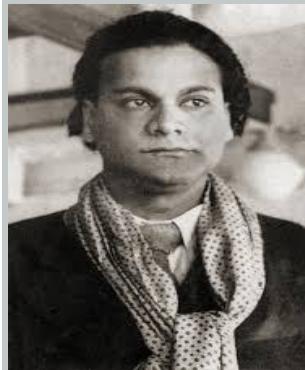
“யோசிக்காமல் இருப்பேனா? அதுகளிட்டை சொல்லியே வைச்சிருக்கிறன். தமிழின் புனிதமும் அதன் வாழ்க்கை நெறிகளும் உங்கடை கண்மாதிரி இதிலை நீங்கள் விழிப்பாக இருக்க வேணுமென்டே சொல்லி இருக்கிறன். ஊனிலை இருக்கும் போதும் என் சொல்லை அதுகள் மீனினதில்லை அதுகளின் வழி கோணலென்றால் நான் ஏன் உனக்குப் புத்தி சொல்லவாறன்.”

“நான் இதைச் சொன்னால் நீ வருத்தப்படுவாய். இருந்தாலும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய தார்மீகக் கடமை எனக்கு இருக்கு. நல்ல வீடு கட்டலாம். கார் வாங்கலாம். விதம் விதமாய் சோடிசு அலங்காரம் செய்ய வாழ்க்கை ஒரு வரமாய்க் கிடைச்சிருக்கு. எனக்கு அப்படி நினைக்கத் தோன்றேலை. மகள் உங்களோடு இல்லையென்று நீ சொன்னதைக் கேட்டு நான் இடிஞ்சு போனன். ஒரு மலையே சரிஞ்சு விழுந்த மாதிரி, இந்த இழப்பு உனக்கல்ல எனக்கே நேர்ந்த மாதிரி, நான் துடிச்சுப் போய் அழுகிறேன். இது எனக்கு விழுந்த அடியல்ல. தமிழுக்கே விழுந்த மாதிரி என்ற வலியைப் புரிந்து கொள்கிற நிலையில் நீயில்லை என்பதே பெரிய இழப்புத்தான் நமக் கெல்லாம்”

“விதி துரத்தினபடியால் தான் நாங்கள் இஞ்சை வந்து இருக்கிறும் அக்கா. உயிரே போன நிலைதான். இதிலே தழிமை வைச்சு, என்னத்தைக் கிழிக்கப் போறும்? எனக்கு இது பெரிசாய்ப்படேலை. நீங்கள் எதுக்கு அக்கா அழவேணும்?”

“அது தான் சொல்லி விட்டேனே. தமிழ் எனக்குத் தாய் மாதிரியல்ல. என்ற முச்ச ஒடுறுதே அதை வைச்சுத் தான், அது எனக்குள்ளே தறி கெட்டுத் தாறுமாறாய் ஒடினால் எப்படி இருக்கும்? இப்ப அந்த நிலையில் தான் நான் இருக்கிறேன். இதைச் சரி செய்ய வேண்டுமென்றால், புதிசாய் ஒரு யுகமே பிறக்க வேண்டும். அது வரைக்கும் இது அணையாது. இந்த நெருப்பு என்று அவன் தர்மாவேசமாய் உச்ச குரவில் பிரகடனப்படுத்திச் சொன்ன அந்த வேதமும் அதன் தெய்வீக வாழ்க்கை நெறியை மிக ஆழமாக எடுத்துச் சொல்கின்ற சாரமும் பிடிப்பாமல், அவனுக்குள் குழப்பம் மட்டுமே மிஞ்சியது.

அழகு சுப்ரமணியம்

ஞண்ட காலமாக இங்கி லாந்தில் வாழ்ந்த இவர் "Indian Writing" என்ற காலாண்டுச் சஞ்சிகையின் இணையாசிரியராகவும் "இந்திய முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின்" இணைச் செயலாளராகவும் பணியாற்றினார். இவருடைய தந்தையார் புகழ் பெற்ற நீதிபதி.

புகழ் பெற்ற ஆங்கில நாவலாசிரியரும், விமரிசக நுமான பால்ரர் அலன், “எமது கருத்துப்படி அழகு சுப்பிரமணியம் ஓர் அந்தமான எழுத்தாளராவார். இவரைப் போன்ற மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களின் மூலமே மேற்குலகில் வாழும் நாங்கள் கீழைத்தேசங்களைத் தரிசிக்கின்றோம். இவருடைய படைப்புகள் பெரும்பாலும் இலங்கைப் பின்ன ணியிலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதேபோன்று ஆங்கிலப் பகைப்புலத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கே சவால் விடக்கூடிய முறையிலும் இவர் சில கதைகளை எழுதியுள்ளார்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவருடைய இலக்கியப் படைப்புகள் ஜேரங்கு, ரஸ்ய மொழிகளிலும் பல இந்திய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. "The Big Girl" என்ற முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு 1964 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு Closing Times & Other Stories இவருடைய மறைவுக்குப் பின்னர் இவரது மனைவி திருமதி செல்லகண்டு அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. அழகு சுப்பிரமணியத்தின் ஒரே நாவலான Mister Moon இன்னும் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே உள்ளது. ஆனால் இதன் தமிழாக்கம் மல்லிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டது. Lovely Day என்ற சிறுகதை “மிகச் சிறந்த இந்தியச் சிறுகதைகள்” என்ற ஆங்கிலச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. The Mathematician என்ற சிறுகதை “உலக இலக்கியத்தின் உண்ணத்ச் சிறுகதைகள்” என்ற தலைப்பில் ஷஹடல்பேர்க் நகரில் வெளியிடப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவருடைய 12 சிறுகதைகள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ”நீதிபதியின் மகன்” என்ற தலைப்பில் நூலாக 1999 இலும் 2003 இலும் இரண்டு பதிப்புகளாக வெளிவந்தது.

காற்றுப் பலமாக வீச்கிறது. மரத்திலிருந்து இலைகள் எல்லாம் விழுந்து இது இலையுதிர் காலமென உணர்த்திக் கொண்டிருந்தன.

பேருந்துத் தரிப்பிடத்திற்கு அவசரமாக வந்து சேர்ந்தான் அழகன் அதற்கிடையில் அந்தப் பேருந்து புறப்பட்டு விட்டது.

“அட நான் வாறதுக் கிடையில் போட்டுதே எனி அடுத்த பஸ் வரு மட்டும் காக்கோ னும்..ம் ” எனத் தனக்குள் பேசிப் பெருமுக்க விட்டபடி கையில் ஒரு பூங் கொட்டோடு அந்தக் கண்ணாடிகளால் அடைக் கப்பட்ட அந்த தரிப்பிடத் திற்குள் அடுத்த பேருந் திற்காக அமர்ந்திருந்தான். கையிலிருந்த பூக்கள் அவன் மனைவியின் முகம் போலவே மலர்ந்திருந்தன. அந்த வழியால் அவனது நன்பன் குமரன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“வணக்கம் அழகன் எப்பிடிச் சுகம்” என நலம் கேட்டான் குமரன்

“ம் ...இருக்கிறன்” என்றான் அழகன் அமைதியாக.

“ நாங்க இந்தக் கிழமை அக்கா வீட்டை வந்து நிற்கிறும் இதில பக்கத்தில் கடைக்கு வந்தனான்” என்றான் குமரன்

“ ஒ சரி சரி” என அழகன் மெதுவாகத் தலையாட்டினான்.

“நீ எங்க பூவோட எங்க துலைக்கோ” என்ற குமரனின் கேள்விக்கு

“என்ற மனுசியட்ட போப்போறன்” என்றான் அழகன். குமரன் அதிசயமாக

ஹவர்

அவனைப் பார்த்தான்.

நக்கீரன் மகள்

அழகன் பெயருக்கேற்றால்போல் பேரமுகன்தான். தன்னை எப்பவும் அழுபடுத்தி இளைஞன்

போலவே தெரிவான். ஆனால் இப்போ நரரைகளுக்குக் கூட மைபூ சாமல் அப்படியே விட்டுவிட்டான். கலகலவென விளையாட்டுப் பிள்ளைபோல் இருப்பவன் இன்று பெரும் ஞானிபோல் அமைதியாக இருக்கிறான் ஞானத்தை எங்கிருந்து பெற்றானோ யாரறிவார்? குமரனுக்கு ஏனோ அழகனுடன் வேறொதுவும் பேசமுடியவில்லை.

அழகனின் மனதிலை கொஞ்சம் பாதித்துவிட்டதோ என எண்ணியபடி சரி “இரு நான் போட்டுவாறன்” என அங்கிருந்து போய்விட்டான். பல வருடத்திற்கு முன் மலருக்காகக் கதைத்த குமரனுடன் வாக்கு வாதப்பட்ட அழகன் பல காலமாக குமரனுடன் தொடர்புகளில் லாமலேயே இருந்தான்.

சிலவருடங்களுக்கு முன் அழகன் வீட்டில் நிகழ்ந்த துக்கத்தி விருந்துதான் இருவரும் நலம் கேட்குமளவுக்குப் பேசத் தொடங்கினர்.

அழகன் 85 ம் ஆண்டு இலங்கை உள்ளாட்டுப் போர்காரணமாக டென்மார்க்கிற்கு புலம்பெயர்ந்தவன். அழகன் வெளிநாடு வரும்போது பெற்றோரும் நான்கு சகோதரிகளும் ஊரில் இருந்தனர். அவர்களுக்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டிய தேவையும் சகோதரிகளைக் கரை சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பும் அவனுக்கிருந்தது. டென்மார்க்கில் உள்ள ஒரு இத்தாலிய உணவகத்தில் வேலைசெய்தான். இருபுகலாக ஓய்வின்றி உழைத்தான். டென்மார்க்கில் தங்கைகளுக்காக மாப்பிள்ளைகளைத் தேடினான். இருதங்கைகள் வெளிநாடு வந்து சேர்ந்தனர். மற்ற இருவருக்கு வீடுகட்டிக் கொடுத்து ஊரிலேயே திருமணமும் செய்து வைத்தான்.

உழைத்து உழைத்துக் களைத்துப் போனவனுக்குச் சுமைகளில் இருந்து ஒளவு முச்சிடிக்கூடியதாக இருந்தது. தன்னை ஒரு சுதந்திரப் பறவையாக என்னிக்கொண்டான். இத்தாலிய உணவும் அந்தக் குடிவகைகளும் மாத்திரமல்ல அந்த வெளிநாட்டுப் பெண்களின் வாசமும் அழகனின் முச்சோடு ஒட்டிக்கொண்டன. அவர்களுடன் உல்லாசமாக இருப்பதும் இரவுகளில் வீட்டுக்கு வராமல் இருப்பதும் அழகனுக்குப் பிடித்துப்போனது.

திருமணமான தங்கைகளும் அவரவர் வாழக்கையில் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தனர். அவன் பணத்தை ஊருக்கு அனுப்புவதோடு இங்கேயும் தேவை ஏற்படும்போது கொடுத்துக் கொண்டிருந்ததால் அவனது சரிபிழைகளை எவரும் கேட்பதில்லை.

வெளிநாட்டுப் பெண்களோடு அழகன் கூடித் திரிவதை கண்ட ஊர்வாய்கள் சம்மா இருக்குமா என்ன? இங்கிருந்து செய்திகள் அவன் அம்மாவின் காதுக்கு எட்டியது. மகன் வேறு நாட்டுக்காரியரோடு திரியும் கதைகள் காது முக்கு முளைத்து ஊருக்குள்ளே உலாவமுன் அழகனுக்கு கால்கட்டுப்போட பெற்றோர் முடிவெடுத்தனர். ஊரில் அடுத்தவர்களைப் பற்றிப் புறம் பேசாது தாழும் தம் வேலையும் உண்டென வாழும் கந்தசாமியின் மகளே சரியான மருமகள் என அழகனின் பெற்றோர் என்னினர். மலர் குடும்பம் மிகவும் மரியாதையானவர்கள். வீட்டிற்கு ஒரே மகளான மலர் மிகவும் செல்லமாக வளர்ந்தவள். அழகன் மிகவும் பெரிய வேலையில் உள்ளான். மிகவும் வசதியாக உள்ளான் என அழகனின் குடும்பத்தினர் தூபமிட்டே அந்தத் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

மலரும் அழகனிடம் வந்து சேர்ந்தாள் மலர் மலரைப் போலவே மென்மையானவள். வெளிநாட்டுக்குப் பெற்றோரை விட்டு வந்த பாசக்காரி கணவனுக்கே அன்பைக் கொட்டினாள். மலர் டென்மார்க் வந்து ஒருவருடத்திலேயே ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பெண் என்றால் பொறுமையாக இருக்கவேண்டும் என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்தபடியே அவனது வாழ்க்கை நகர்ந்தது. குழந்தையோடு வீட்டுவேலைகளும் செய்து களைத்துப் போனாலும் கோபப்படத் தெரியாதவள் மலர். அவன் வேலையால் வரும் வரை அழகாகத் தன்னை அலங்கரித்தபடி காத்திருப்பாள் அப்பாவிப் பெண். வந்ததும்

“இஞ்சேயுங்கோ சாப்பாடு எடுத்து வைக்கட்டா” அவன் அரைவெறியில்

“ உன்ற சாப்பாட்டை எவன் சாப்பிடுவான். நான் சாப்பிட்டிட்டன் நீ சாப்பிடு” என ஏற்றுத் திரும்புவான்.

நிறையப் பேசவேண்டும் எனக் காத்திருந்தவளுக்கு ஏராற்றத்தோடே பல இரவுகள் கழியும். சில இரவுகள் அவன் பசி தீர்க்கும் இயந்திரமாகியே விடியாமல் போகும்.

அழகன் அங்குள்ள கொண்டாட்டங்களுக்கு மனைவியை அழைத்துப் போகும்போது வெள்ளையினப் பெண்கள் போல் மலரின் பழக்கவழக்கம் இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்ப்பான். அவனுக்கு அங்குள்ள அரைகுறை ஆடைகளை வாங்கிக் கொடுப்பான். அவற்றைப் போட்டு நடக்கமுடியாமல் அவள் ஒளிந்தபடி போவாள். தன் சோகாதரிகள் வீட்டுக்குப் போகும்போது

“இது ஒரு பட்டிக்காடு எங்க எனக்குத் தேடி வைச்சீங்களோ” என்று நகைப்பான். அவர்களும் அண்ணா பாவம் என்றே பேசிக்கொள்வார்கள். எல்லாவற்றையும் கேட்டும் கேட்காதது போல் அந்த மலர் உத்தீவில் மலர்ந்தபடி இருக்கும். கொண்டாட்டங்களில் அதிகளவு குடிப்பதும் வாய் மூடாமல் பேசவதும் அவன் இயல்ல. அத்தோடு ஆடுவதென்றால் அழகனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். கொண்டாட்டங்களில் அவனின் தங்கைகள் குடும்பமும் ஆடுவார்கள்.

“இவர்களுக்கென்ன சன்னதும் வந்திட்டுதே” என மனதுக்குள் பேசவாள் மலர். அழகன் தான் ஆடுவது மாத்திரமுமின்றி தன் மனைவியையும் இழுத்துக் கொண்டு போவான். அவளின் பதில்களை அவன் செவிமடுப்பதே இல்லை. அவள் வெட்கத்தால் நாணிப்போய் உயர்ந்த கால் செருப்புடன் பழக்கமில்லாமல் பனியில் சறுக்கும் சிறுமிபோல பயந்து பயந்து ஏதோ கால் களை அசைப்பாள். பார்ப்பவர்களுக்கே பரிதாபம் வரும். இவ்வாறு பல கொண்டாட்டங்கள் அவளைத் திண்டாட வைத்தன. மலருக்கு இரண்டாவது குழந்தை பிறந்த பின்னும் அழகனில் மாற்றங்கள் இல்லை. மென்மையாக வளர்ந்த மலரும் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. அவனுக்கு கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டதுபோலிருந்தது. அன்பாய் வளர்த்த பெற்றோருக்கு தன் வளிகளைச் சொல்லாமல் மறைத்தாள். அழகனை விட்டு போய்விடலாமோ எனப் பலமுறை நினைப்பாள். பிரிந்தால் இந்தச் சமூகத்தின் நச்சுச் சொற்களால் நசிப்புவாள் எனப் பயந்து அவனது கட்டுக்குள் வாழத் தொடங்கினாள். செல்லக் குழந்தைகளின் எதிர்காலமே வாழ்வென தன் ஆசைகளைப் புதைத்துவிட்டு வாழத் தொடங்கினாள். காலதேவன் தன் சக்கரத்தை வேகமாகச் சுழற்றினான். குழந்தைகளும் வளர்ந்தனர். அழகனுக்கும் மலருக்கும் மனதளவிலும் உடலளவிலும் இடைவெளி கூடிக்கொண்டே இருந்தது. அழகன் அந்த இத்தாலிப் பெண்களில் ஒருத்தியோடு வாழ்ந்திருக்கலாம் என அடிக்கடி என்னுவான். குடியே அவனது முதல் மனைவியாகியது. அவன் பணத்தையெல்லாம் குடியிலேயே செலவிட்டான். நாளாந்த வீட்டுச் செலவுக்கே மலரால் சமாளிக்கமுடியவில்லை. பிள்ளைகள் இவனது குடிப்பழக்கத்தையும் போதை உளற்களையும் கேட்கக் கூடாதென என்னுவாள். மற்றைய பெண்களைப்போல் அவளால் வேலைசெய்து வீட்டைக் காப்பாற்றும் தைரியமும் இருக்கவில்லை. அவனது எந்த வளர்ச்சியையும் ஊக்கப்படுத்தும்

கணவனாகவும் அழகன் இருக்கவில்லை அவளது சமையல் உடையலங்காரம் பிள்ளை வளர்ப்புமுறை எல்லாவற்றையும் குறை சொல்லியபடியே இருப்பான்.

“வேண்டாப் பெண்டாப்தி கைபட்டால் குற்றம் கால்பட்டால் குற்றம்” என்ற பழமொழிக்கேற்றப்படி அவன் புலம்பல்கள் இருக்கும். அழகன் தனக்கு என்ன கஸ்ரம் வந்தாலும் ஊருக்குப் பணம் அனுப்புவதை நிறுத்தவும் இல்லை. கடன்கள் கூடிவிட்டது. மலருடைய தாலி முதல் எல்லா நகைகளையும் கடன் தின்றுவிட்டது. அழகன் உறவினர் வீட்டுத் திருமண வரவேற்று ஒன்றிற்குக் குடும்பமாகப் போகவேண்டும் என வீட்டில் கூறினான்.

“பிள்ளையளுக்கு ஒழுங்கான உடுப்பில்ல எனக்கு கழுத்தில தாலியும் இல்ல எப்பிடிப் போறது நாங்க வரேல்ல” என்றாள் மலர்

“இஞ்ச பார் மலர் இருக்குமட்டும் இருக்கிறதை வைச்சு சந்தோசமாய் இருக்கோணும் இப்ப எல்லாரும் இமிற்றேசன் நகைகள் தான் போடுகினம் நீயும் போட்டுக்கொண்டு பேசாமல் வா” என்று கோபமாகச் சொன்னான். மலருக்கு வந்த அழுகை பிள்ளைகளுக்காக தொண்டையோடு நின்று வலி கொடுத்தது என்ன செய்வாள் திருமணத்திற்கு போகத்தானே வேண்டுமென ஆயத்தமானாள். போவதற்குக் கார்க்கட இல்லையே. அருகில் உள்ள குமரனின் காரில் போவதாக இருந்தனர். குமரனும் மனைவியுந்தான் மலருக்கும் அவளின் குழந்தைகளுக்கும் ஆறுதலாக இருந்தனர். அவர்கள் குரங்கின் கையில் கொடுக்கப்பட்ட பூமாலை என்றே மலரை எண்ணிக் கவலைப்படுவர்.

அன்று பிற்பகல் குமரன் குடும்பத்துடன் அழகன் குடும்பமும் விழா மண்டபத்தை அடைந்தனர். அழகனின் தங்கைகள் எவ்வளவோ நகைகள் போட்டு பட்டுச்சேலை மினுங்க தங்கள் கணவர்களுடன் விலை உயர்ந்த கார்களில் வந்து இறங்கினர். மலர் கூனிக்குறுகி அமர்ந்திருந்தாள். அம்மாவின் அருகே ஒட்டியபடி அவளின் மகன் நேதனும் மகன் நேகாவும் தாயின் முகத்தை அடிக்கடி பார்த்தபடி இருந்தனர். மலர் தன்னாலானவு பிள்ளைகளுக்குப் பாச்சத்தைக் கொட்டி வளர்த்திருக்கிறாள் அம்மாவின் மேல் உயிரான நல்ல குழந்தைகள் அவர்கள். திருமண மண்டபம் முழுக்க பணவாசம் நன்றாக வீசியது. சாப்பாடும் விதம் விதமாக இருந்தது. குடிவகைக்குக் குறையில்லாமல் நிறைந்திருந்தது. அழகன் குடிவகைப் பகுதிக்குப் போய் என்னென்ன இருக்கென பார்த்து வந்தான். உணவும் குடியும் என விருந்தினர் குதுகலித்தனர். மலரால் எதையும் ரசிக்க முடியவில்லை. ஆட்டங்கள் தொடங்கின. அழகன் தனக்குப் பிடித்த பெண்களுடன் எல்லாம் ஆசைதீர் ஆடினான்

பின்னர் போதையக்கத்தில் ஒரு கிளாஸ் மதுபானத்தை மனைவியிடம் கொடுத்து குடிக்கக் கேட்டான். அவனுருகே

வந்ததும் மனமே அவளுக்குக் குமட்டியது. அவள் அதை வாங்கி மேசையில் வைத்தாள்

“வா மலர் என்னோட டான்ஸ் பண்ணு வா...வா” என்றாள் “இல்ல நான் வரேல்ல விடுங்கோ” என்றாள் மலர் வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து கொண்டுபோகும்போது மலர் விழுந்துவிட்டாள். மதுபோதையிலிருந்த பலர் சிரித்தனர் குழந்தைகள் அழுதபடி ஓடிப்போய்த் தாயைத் தூக்கினர். குமரன் வந்து

“என்னா அழகன் இது..அவாக்கு விருப்பயில்லையெண்டால் விடன்.. பாவம் அந்தப்பிள்ளை” என்றாள் மெதுவாக.

“அவள் என்ற மனுசி உனக்கென்ன அவள் மீது பாசம் கொட்டுது.. உன்ற வேலையை நீ பார்” என்று கத்தியபடி குமரனைத்தள்ளி விட்டான் அழகன். குமரன் எல்லோரும் பார்ப்பதை கவனித்து ஒதுங்கவிட்டான். குமரன் அதுள்பின்னர் அழகனோடு பேசுவதில்லை. விழா முடிந்து வீட்டுக்குப் போனவள் இரவு முழுவதும் அழுதாள். பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை ஏதிரியாகவே தெரிந்தான். தாயின் சொல்கேட்டுப் படித் தனர். மகன் நேதன் பொறுப்புள்ளவனாக வைத்தியராகவேண்டும் என்ற கனவோடு படித்தான். மகன் நேகாவும் அண்ணா சொல் கேட்டு நடந்தாள். வெளிநாட்டில் பிறந்தாலும் தமிழும் நன்றாகப் பேசுவதோடு நல்ல பழக்கங்களும் உள்ளவர்களாக வளர்ந்தனர். குமரன் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுரை கூறும் நல்ல மாமாவாக பலகாலமாக இருந்தான். ஆனால் வேலை காரணமாக வேறு நகருக்கு மாறிப் போனதால் அவனுடைய ஆதரவுமின்றித் தாங்களே சொந்தக் காலில் நின்றனர். அரசாங்கம் கல்விக்கு கொடுக்கும் உதவியோடு கல்விக்கான கடனுதவியும் எடுத்து பகுதி நேர வேலையும் செய்து பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தான் நேதன். தங்கை நேகாவின் படிப்பும் வீட்டில் இருந்து படித்தால் தந்தையால் கெட்டுவிடும் என இருவரும் விடுதியில் இருந்து படித்தனர்.

பிள்ளைகள் வளர்ச்சியில் மகிழ்ந்த மலரின் வாழ்வோடு நோயும் விளையாடியது. அவளுக்குப் புற்றுநோயையென மருத்துவர் சொன்னதும் பிள்ளைகளைக்குச் சொல்லாது மறைத்தாள். அம்மாவைப் பார்க்க வந்த பிள்ளைகள் அவளின் மாற்றங்களுடு கண்டுபிடித்து அதிர்ந்து போனார்கள். அம்மாவை அன்போடு கவனித்தனர். புற்று அவள் உடலை தின்று கொண்டிருந்தது

“அடிக்கடி அப்பு தங்கைச்சி கவனம் ஜூயா” என்று நேதனிடம் சொல்வாள் மலர்

“கட்டாயம் அம்மா நீங்க சொன்னபடியே செய்வன்” என்பான் நேதன் கண்ணீர் மல்க

“என் அம்மா எனக்கு வேணும்” என நேகா கடவுளை வேண்டியபடி இருப்பாள். வேண்டுதல்களை விதி வென்று

சிரித்தது. இறுதியாக

“இனியாவது என் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல அப்பாவாக இருக்கள்” என அழகனிடம் சொல்லிவிட்டு அந்த மலர் உதிர்ந்துபோனது. சில வருடங்களின் பின் ஒருநாளில் மலர் புற்றுநோய் வந்து இறந்துவிட்டதாக அறிந்து துக்கத்தில் குமரன் கலந்துகொண்டான்.

பிள்ளைகளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தான். பிள்ளைகள் பாவம் என நினைத்தாலும் அழகனோடு வாழ்ந்ததைவிட மலருக்கு விடுதலை எனவும் எண்ணினான்.

மலர் இல்லாமல் போனபின்தான் அழகன் அவள் வீட்டில் என்னென்ன செய்தாள் என உணர்ந்தான். கண்ணாடி முன் தன்னைப் பார்க்கவே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எப்போதும் இளமைக் கோலம் கொள்பவனால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. மலருக்குச் செய்த விடயங்களை மீட்டிப்பார்த்தான். தலை வெடிப்பது போலிருந்தது. பிள்ளைகளுடனாவது அன்பாக இருக்கலாம் என எண்ணினான். வைத்தியருக்குப் படிக்கும் மகனையும் அரசியல் படிக்கும் மகனையும் எண்ணிப் பெருமைப்படவேண்டியவள் மலரே தவிர தான் அல்ல என எண்ணினான்.

அழகனின் உறவினர் நேகாவை பெண் கேட்டு வந்தனர். அவனுடன் பேசுவதற்காக விடுதிக்கு வந்தான். மகள் அவனை மேலிருந்து கீழே பார்த்தாள். எதற்கு வந்தாய் என்பது போலப் பார்த்தாள். அழகனுக்கு என்ன பேசுவதெனத் தெரியவில்லை. மௌனமாகவே மனித்துளிகள் கடந்தன.

“பிள்ளை .....சுகமா இருக்கிறியா .... கோமதி மாமியின் முகுந்தனுக்கு உன்னைப் பிடிச்சிருக்காம் அதுதான் கேட்க வந்தேன்.”

“ஓ ... அம்மா போல் தலையாட்டுவேன் என்று நினைச்சீங்களோ? எனக்குப் பிடிச்சவரைத் தேடிக்கொள்ள எனக்குத் தெரியும்..... உங்களை மாதிரி ஒருவருக்கு தலையாட்டி என்னையும் சாகச்சொல்றங்களோ?”

அழகனின் கன்னத்தில் மாறி மாறி மலர் உருவில் முட்டடியால் அறைவது போலிருந்தது.

“அம்மாவின் கெல்தப்பற்றிச் சிந்திச்சனீங்களா. அம்மா.. என்ற அம்மா பாவம்” என விக்கி விக்கி அழுதாள்.

“பிள்ளை sorry அம்மா” என்று அருகே போய் தடவப் போனான். அவள் அவன் கையை உதறிவிட்டாள்.

அதேநேரம் நேகாவின் அறைக்கதவு தட்டும் சத்தும் கேட்டது. நேதனும் தங்கையைப் பார்க்க வந்திருந்தான்.

“எனிப்ப தங்கைச்சியை ஆழ வைக்கிறீங்க. அம்மாவை

அழவைச்சது காணாதோ” கோபமாகக் கத்தினான். எங்கள் வாழ்க்கையை எங்களுக்குப் பார்க்கத் தெரியும். வெளி யில் போகுமாறு டெனிஸ் மொழியில் சொன்னான்.

அழகனிடம் பேச வார்த்தையில்லை எழும்பி வீடு நோக்கிப் போனான். அடுத்தநாள் பூக்கடையில் அழகான பூக்கொத்து வாங்கினான். மலரின் நினைவிடத்திற்கு போய் ஏதோ வேண்டுதல் செய்வதற்காகவே பேருந்துத் தரிப்பிடத்தில் இப்போ வந்திருக்கிறான்.

கி. பி. அரவிந்தன்

கி. பி. அரவிந்தன் (17 செப்டம்பர் 1953 - 8 மார்ச் 2015), ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தக்க புலம் பெயர் எழுத்தாளரும், கவிஞரும், முத்த அரசியல் செயற்பாட்டாளரும் ஆவார். இவர் பி.பி.சி. தமிழோ சையின் பார்ஸ் நகர செய்தியாளராகப் பணியாற்றி வந்தார். அத்துடன் ஜேரோப்பியத் தமிழ் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டுள்ளார். அப்பால் தமிழ் எனும் இணையத் தளத்தினை நடத்தி வந்தார். புதினப்பலகை இணையத்தளத்தின் முக்கிய பங்காளர்.

அரவிந்தனின் இயற்பெயர் கிறிஸ்தோபர் பிரான்சிக் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த பேதுறு கிலிஸ்தோபர், மாசிலாமணி ஆகியோருக்கு மகனாக யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர். பள்ளிப்படிப்பை ஆரம்ப காலத்தில் நெடுந்தீவிலும் பிறகு மட்டக்களாப்பிலும் முடித்தார். 1972 ஆம் ஆண்டில் 1972 அரசமைப்பாச் சட்டம் தமிழருக்கு ஏற்றதல்ல என்ற துண்டிக்கை விநியோகித்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கைதான் மூன்று இளைஞர்களில் அரவிந்தனும் ஒருவர். 1976 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் கைதாசி டிசம்பரில் விடுதலையானார். இவர் தோழர் சுந்தர என்றும் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் விடுதலைப் போராளியாக அறியப்பட்டவர். 1977 இல் இலங்கையை விட்டு வெளியேறி, புலம் பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழ்ந்து வந்தார். இவரது படைப்புக்களில் ஈழவிடுதலைப் போராட்டமும், ஈழத்தமிழின் புகவிட வாழ்வியலும் முனைப்புடன் காணப்படுகின்றன.

கி. பி. அரவிந்தன் புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டு பாரிசில் உள்ள ஒரு மருத்துவமனையில் 2015 மார்ச் 8 அன்று காலமானார்.

வாங்கி வாசிப்பதனால் மனிதன் பூரண மனிதனாகிறான்.

பால்பட்ட விஜிதா..!!

ஞில்கள் கூவிட காகங்கள் கரைந்திட இனிமையான இசைகளோடு கிழக்கு வானில் சூரியன் அழகாய் உதித்து இருள் நீக்கி ஒளிபரப்பிட பஸ்ர பலவகையான நல்லெண்ணங்களுடன் விடியலை வரவேற்றிட விஜிதா மாத்திரம் இந்த சுகமான காலைப் பொழுதை இரசித்து எழுந்து காலைக் கடன்களைக் கூடமுடித்திட சக்தியற்ற வளாய் வேண்டா வெறுப்புடன் எழுந்தவள் தன்னையும் மீறி கண்களில் வடிந்த கண்ணிர் துளிகளை யாரும் கண்டிடாத வண்ணம் சீக்கிரமே சீலைத் தலைப் பால் துடைத்தாள்.

இரவெல் லாம் அவள்

**பவானி
சக்தானந்தன்**

சரியாக தாங்கவில்லை. சிந்தனை வயப்பட்டவளாய் தன்தவறுகளை நினைத்து நினைத்து மனம் வருந்தினாள். அதன் காரணமாய் இன்றைய விடிவு தேவையற்ற ஒன்றாகத்தான் இருந்தது. படுக்கையை சீர் செய்திட எழுந்தவள் என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்துவிட்டாள். கடந்த கால நினைவுகள் அவள் கண் முன்னே தோன்றி அவளை வாட்டி வகைத்தன.

விஜிதா தியாகராஜா குடும் பத் தில் முத்தபெண்ணாய் பிறந்தவள். ஓரளவு செல்வச்செழிப்போடு வாழ்ந்தவள். கல்யாண வயதை எட்டியவேளை தன் தந்தையார் தரகர் மூலமாய் வரன் தேடியபோதுதான் குகன் என்னும் அழகான வாலிபன் கண்ணில்பட்டான்

குகன் நிரம்ப அழகாய் வாட்ட சாட்டமாய் கோர்ட்டும் சூடும் அணிந்து கூவிங் கிளாஸ் கண்களை மறைக்க பள பளக்கும் சப்பாத் துச் சோடி சத்தங்கள் எழுப்ப விஜிதாவின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் ஒரே நிமிடத்தில்

அவள் மனதைத் தொட்டான். நாள் பார்த்து நேரம் பார்த்து நடச்சத்திரங்கள் கணித்து கல்யாண மேளம் கொட்டி மங்கள நாண்கட்டி தங்கக் குணம் படைத்த தாரகையை தாரமாய் ஏற்று மனம் ஒத்த உடம்பொத்த ஜோடியாய் மனை புகுந்து மனவாழ்க்கையை தொடர்ந்தார்கள். இனிமையான இல்லற்துக்கு உதாரணமாய் முகுந்தினி புத்திரியாய் பிறந்தாள். இந்த வேளை வரையிலும் சிறு சிறு பிரச்சனைகள் இருவரிடையே எழுந்த வண்ணம் தானிருந்தன.

ஒரு நாள் விஜிதாவின் சகோதரனும் அன்பு கலந்த உறவாய் விருந்தாய் வந்தமர்ந்திருந்தான். குகன் நல்ல குடிபோதையில் வீட்டை வந்தவன் மனைவியுடன் பிரச்சினையை ஏற்படுத்திட இதைக் கண்ட சகோதரன் அந்த பிரச்சினைக்குள் முக்கை நுழைத்திட விளைவு பாசத்தின் பேரில் சகோதரன் வீட்டிற்குக் கூப்பிட்டிட இவனும் குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டு பிறந்தகம் வந்து சேர்ந்து விட்டாள். அவள் படி தாண்டிக் கணவனை உதறிவிட்டு வந்ததன் விளைவு அவள் பட்ட படுகின்ற வேதனைகளும் எழுந்தில் வடித்தி முடியாதவை. அவள் மட்டுமா துண்பத்தை அனுபவிக்கின்றாள் இல்லையே! பச்சினம் பாலகியும் அல்லவா கொடுமைகளை ஜீரணிக்க முடியாமல் வெதும் பித் தரணியில் தான் பிறந்ததே பாவம் என வேதனைப் படுகின்றாள்.

ஆமாம்....கணவனைப் பிரிந்து வந்த தன் மகளை எந்தப் புத்திமதியுமே கூறிடாது தெய்வானை அம்மாள் சேர்த்துக் கொண்டாள் விஜிதாவும் வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் சகலும் எதையும் சமாளித்து அடுத்தவருக்கு பாரமற்ற வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என நினைக்க மறந்து போனாள். அதாவது சிறு பிள்ளைத் தனமாய் சகோதரன் அமைத்து வந்து விட்டானே என்று உணர்ந்திட அவளது சிறிய மூளை இடம் கொடுக்க மறுத்துவிட்டது. எல்லா பிள்ளைகளுக்கும் நல்வழி காட்ட வேண்டிய தாயார் தன் பிள்ளைக்கு நல்லதைத் தெளிவுபடுத்திட மறந்து விட்டாள். விஜிதாவின் சகோதரன் சில வருடத்தில் தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டான்.

அவன் மனைவிக்கு விஜிதா வேலைக்காரியாகவும் முகுந்தினி எடு பிடி பிள்ளையாகவும் இருக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள் தள்ளப்பட்டார்கள். நாத்தனார் கொடு

மையந்த வீட்டுக்குள் தலை தூக்கி நின்றிடத் தாயும் பிள்ளையும் விழிபிதுங்கிப் போகும் வழி தெரியாது திகைத்துப் போய் திசை மாறிய சிந்தனையில் அசந்து போனார்கள். இப்படி அந்த வீட்டிற்குள் மாடாய்

உழைக்க வேண்டியவளாய் மாறிப்போனாள். பெற்ற தாய் கூட சில வேலைகளில் கணவனை விட்டு விட்டு ஒடி வந்து வாழா வெட்டியாய் வந்து எல்லாருக்கும் பாரமாய் இருப்பவள் தானே நீன் திட்டவிடுவாள். முகுந்தினியைத் தொட்டதுக்கும் பட்டதுக்கும் கொஞ்சம் கூட அன்பே இல்லாது அடித்து உதைத்து தலையில் குட்டி வேலை வாங்குவார்கள்.

இதை எல்லாம் விஜிதா கண்ணில் படும்படிதான் செய்வார்கள். அவளால் அதைத் தட்டிக் கேட்டிட முடியவில்லை. மூன்று நேர உணவு இந்த தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் இரண்டு வேளை உணவாக சுருங்கிப் போயிருந்தது

இப்போதெல்லாம் அவள் கண்களில் நீர் ததும்பிட எத்தனையோ நியாயங்களை நினைக்கின்றாள். ஒரு நாள் அடுத்த வீட்டுஆுச்சி கூறியகதை: நினைவுக்கு வந்தது ஒரு பெண்ணுக்கு எத்தனை தேவைகள்

இருந்தாலும் கூட படி தாண்டா பத்தினிக்கு இருக்கும் பெருமை இருக்கின்றதே அதைப் போல ஒரு சிறந்த பாக்கியம் வேறில்லை. மங்கை ஒருத்தி ஒருத்தனுக்கு மனைவியாய் அமைந்து விட்டால் பிறந்தகத்தை தூரத்தள்ளிய உறவாக வைத்துக் கொண்டு தீபாவளி புதுவருடம்போன்ற விசேச தினங்களுக்கு வாங்கிக் கொள்ளுத்தும் பட்டாசுகளைப் போன்று அன்றைய தினங்களில் வந்து பிறந்தகத்தாரிடம் சந்தோசமாய் இருந்து விட்டுப் போக வேண்டும்.

அடித்தாலும் உதைத்தாலும் அன்போடு அணைத்து சுமையாய் நினைக்காது கஞ்சி ஊத்தும் ஒரே உறவு தாலி கட்டியவனாய் தான் இருக்க முடியும். அவன் வாரிசை ஒரு நாளும் துன்புறுத்தமாட்டான். அதுகளின் நல் வாழ்வுக்காக ஓவ்வொரு நாளும் புதிய புதிய சிறந்தனைகளைப் புகுத்தி சிறந்திடச் செய்வான். கட்டிய வளைக் கை விட்டு ஒட நினைக்கமாட்டான். அவன் ஒட நினைத்தாலும் மனசாட்சி இடம் கொடுக்கமாட்டாது. அதே போன்று தான் ஒரு பெண்ணுக்கு தானும் தன் குடும்பமும் என்ற பொறுப்புனர்ச்சியுடன் வாழ்ந்திடும் திறமை இருக்க வேண்டும். ஒரு பெண் விருந்தாளியாய் பிறந்தகத்துக்குப் போகும் நிலைக்கும் வாழாவெட்டியாய் பிறந்தகத்துக்குள் நுழையும் நிலைக்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கின்றது. அவனுக்கு அங்கே அங்பு செலுத்த யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். ஆறுதல் கூறிடவோ ஆசையாய் வா என்று அழைத்திடவோ பாசம் காட்டும் சகோதரர்கள் சுமையை தூக்கிடவோ யாரும் முன் வரத் துணியமாட்டார்கள். உயிருடன் இருக்கும் கட்டிய வளோடு வாழ்ந்திடாதவளை உறவுகள் மதிக்காது. ஊரார் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள். சமூகம் தூற்றும். பெண் ஒருத்தி படும் வேதனையில் பச்சிளம் மழலை களும் வேதனைப்படுவார்கள். இது எல்லாவற்றையும் விடக் கூடியோ கஞ்சியோ குடித்துக் கொண்டு ஒருத்தர் துணையாய் குழந்தைகளுடன் சந்தோசமாய் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்து முடிப்பதில்தான் ஒரு பெண்ணின் பெருமையே நிலைக்கும்.

இப்படி அந்த ஆச்சி வாழ்ந்து அனுபவித்த அனுபவசாலி கூறியது நினைவில் வந்து தன் புத்தியைக் கடன் கொடுத்ததன் விளைவாய் இன்று படும் துன்பம் எத்தனை உண்மையானது.

கடவுளே! பெண் புத்தி பின் புத்தி என்பது சரிதானா? நான் கொஞ்சனேரம் படைத்தவனை நினைத்து மனதைத் திடப்படுத்தியப் பின் ஒரு முடிவை எடுத்திருக்கலாம். அவர் என்ன திட்டிய வேளையில் அந்த இடத்தை விட்டு சிறிது காதுக்குக் கேட்காத தூரத்தில் ஒதுங்கி

இருந்திருக்கலாம். அவர் செய்த நல்லவைகளைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்திருக்கலாம். விடியும் வரை பொறுத்திருந்து கணவரோடு பேசி பிரச்சனைக்கான காரணத்தைக் கண்டு அந்த குடுபோதையின் விளைவைப் பற்றி எடுத்துக் கூறியிருக்கலாம். ஒரு பெண் நினைத்தால் எதையும் எப்படியும் செய்து முடித்திருக்கலாம். என்ற உண்மையை அவருக்கு உணர்த்தியிருக்கலாம் இதை எல்லாம் விட்டு விட்டு சகோதரபாசத்தை நம்பி வந்து இரண்டும் கெட்ட நிலையில் சங்கடப்பட்டு நிற்பதை நினைக்கையில் இதயமே வெடித்து விடும் போலிருந்தது விஜிதாவிற்கு எல்லா நினைவுகளையும் கிழித்துக்கொண்டு அம்மா என்ற சத்தம் அவளது காதுகளைத் துளைத்திட தான் இன்னும் படுக்கையில் தானிருக்கின்றேன் என்ற சுய நினைவுக்கு வந்தவள் போர்வையை உதறி தள்ளிக் கொண்டு சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி ஓடியவள் ஏழே வயதாகிய தன் மகளின் நிலை கண்டு துடித்துப் போனாள். முகுந்தினி அழகாகத் தூசி துடைத்துபொருட்களை அடுக்கி வைத்து வீட்டை கூட்டிடவில்லை என்று சுகந்தி அடித்த அடியின் வேகம் பாலகியின் கண்ணத்தில் ஜந்து விரல்களும் பதிந்திடவலி தாங்காது தாயை கூப்பிட்ட சத்தம் தான் அது. தாயைக் கண்டவள் எனக்கு இனியும் இங்கே இருக்க முடியாதம்மா வாங்கம்மா நாங்க எங்க வீட்டுக்குப் போயிடுவோம் என்று தாயைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள். விஜிதாவும் கட்டி அணைத்து கண்ணீர் மல்க சிலையாக நின்றாள். சிறுபிள்ளைத்தனமாய் கணவனைப் பிரிந்து வந்தவள் வாழ்க்கையின் பக்குவத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். விளைவு யாரையும் குற்றம் சாட்டிட ஆசைப்படவில்லை. யாரும் உணவு உடை இருப்பிடம் கொடுத்து வைத்திருக்கும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கு அடிமையாகத்தானிருக்க வேண்டும். வேண்டாத உறவுகளை ஆதரிப்பவர்கள் அவர்களின் அடிமைகளாய் வைத்திருக்கத்தானே தத்தெடுப்பார்கள். அந்த வகையில் சகோதரனைக் குறை கூறிடத் துணியவில்லை. அவன் குடும்பத்தைக் கட்டிக் காத்திட வேண்டும். அந்த உறவை கூந்தி இறுக்கிப் பிடித்து நிலை நாட்டிட வேண்டும். இந்தக் காரணங்கள் இப்படி இருக்க விஜிதாவின் தாயும் புத்தி கூற மறந்துபோனாள். எல்லா குற்றங்களையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டு மகளின் கையிலிருந்த தும்புத் தடியை வாங்கிக் கூட்டி முடித்து துணிகளைக் கழுவிட ஆயத்தமானாள் விஜிதா.

~~~~~

வாங்கி வாசிப்பதனால் மனிதன்
பூரணத்துவம் அடைகிறான்

“வானம் கடுமையா இருட்டி இருக்கு இண்டைக்கு மழை கட்டாயம் பெய்யும் போல”

“ஓம் ஓம் வேகமா இறக்குங்க நெல்லு மூட்டைய நனைஞ்சிட போகுது” என்றபடி மாணிக்கம் தனது தமிழை நோக்கி கூறியபடி விரைவாக நெல் மூட்டைகளை உழவு இயந்திரத்திலிருந்து இறக்கி களஞ்சியப்படுத்துகின்ற

விளைந்தனு

வாஞ்

குடிலில் அடுக்கினார்கள். கடந்த மூன்று மாதங்களாக யானை பன்றி என மிருகங்களுடன் போராடியும் கடும் காற்று கொட்டும் பனி என இயற்கையின் கொடுரங்களுடன் உறவாடி காவல் காத்து இன்று தான் அறுவடை முடிந்தது.

ஜப்பசி மழையை எதிர்பார்த்துப் புழுதியிலே போட்ட விதை இன்று ஒன்று நூறாகி நூறு ஆயிரமாகி விளைந்து முற்றி கதிர்மணிகளாகச் சிரித்தன. எமது பிரதேசங்களில் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வேளாண்மை வெட்டும் இயந்திரம் பாவனையில் இல்லை. ஜந்து அல்லது ஆறு பேர் கூட்டமாக இணைந்து ஒவ்வொரு வயலாகச் சென்று அறுவடை செய்து கொடுப்பார்கள். அதைச் சூடு மிதித்து நெல்லை வேறாக்கி எடுத்துப் பைகளில் நிரப்பி வண்டிலில் ஏற்றி வீட்டிற்கு கொண்டு வருவோம். ஆனால் இப்போது அப்படியில்லை வேளாண்மை வெட்டும் இயந்திரங்கள் பெருகிவிட்டன. ஏக்கருக்கு இவ்வளவு தான் என்று தீர்மானித்து விட்டு அறுவடை தொடங்கும் ஆட்கள் அதிகமாக இந்தவகை அறுவடையில் தேவைப்படுவதில்லை. இதனால் நேரமும் மிச்சம் ஆகின்றது.

சேகோதரர்கள் இருவரும் இம்முறை இயந்திரம் மூலம் முதல் முறையாக அறுவடை செய்து இருந்தனர். அவர்களின் ஜந்து ஏக்கர் வயலில் மூன்று ஏக்கரில் மாணிக்கமும் மிகுதி இரண்டு ஏக்கரில் மாணிக்கத்தின் தமிழ் முத்துவும் வேளாண்மை செய்திருந்தனர். முந்தைய முறையை விட இந்த முறை அதிக விளைச்சல் கிடைத்ததாக தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர். இந்த முறை மழையும் சரியாக பெய்யவில்லை குளத்திலே கிடந்த நீரைக் கொண்டு தான் தமது வயலை ஒருவாறு விளைய வைத்தனர். கமநல்சேவை நிலையத்தின் உரமானியமும் கைகொடுக்கக் கஷ்டங்கள் ஓரளவு குறைந்து விட்டது போல தோன்றியது. இருவரின் மனதிலும் அந்த உற்சாகம்தான் விரைவாக நெல் மூட்டைகளை இறக்க வைத்தது எனலாம். நடுத்தர குடும்பத் தலைவர்களாகையால் தங்கள் குடும்ப சுமையை துணை

தாங்குகின்ற அத்திவாரம் போல உறுதியாக உழைத்து தாங்குகின்றனர். இப்போது அறுவடை செய்த நெல்லை நல்ல விலைக்கு விற்றால் சரிந்து போகும் வீட்டுப் பொருளாதாரத்தை நிமிர்த்தி விடுவார்கள்.

குடிசையிலே அடுக்கி வைத்திருந்த நெல் மூட்டைகளை பார்த்து பூரித்துப் போன மகிழ்ச்சியில் முத்து மன திற்குள் சிரித்தான். “நமக்கு நல்ல காலம் பொறுத்திருந்து விளைச்சலும் இந்த முறை அமோகமா இருக்கு இத காயவச்சி வித்தா நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் பச்

சையா வித்தா அந்த முதலாளி நம்ம நெல்லை குறைஞ்சு விலைக்குத் தான் எடுப்பான்” என்று முத்து மாணிக்கத்திடம் கூறினான்.

“ஓம் தம்பி நெறையக் கஷடப்பட்டு முனு மாசம் உழச்சிற்று இப்படி பச்சையா வித்தா காசு குறையத்தான்

சம்புர் சமரன்

வரும் இன்னும் ரெண்டு நாள் நல்லா காய வச்சிட்டம் எண்டால் அடுத்த போகம் விதைக்க நெல்லும் எடுக்கலாம் அதிலயே” “ஓம் அண்ணே நாளைக்கி காலைல்ல நல்லா வெயில் அடிக்கும் அதுல காயப்போடுவம்”

“சரி சரி கதவை சாத்திலிட்டு வா நாளைக்கு காலைல்ல வந்து வேலையப் பார்ப்போம்” என்றபடி நெல்லை விற்பது பற்றி இருவரும் தீர்மானித்து விட்டு அன்றைய பொழுதை கழித்து இரவுப் படுக்கைக்குச் சென்றனர்.

அடுத்த நாள் காலையில் வானம் நன்றாக வெயில் ஏறித்தது. அடுக்கி வைத்திருந்த நெல் மூட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அவற்றைத் தரையில் கொட்டி பெரிய விரிப்பு ஒன்றிலும் அவர்களின் வீட்டின் முன்னே உள்ள கொங்கிர்ட் வீதியிலும் காய வைத்தார்கள். தங்க முத்துக்கள் போல நெல்மணிகள் சூரிய ஒளியில் காட்சி தந்தன. நெல்லின் மணம் மாணிக்கத்தின் உள்ளத்தில் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. எத்தனை நாள் இதற்காகக் காத்திருந்தோம் என்று நினைத்துக் கொண்டார். காய வைத்த நெல்லை பறவைகள் மற்றும் மாடுகள் என்பன தீண்டாத வண்ணம் ஒருவர் மாறி ஒருவர் நெல்லுக்கு பொறுப்பாக நின்றார்கள்.

அன்று மதிய வேளை கடந்து மூன்று மணியளவில் திழெரன்று மேகக்கூட்டங்கள் வானிலே கருஞ்சட்டை போர்த்திய போர் வீரர்களைப் போல அனிவகுத்து நின்றன பீரங்கிச் சக்தம் போன்று இடி இடத்தது. தீப்பந்த ஒளி போல மின்னலும் வெட்டியது. பெருமழுக்கு வரவேற்பாக இவை அறிகுறி காட்டின.

இந்து மகா சமுத்திரத்தின் நீரெல்லாம் ஆவியாகிப் பொழுவதை போல மழை சோவென வானத்திலிருந்து இடைவிடாது கொட்டியது. இத்தனையும் கணப்பொழுதில் நடந்தேறியது. அதனை சற்றும் எதிர்பார்த்திராத மாணிக்கமும் முத்துவும் நெல்லை அள்ளி பைகளில் நிறைத்திட விரைவாக செயல்பட்டனர். ஆனால் அது முடியாமல் போனது நெல்மணிகள் எல்லாமே நனைந்து விட்டன. விரிப்போடு இழுத்து குடிலுக்குள் போட்டுவிடலாம் என்று விரிப்பை இழுக்க முயன்றனர். விரிப்பும் இரண்டாகக் கிழிந்தது. தங்கம் போன்ற தோற்றுத்தில் உலர்ந்து கிடந்த நெல்மணிகள் பதினைந்து நிமிட மழை வெள்ளத்தால் தாரை தாரையாக அரிந்து நீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டன. கொங்கிர்ட் வீதியிலும் காயப் போட்டிருந்த நெல்மணிகளும் வடிகாளில் விழுந்து நீரோட்டத்தில் கலந்தன. நிலத்தில் விளைந்தது நிலத்திற்கே சொந்தமா? என்று கூறுமளவிற்கு நெல்மணிகள் எல்லாமே நீரோடு அடித்துச் செல்ல மாணிக்கமும் முத்துவும் செய்வதறியாது திகைத்தனர். கண்ட கணவெல்லாம் காலமழை அழைத்துச் சென்றதே என தலையில் அடித்து கொண்டு அங்கும் இங்கும்

நெல்மணிகளை பொறுக்க ஓடினார்கள் தெருவில் வடிகான் நீரோட்டம் அதிகமாதலால் அதுவும் பயன்றறப் போனது.

காலமழையில் கண்ணீரும் கலந்து விட கனவைத் தொலைத்த மண்ணின் நாயகர்கள் நடைபின்மாய் கிடக்க இத்தனை நேரமும் கூடவே போராடிய குடும்பத்தினரும் பருவம் தப்பிய மழையை பழி சொல்லிச் சபித்தனர். தமது இயலாமையால் துவண்டனர். விளைந்த நெல் வீட்டிற்கு வந்தது ஆனால் விலை போகாமல் வீணானது என்று விம்மி விம்மி அழுதனர். விவசாயி ஒரு போகச் செய்கைக்கு ஓராயிரம் கடன்பட்டு விதை போடுவான். அவனுக்கு ஆதரவாய் நிற்பது மண்ணும் விண்ணும் என்பர். ஆனால் இங்கு மண் பயனளித்தது விண்ணே! பழி தீர்த்தது. விளைந்த நெல்லின் காட்சிகள் கண்ணில் படிமமாய் நின்றது. பட்ட துயரங்கள் மழைத் தூராலில் தொலைந்து விட்டது. போனது இனி மீண்டும் வருமோ? நெஞ்சில் பெரிய கல்லை ஏற்றியது போலப் பார்த்தை மாணிக்கம் உணர்ந்தான். தன் குடும்பத்தை எவ்வாறு கரை சேர்ப்பேன் என்று மனதிற்குள் குழுறினான். முத்துவும் வாய் விட்டு அழுதான். உழைப்பெல்லாம் ஊதிய காற்றில் ஊரெல்லாம் பறக்கும் பஞ்சாக சிதைந்து போனதை எண்ணி கடவுளை நொந்தனர். நீண்ட நேரம் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் வீட்டு வாசலில் இருந்த மாணிக்கம் மனமுடைந்து வீதியில் நின்ற தம்பியை அழைத்தார்.

“இங்க பாரு தம்பி மனச தளர விடாத திரும்பவும் நம்ம வேலை ஆரம்பிக்க வேணும். வேளாண்ம செய்றவனுக்கு இதென்ன புதுசா? எல்லாம் அவன் செயல். பரம்பரத் தொழில கைவிடக் கூடாது” என்று ஆறுதல் கூறினார். முத்துவும் அண்ணன் வாக்கே ஆண்டவன் வாக்கென வாழ்வன் என்பதால்

“ம் ம் சரி அண்ணே” என்று பதிலளித்தான். நீண்ட பெருமுச்ச விட்ட மாணிக்கம்

“விதி வலியது சாமி” என்று விண்ணை பார்த்து விகடமாக கூறினான். விழுந்தும் விழாத விவசாயத் தெய்வமாய் அடுத்த போகத்திற்கு மீண்டும் நெல்லை விதை போட காத்திருந்தான் கால மழையை எதிர்பார்த்து...

**வாஸ்க் வாச்சிப்பதால் ஒரு மன்றன்
பூரண மன்றனாக்ரான்**

நான் ஓர் உடைஞ்சுக்கை...

நான் இப்பொழுது உடைஞ்சு குடையாக குப்பைமேட்டில் கிடக்கின்றேன். என்னைக் கவனிப்பார் யாருமில்லை. இனி என் முடிவுக்கான காலம் கிட்டிவிட்டது என எண்ணுகின்றேன் மழை பெய்து என்னை உருக்குலைக்கின்றது. வெயிலில் வாடித்தவிக்கின்றேன். என் மனம் துன்பத்தில் வெடித்துவிடும்போல் இருக்கின்றது. என் கவலை களை உங்களுக்குச் சொல்லி என் மனதை ஆற்றுப்படுத்த எண்ணுகின்றேன்.

என்னைச் சலவியல் தொழிற்சாலை உற்பத்தி செய்தது. அப்போது என் நிறத்தைப் பார்த்தாலே கண்சொக்கி நிற்பர் வண்ணத்துப்புச்சி செல்வி தற்மிகா உமாசுதசர்மா போல் பல நிறங் யாழ் கொக்குவில் நெந்து கல்லுாரி களில் இருந்தேன்.

சிறிது காலத்தின் பின் என்னையும், என் நண்பர் களையும் பிரித்து கூலியாட்கள் பொதியாக்கினார்கள் பின் எம்மை இயந்திரசாலைக்கு அனுப்பினார்கள் எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. நண்பர்களைப் பார்ப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஆனால் என்னைத் தவறுதலாகத் தொழிற்சாலை முதலாளியின் மகன் பார்த்து ஆசைப்பட்டு எடுத்து விளையாடினான். அவனை முதலாளி அழைத்த போது என்னைக் கீழே வைத்து விட்டுச் சென்றான்.

சில வேலையாட்கள் என்னைக் கண்டு ஒரு பெட்டிக்குள் அடைத்து வைத்தார்கள். ஒரே இருட்டாக இருந்தது. எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சில குரல்கள் கேட்டன. அது என் நண்பர்களின் குரல் தான் என்று தெரிந்தவுடன் எனது பயம் குறைந்தது. பின் அவர்கள் என்னிடம் ஒர் அதிர்ச்சியான செய்தியைக் கூறினார்கள். “என்னையும் அவர்களையும் பிரித்து வேறு வேறு

இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப் போகின் றார்களாம்” என்று கூறிக்கொண்டு இருக்கும் போது என் நண்பியைத் தூக்கி ஒரு வாகனத்தில் வைத்துக்கொண்டு எங்கேயோ செல்கின்றார்கள். பின்னர் தான் எனக்கு நடப்பவை புரிந்தது. சில மணித்தியாலங்களில் பின்னர் என்னையும் கூட்டி செல்கின்றார்கள் ஒரு சிறுமியின் வீட்டிற்கு .

அங்கு நான் சென்றதும் ஒரே ஆரவாரம் அந்தச் சிறுமிக்கு. அவள் தனது மார்போடு என்னைக் கட்டியணைக்கின்றாள். பின் தனது அறையில் என்னை வைத்துவிட்டு விளையாடச் செல்கின்றாள். ஒருநாள் தனது நண்பியின் பிறந்த நாளுக்கு என்னையும் அழைத்துச் செல்கின்றாள். அன்றுதான் அவளைக் கடைசியாகப் பார்த்தேன் அங்கேயே என்னை வைத்து விட்டு

மறந்து சென்று விட்டாள். மீண்டும் என்னை அவள் தேடியலைந்த போது அவளின் பாட்டி புதிய குடை ஒன்றை வாங்கித்தருவதாகக் கூறி அவளைச் சமாதானப்படுத்தினார். அவள் என்னைத் தேடுவதைக் கைவிட்டாள். யாரும் தேடி வராததால் என்னைப் பரண் மீது தூக்கி ஏறிந்து விட்டார்கள். காலப்போக்கில் பரணைச் சுத்தம் செய்யும் போது குப்பைமேட்டில் வீசிவிட்டார்கள். என் கதையைக் கேட்கும் யாரவுது அந்தச் சிறுமியைக் கண்டால் எனது இருப்பிடம் பற்றி நினைவுட்டுகின்றீர்களா?

இந்தக் கதையை எழுதியவர் தரம் 7 படிக்கும் ஒரு மாணவி. அழகான வசன அமைப்புக்களோடும் கற்பனையோடும் எழுதும் ஆற்றல் நிறைந்த இந்த மாணவிக்கு எமது பாராட்டுகள்.

காலம் தன்ற வாழ்வு

அவைக்ஸ் பிரந்தூரமன்

தகர வீட்டுக்குள் சூரிய வெக்கை அதிகமாக இருந்தது. ஆகாயப்பரப்பில் மேகக்கூட்டங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. தகரங்கள் யாவும் உச்சிவெபிலில் தகித்துக் கொண்டிருந்தன. வீட்டுக்குள் வெறும் சிமெந்துத் தரையில் படுத்திருந்தாள் தேவி. வெய்யிலின் தகிப்பிலும் சிமெந்துநிலம் குளிர்மையாக இருப்பதை

அவள் உணர்ந்தாள். மதியச் சாப்பாட்டுக்கான உணவு வகைகள் இருந்தபோதிலும், அவள் சமைக்க வில்லை. சமைக்கவும் மனமில்லை அவளுக்கு.

“கடைசியில் என்னத்தைக் கண்டன்...?” எனும் ஒற்றைவரிச் சிந்தனை... அவளது உள்ளத்துள் ஊடுருவி, அவளைச் சுயபரிசோதனை செய்து கொண் டிருந் தது. உடலில் வலு இருக்கும்வரைதான் திமிர். அதன்பின் காற்றுப்போன பலூன்...என்பதை உணர்த்திவிட்டு நின்றன அவளது கடந்தகால தரிசனங்கள்.

“சே.. எல்லாரோடையும் கொஞ்சம் அனுசரிச்சுப் போயிருக்கலாம்...நான்தான் பிழை விட்டிட்டன்.

கடைசியில் என்னத்தைக் கண்டன்...”

சுடலைஞானமாகத் தோன்றுகிறது சிந்தனை! அது இப்போது அவனுக்குள் அவளைக் கழிவிரக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அன்புணர்வுக்கு அடிப்பணியாத வீம்புத்தனம்... நானென்ற அகங்காரம்... எவருக்கும் பணிந்துபோகாத மனத்தன்மை... எதிர்க் கருத்துக்களை உரத்த ஒலி கொண்டு, தன்வார்த்தைகளால் வெட்டிமுறிக்கும் வல்லமை... அழுவதனுடாக அடுத்தவரிடத்தில் அனுதாபம் தேடும் போக்கு... அனைத்தும் இப்போது தனக்குள் காலாவதியாகிக் கொண்டிருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

இளம்வயதில் தேவி நல்ல துடியாட்டமான பெண்ணாகவே இருந்தாள். தான் செய்யும் சில செயல்கள் தவறநெத் தெரிந்தும், அச்செயலைச் சரியென வாதிடும் அவளது போக்கும் அதற்கான வாய் வல்லமையும் பலரை அவளிடமிருந்து அந்நியப்படுத்தி வைத்தன.

“ஆர் அந்தப் பெட்டையோ...அதையேன் கேக்கிறாய்...! அவளொரு பொல்லாத வாய்க்காரி... அடங்காப்பிடாரி... நாய்த்தேவடியாள்...”

ஹர் அவளைக் குறித்து ஒரு கணிப்பீடு போட்டு வைத்திருந்தது. அவனும் அதை அறிந்திருந்தாள். ஆனால், அவள் தன்னை மாற்றிக்கொள்ள விரும்ப வில்லை. மாறாகத் தன்னைக் குறித்துத் தனக்குள் பெருமைப்படத் தொடங்கினாள்.

சிறு வயதில் தேவியின் துடுக்குத்தனமான பேச்கள்... வயதில் மூத்தவர்கள் என்றும் பாராது, அவர்களோடு நேரெதிர் நின்று வாதிடுதல்... விட்டுக் கொடாப் பிடிவாதப் போக்கு... என்பன பெற்றோருக்கு ரசிக்கக் கூடியதாக இருந்தன. அவர்களும் சில விடயங்களைக் கண்டும் காணாமலும் நகர்ந்து விட்டார்கள். அதன்பின், அவர்கள் அவள் உரிய பருவ வயதைத் தாண்டியபின்புதான், அவளை ஜந்திலே வளைக்காமல் விட்ட ஆபத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினர்.

சக சுகோதரங்களுடன் தேவி அநாவசியமான பிரச்சினைகளை உண்டுபண்ணுவதன் மூலம், அந்தக் குடும்பத்தின் சந்தோசம் சீர்க்குலையத் தொடங்கியது. தேவிக்கு மொத்தம் மூன்று சுகோதரங்கள். இவள் இரண்டாவது. தம்பிமாரில் மூத்தவன் தேவியைப்

போலவே ஒரு முரடன். தேவி அவனுடன் எதிர்த்து உரத்த தொனியில் பேசும்போதெல்லாம் தமிழ் அவள் தனக்கு அக்காள் முறையென்பதையும் மறந்து... வயதுக்கு மூத்தவள் என்ற உணர்வுமற்று... அவளது கன்னத்தில் பள்ளென அறைந்தே விடுவான். அந்த அறையின் நிமித்தம் அவள் எழுப்பும் அவலக் குரலால், அக்கம்பக்கத்து எல்லை வேலிகளில் சரசரப்புக் கேட்கத் தொடங்கிவிடும்.

பெற்றோருக்குத் தாம் பெற்ற பிள்ளைகள்மீது வெறுப்பு வளர்த் தொடங்கிவிட்டது. அதிலும், இரண்டா வதான் தேவியோ தன் தாய் தந்தையருக்கான மதிப்பைக் கொடுக்கக் கூடியினாள். முத்த அக்காளிற்கு பேசுவரும் திருமணப் பொருத்தங்கள் பெரும் பாலானவை இவளால் தடைப்படத் தொடங்கின. இவளது வாயால் வாங்கிக் கட்டி அவமானப்பட்டிருந்த சிலரும், அக்காளிற்கான திருமணப் பொருத்தங்களைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெற்றோருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

“ஆ... கடவுளே! இத்தனை பிள்ளையளையும் தந்த நீ, உதயேன் உப்புடி உதவாக்காரையாத் தந்து தொலைச்சாய்...?” தேவி தன் தாயுடன் வாய்த் தர்க்கத்தில் ஈடுபடும் போதெல்லாம், அவளின் வாய்ப் பேசுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல், மனதில் இருந்து எழும் ஆற்றாமையின் நிமித்தம் குள்ளி அழுக்கொடங்கிவிடுவாள்.

“நீ கலியாணம் கட்டுறதெண்டால், நீட்டுக் காற்சட்டை போட்ட ஒரு உத்தியோககாரரைக் கட்டு. அப்பதான் பின்னடிக்கு அவள் செத்துப் போனால், அவள்ர பென்சன்காசு உனக்கு வந்து சேரும்...”

வீட்டில் ஏனைய சுகோதரங்கள் மற்றும் பெற்றோர்கள் இல்லாதவேளைகளில், அவள் தன் அக்காளுக்கு இதையே ஒதிக் கொண்டிருப்பாள். அக்காள் ஒர் அப்பிராணி. வெளி உலகம் தெரியாமல் நாற்சதுர வேலிக்குள் இருந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள். சுயசிந்தனையற்றவள். யார் என்ன சொன்னாலும் அச்சொற்களில் உள்ள நன்மை தீமைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்யாமல் அப்படியே நம்பிவிடும் சுபாவம் உள்ளவள். தேவியிடமுள்ள ஆடங்காப்பிடாரித் தனங்களின் நிமித்தம், அக்காளுக்குத் தேவிமீது சற்று அச்ச உணர்வு மேலோங்கி இருந்தது. இதன் நிமித்தம் சாதாரண தொழில் புரியும் மாப்பிளைகளை அவள் புறந்தள்ளத் தொடங்கினாள்.

ஒருதடவை அயற்கிராமத்திலிருந்து ஒரு சம்பந்தம் பொருத்தமாக வந்தமைந்தது. மாப்பிளைப் பொடியன் ஒரு விவசாயி. குடிவெறி மற்றும் வேறு எந்தவிதமான கெட்டபழக்கங்களுமற்ற ஒரு சாமிப் போக்கான மனிதன். நூற்றுக்கு என்பத்தாறு வீதம் பொருந்திப்போனது. அதிலும் ராசிப் பொருத்தம் நன்றாக உள்ளது... என அவர்கள் இருவரது சாதகப் பொருத்தங்களை இணைத்துக் குறிப்புப் பார்த்த சாஸ்திரியார் சொல்லிவிடவே, பெற்றோருக்கு மிகவும் பிடித்துப் போனது. ஆனால், தேவியோ விடவில்லை.

“குடும்பத்திலை முத்தபிள்ளைக்கு “கவ்மென்” மாப்பினை கிடைச்சால்தான், ஒரு கெளரவும் மரியாதை இருக்கும். நாலு மனிசர் நம்மைத் தேடி வருங்கள். இது ஆரோ தோட்டங் கொத்துறவனுக்கு அவளைக் கட்டிக் குடுத்துப்போட்டு, அவள் என்ன மரவள்ளிக் கிழங்கையும் மாப்புட்டையுமே தின்னுறது...”

“நீ பொத்தடி வாயை... சனியன்... மூதேசி... நீ விரும்பினால் காற்சட்டை போட்ட உத்தியோகக்காரனைக் கட்டு. அவளின் வாழ்க்கையில் அநாவசியமா நீ குறுக்கிடாதை. அவளுக்கு நல்லது கெட்டது சொல்ல நாங்கள் இருக்கிறும்...” தேவிக்கு அவளது தாய் அடியாத குறையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். தந்தையோ வீட்டின் முன்பரப்பில் இருந்தவாறு, உள்ளே நடக்கும் தர்க்கங்களைச் செவிமுடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் தேவிமீது அளவு கடந்த வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. இப்படியே முத்தவனுடைய கலியானம் தடைப்பட்டுக் கொண்டு போனால், தேவிக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள ஆண்பிள்ளைகளின் ஏதிர்காலம்...? அவர்களுக்கான வாழ்க்கைத்துணை...? தந்தை அதை நினைத்துக் கண் கலங்கினார்.

“எடியேய் முத்தவள்! அவள் தேவிப்பெட்டை சொன்னால் சொல்லிப்போட்டுக் கிடக்கட்டும். நீ உனர் முடிவைச் சொல்லடி ....” முத்தவள் வாய் திறந்தாள்.

“தேவி சொல்லுறதும் சரிதான்! குடும்பத்துக்கை முத்ததாக ஒரு கவுன்மேந்து உத்தியோகக்காரன் வந்தால்தான், எங்களுக்கு ஊரிலை ஒரு மதிப்பாக இருக்கும். எனக்குத் தோட்டஞ் செய்யிறவன் வேண்டாம்...”

“எடி... கவுன்மேந்து உத்தியோகக்காரன் மாதச்சம்பளகாரன். மாதம் முடியச் சம்பளமெடுத்துத்தான் தேவையான சிலவுச் சித்தானங்களைப் பார்க்க வேணும். ஆனா, தோட்டஞ் செய்யிறவன் அப்பிடியில்லை.

அவன்ர வீட்டில் குரக்கனோ, சாமையோ ஏதாவது ஒரு தின்பண்டம் இருப்பில் இருக்கும். பஞ்சம் வந்தாலும் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய இடம். நல்லாப் பொருந்தி வந்திருக்கு. மாட்டனென்டு சொல்லாதை. உனக்கும் வயசு இப்பு முப்பத்திரண்டுக்கு மேலாகுது. காலம் போச்சுதெண்டால், பிறகு ரண்டாந்தாரமாத்தான் ஆருக்கேன் வாழ்க்கைப்பட வேண்டி வரும்...” தாய் எவ்வளவோ கூறிப் பார்த்தாள். தேவியும் அவள் அக்காவும் தங்கள் பிடிவாதத்திலிருந்து இறங்கி வரவேயில்லை. உடனே அந்த இடத்தைவிட்டு சினத்துடன் எழுந்து கொண்டாள்.

“எக்கேடுகெட்டுப் போங்கோடி நாயனோ...”

பெற்று வளர்த்த பிள்ளைகளைன்றும் பாராது, அவர்களைத் திட்டியபடி... அவள் வீட்டின் முன்பகுதிக்கு வந்தாள். அங்கே அவளது கணவன் ஓரிடத்தில் அமைதியாக இருப்பது கண்டு, அவரருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். சினம் அவளுக்குள் இன்னமும் தணியாத நிலையாக இருந்தது.

“பொம்புளையள் எண்டால் பார்வைக்கு ஒரு லட்சணமாக இருக்க வேணும். இது ஒரு கோதாரியும் இல்லை. இதுகுள்ளை நீட்டுக் காற்சட்டை போட்ட கவ்மேந்து மாப்பினை வேறை...” தாய் கூறியது உள்ளே அக்காளோடு இருந்த தேவிக்குக் கேட்டு விட்டது.

“பார்வைக்கு லட்சணமில்லாத புள்ளையளை ஏன் பெதுதனி...?” தேவியின் குரல் கடுமையாக உரத்து ஒலிக்கிறது. மெலிந்த ... சற்று கரிய நிறம் கொண்ட உடல்வாகு முத்தவனுக்கு. அத்தோடு, சதைப்பிடிப்பற்ற தோற்றும் முகத்தில் முன்பற்களிரண்டு லேசான மிதப்பு எலிவால் போன்ற சிறிய அளவிலான தலைக்கேசம். தான் ஒரு லட்சணமில்லாத பெண்... என்பதை தனது தாயே கூறிவிட்டதைப் பார்த்து மன ஆற்றாமை காரணமாக முத்தவள் பெருங்குரலெடுத்து அழத் தொடங்கினாள். மீண்டும்... தாய்க்கும் மகனுக்கும் வாய்த்தர்க்கம் உருவாகியதைக் கண்டு கொண்டார் தந்தை. மெதுவாக அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தார். ஒழுங்கைப்படலையைத் திறந்தவர், மனம் போன போக்கில் நடக்க ஆரம்பித்தார். அவர்போன அடுத்த கணம், அக்கம்பக்கத்து வேலிகளில் சரசரப்பு ஒலிகள் கேட்கத்தொடங்கின.

நகரும் காலத்தை எவரும் தங்கள் சுயதேவையின்பொருட்டு கட்டிப்போட முடியாததால்,

அது தன்பாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. முத்தவருக்கு இப்போது முப்பத்தெட்டு வயதாகி விட்டது. அவளின் இருபக்கக் காதோரக் கேசங்கள் சில நிறம்மாறிக் கிடந்தன. அக்காமார் இருவரதும் தகுதிக்கு மீறிய விருப்பங்களின் நிமித்தம், அவர்களின் இரு தமிப்பாரும், தங்களது வாழ்வின் கனவுகளைச் சிதைக்க விரும்பவில்லை. உரிய வயதில் தங்களுக்கு விருப்பமான துணைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, தனிக்குடித்தனமாகப் போய்விட்டனர். பெண்பிள்ளைகளின் செயற்பாடுகளால், மிகவும் மன அழுத்தத்திற்குள் ளாகிப்போன தந்தை, ஒருநாள் படுக்கையில் மரணத்துப் போனார்.

ஆன் துணையற்று நின்ற அந்தக்குடும்பத்தைத் தாயவளே தாங்கிக் கொண்டாள். அந்த ஊரின் பொதுச்சந்தையில், மரக்கறி வாணிபம் செய்து பெண்பிள்ளைகளோடு வாழ்க்கையை நகர்த்தி வந்தாள்.

ஆண்பிள்ளைகள் இருவரும் அம்மா... என்ற பந்தப்பினைப்பிள் நிமித்தம், சந்தைக்குச் சென்று தாயைக் கண்டு கொள்வார்கள். ஏதாவது பண உதவி அல்லது பொருள் உதவி வழங்கி விட்டு வருவார்கள். அவர்களைத் தனது வீட்டிற்கு வரத் தாய் அனுமதிப்பதில்லை. தமிப்பார் இருவரும் தாங்கள் விரும்பிய பெண்களிடம் எந்தவொரு சீதன பாதனங்கள் ஒன்றையும் எதிர்பார்க்காமல் அவர்களுக்கு வாழ்வு கொடுத்து, சந்தோசமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது தேவிக்குக் கண்களை உறுத்தவே செய்தது.

இதன் நிமித்தம் ஒருநாள் அவர்கள் இருவரினதும் வீட்டை நோக்கிப் போனாள். தாய் இருப்பதைக் காரணம் காட்டிச் சீதனம் கேட்டுப் பிரச்சினைப்பட்டாள். கடைசியில் காவல்நிலையம் சென்றே இப்பிரச்சினை தீர்த்து வைக்கப்பட்டது.

இதன்பின்பு தமிப்பார் இருவரும் தாய்வீடு தேடிப்போவதில்லை. முத்த இரு பெண் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை குறித்து, தாயும் தன்மனதுள் கவலைகளைச் சுமந்தபடி...ஒருநாள் கடைசி மகனின் வீட்டில் திடீரென மாரடைப்பால் இறந்து போனாள்.

தேவி ஏற்கனவே தையல் வேலை பழகியிருந்தாள். தாய் இறந்தபின் அத்தொழில் அவளுக்குக் கை கொடுக்கத் தொடங்கியது. இப்போது உடுப்படைவைகள் தைப்பதற்காக அங்கு செல்பவர்களைத் தவிர, அந்த வீட்டிற்கு வேறு எவரும் செல்வதில்லை. தாய், தந்தை இல்லை. தமிப்பார்கள் அருகில் இல்லை. அந்த

வீட்டில் அக்காளும் தங்கையுமே தனித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். இத்தனிமை வாழ்வுக்குள் அக்காளின் செய்தியை மெல்ல உயிர்ப்புப் பெறத் தொடங்கியது. இதன் நிமித்தம் தேவிக்கும் அவளுக்கும் பிரச்சினைகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. “கவ்மென்” உத்தியோகம்... என்ற அற்ப ஆசையைக் காட்டி, தனது வாழ்க்கையைச் சூனியமாக்கி விட்டாளே...என தேவிமீது கசப்புணர்வு உரவாகத் தொடங்கியது. இக்கசப்பின் வெளிப்பாடாய், தேவியோடு சண்டை பிடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“எல்லாம் உன்னாலதானடி வந்தது...?” என்று தேவியை மறைமுகமாய் குத்திக் காட்டத் தொடங்கி விட்டாள். தேவியும் விட்டுக்கொடுக்காது வாய்த்தர்க்கம் புரிவாள். நாளைவெளில், இந்நிலை நீடித்துக்கொண்டு போக ஒருநாள் வீட்டுக் கோடிப்புறத்தே வேப்பமரக் கிளையொன்றில், அக்காளை தூக்குப்போட்டு இறந்த நிலையில் காணவேண்டிவந்தது தேவிக்கு.

அதன்பின்... தேவிக்கு தனிமையே வாழ்வாகிப் போனது. முத்தவள் தூக்குப்போட்டு இறந்ததும், தமிப்பார் இருவரும் மட்டுமன்றி அவளது தாய் தந்தைவழி உறவுகளும் அவளை அறவே ஒதுக்கி விட்டார்கள். இப்பொழுது அவளால் எதையும் செய்ய முடியவில்லை. வயதும் எழுபதைக் கடந்திருந்தது. கண்களில் சற்று நடுக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. கண்களில் பார்வை குறைந்திருந்தது. இளவயதுக்காலத்தில் உடலினுள் திமிறிய இரத்தம் வற்றிவிட்டது மட்டுமன்றி, வாய்ப்புண் நோயினாலும் அவதிப்படத் தொடங்கினாள். வெயில் மெல்லத் தனிந்து கொண்டிருந்தது. சிமெந்துத் தரையில் படுத்திருந்தவள், உடல் அசதியில்... அப்படியே உறங்கிப் போனவள், ஏதோ சத்தம் கேட்டுக் கண்விழித்துக் கொண்டாள். நினைவுகள்... வந்தவழி நோக்கிப் பயணிக்க ஆரம்பித்தன! அந்த நேரம் அக்காளுக்கு அந்தத் தோட்டஞ் செய்யிறவனைக் கட்டிக் குடுத்திருக்கலாம்...

எல்லாரோடும் வாய் காட்டாமல் கொஞ்சம் அனுசரிச் சுப் போயிருக்கலாம்... பெத்த தாய் தேப்பனுக்குரிய மரியாதையை வழங்கியிருக்கலாம்... இளவயதின் ஆங்கார உணர்வுகள் அகன்று, அறிவு சுயமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தபோது, தனக்கான ஒருகாலம் வெகுவாகக் கடந்து போய் விட்டிருப்பதை அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

**வாங்கி வாசிப்பதால் ஒரு மனிதன் பூரண
மனிதனாகிறான்**

ஈழுக்கதைகளும்

செய்திகள் கலைகளும்

ஏழாம் முத் தமிழ்ச் சூழலில் சிறுகதைகளின் வரவும் எழுத்தாளர்களின் செயற்பாடுகளும் நூல்களின் வரவும் அதிகரித்து வருமளவிற்குச் சிறுகதைகளின் தரம் அதிகரிக்கவில்லை என்பதும் அத்தகைய ஆரோக்கியமற்ற நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்பதுமே உண்மையாகும். இன்னொருவிதமாகக் கூறின் கவிஞர் தம்பிமுத்து அவர்கள் முப்பதுகளில் இலண்டனிலிருந்து உலகக் கவிஞர்களுக்காக ஒர் ஆங்கிலக் கவிதைச் சஞ்சிகையை வெளியிட்ட வரலாற்றுச் சூழலில் அதே இலண்டனிலிருந்து பல சிரமங்களிடையே ஈழுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்காக வெளிவரும் இச் சிறுகதை மஞ்சியின் தரமும் அதிகரிக்க வேண்டுமென்பதும் எனது விருப்பமாகும்.

எனது மனப் பதிவினை எடுத்துரைப்பதற்கு முன்னர் சிறுகதை தொடர்பாகவும் ஈழுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தொடர்பாகவும் முக்கியமான சில குறிப்புகளை வெளிப்படுத்த விஷைகிறேன்.

அவை பின்வருமாறு:

1) சிறுகதை வழவுத்தின் ஆக்கக் கறுகள் பற்றி: கரு - கதை - கதைப்பின்னல் - பாத்திரம் - உரையாடல் - கட்டமைப்பு - மொழிநடை - உத்தி - நோக்குநிலை - களம் - ஆரம்பமும் முடிவும் அமையும் நூட்பம் - காலம் . இவை யாவும் சிறுகதை வடிவுத்தின் பொதுவான ஆக்கக் கறுகளாகும்.

2) சிறுகதை யெல்புகள் பற்றி:

செலிவு : ஒரு பிரச்சினையே முக்கியம் பெறல்: ஓரிரு பாத்திரங்களே முக்கியம் பெறல். சிறு வடிவுமெனினும் தன்னளில் முழுமை பெறல் . காலம் நீண்டதெனில் அது சிறுகதையில் வெளிப்படும் விதம் ஆகியவற்றை இயல்புகளாகக் கொண்டிருத்தல் சிறப்பாகும்.

3) சிறுகதையின் வகைப்பாடுகள்:

சமூகம் சார்ந்ததாகக் குடும்பம் சார்ந்ததாக வரலாற்றை ஒட்டியவையாக காதல் சார்ந்தவையாக உளவியல் சார்ந்தவையாக முற்போக்குக் கருவுலங்கள் கொண்டவையாகச் சிறுகதைகள் அமையவேண்டும் .

எழுத்தாளர்கள் தமது தொடர்ச்சியான வாசிப்பினுராடாகச் சிறுகதைகளின் வேறுபடும் தன்மையினையும் நல்லகாலத்து அனுகு முறைகளையும் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றினையும் உலகச் சிறுகதைகளின் செல் நெறியையும் அறிந்து புரிந்து கொள்ளுதல் அத்தியாவசியமானதாகும். பெரும்பாலான

சூழத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதுதலை கிள்ளுக் கீரையாக எண்ணுதல் சுயவிமர்ச்சனம் செய்ய அஞ்சுதல் பகுதி நேர எழுத்தாளர்களாக இருத்தல் பொருளாதாரத்தில் பின்னடைந்து இருத்தல் வாசிப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமை மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளின் முக்கியத்துவம் புரிந்து கொள்ளப்படாமை கதைக்கு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்தல் ஒரே பானியில் எழுதுதல் முதிர்ச்சியடையாதமை கதையின் ஆரம்பத்துக்கும் முடிவுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காமை போன்ற இன்னோரன்ன குறைபாடுகளுக்கு ஆளாகியுள்ளனர் என்பதுவே இன்றைய யதார்த்தமாகும். எட்டாவது மஞ்சியில் வந்த கதைகளை பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தினேன். சுமைதாங்கி சம்பரி அப்பா- பெண்ணாகவே - கொடுத்தாங்குக் குறைவில்லை- சுயநலம் - அப்பாவின் சைக்கிள் - கரிகாலன் - பசுமையைத் தேடி ஆதியனவாகும். இவற்றுள் மூன்று கதைகள் பற்றிய அபிப்பிராயங்களை என் பார்வையைச் செம்மைப்படுத்தும் வண்ணம் ஒரு வழித் துணையாகத் தருகிறேன். இவை எல்லாக் கதைகளுக்கும் பொருந்தும்.

1. அய்யாவின் சைக்கிள் - சிறுகதைக்குரிய சில இயல்புகளை அதாவது அதன் வடிவத்தை இன்னும் சுற்று கூர்மையாக அவதானித்து இக் கதையினை திரும்பவும் எழுதினால் இது நல்ல கதையாக அமையக் கூடிய வாய்ப்புண்டு.

பேராசிரியரியர் செ. யோகராசா

2. கரிகாலன் - தான் எழுதிய கதையின் கரு அல்லது பேச பொருள் பற்றிய தெளிவின்மை கதை ஆசிரியரிடம் தென்படுகிறது. சிறுகதையின் கட்டமைப்பு பற்றிய

பிரக்கனு கதாசிரியரிடம் போதாமையாக இருப்பது கதை நகர்த்துதலில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆசிரியர் கதையைத் திரும்பப் படித்து திரும்பவும் எழுதினால் நல்லதொரு கதை உருவாகும்.

3. சுமைதாங்கி - முதிர் கண்ணியான தமிழ்ப் பெண்ணின் வாழ்க்கை யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்தரிக்கப்படல் கதை நகரும் போக்கில் ஒரு மன நிறைவு ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையை நிறையிக்கும் காரணிகள் ஆகியனவற்றோடு கதையின் பேச பொருள் வாசகர்களைச் சென்றடையும் விதத்தில் கதையை நகர்த்திச் சென்றமை கதாசிரியரின் வெற்றியேயாகும்.

கதாசிரியர்கள் எழுதும் பொழுது இவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளுதல் சாலச் சிறந்தது.

கறுங்கதை

அப்பா சொன்ன கதை

அகமது கிபைசல்.

அவனுக்கு தலையில் முடி

இல்லை.

முதுகிலேதான்

இருக்கிறது. முதுகை வகிடெடுத்து அலங்கரிக்கிறான். முதுகிற்கு நறுமணம் பூக்கிறான். அவன் சொல்கிறான் நாள் பெயரோடு பிறப்பதில்லை, நாள் ஆடை அணிந்து கொண்டு குதூகலமாக இருக்க விரும்புவதில்லை என்று. எந்த நாளும்

கண்ணர் சிந்தி அழுபதில்லை, எந்த நாளும் அளவு கடந்த ஆன்தத்தோடும் இருந்ததில்லை என்றும் சொல்கிறான். நாளுக்கு வயது இருக்கிறதா என அவனைக் கேட்டேன். வயது இருக்கிறது என்கிறான். நாளுக்கு ஏன் நிறுமில்லாமல் போன்று எனக் கேட்டால் புனரைக்குத்துவிட்டு தலையை அசைக்கிறான். நாள் பிறந்த மேனியோடுதான் இருக்கிறது. மேலும் நாள் ஒன்றுதான். நீங்கள்தான் ஒரு நாளுக்கு பல பெயர்களை வைத்து அழைக்கிறீர்கள். மனிதர்கள் பேராசையின் சின்னம். அவர்கள்தான் ஒரு நாளை ஏழாகவும், முப்பதாகவும், முன்னாற்றி அறுபத்தைந்தாகவும் கணக்குப் போடுகிறார்கள் என்று கோபத்தோடு சொல்கிறான். நாளுக்கு முகமிருக்கிறதா என அவனைக் கேட்டேன். அவனோ என்று தட்டில் சாப்பாடு போடுங்கள் சொல்கிறேன் என்றான். எனது உணவில் பாதியை அவனது தட்டில் போட்டேன். நீங்கள் எனது உணவைத்தான் எனக்குத் தருகிறீர்கள். உங்கள் உணவை உங்களைத் தவிர வேறு யாராலும் சாப்பிட்டுவிட முடியாது என்றான். சரி நாளுக்கு முகமிருக்கிறதா என்று கேட்டேன் நீங்கள் பதில் சொல்லவில்லையே என்றேன். முகம் இருக்கிறது. இரண்டு முகம். ஒன்று வெளிச்சமான முகம் மற்றயது இருண்ட முகம். அதிகமான மனிதர்கள் நாளின் வெளிச்சமான முகத்தையே பார்க்கிறார்கள். சிலருக்கு நாளின் இருண்ட முகமே பிரயோசனமாக இருக்கிறது. மேலும் உங்களுக்குத் தெரியுமா என்று எனக்குத் தெரியாது நாளுக்கு வயது என்கிற ஒன்று இல்லை. மனிதர்கள்தான் கடிகாரம் மூலம் நாளுக்கு வயதைக் கணிக்கிறார்கள். அவனைப் பார்த்து நான் சொன்னேன் இருபத்தி நான்கு வயது கொண்டதால்தான் நாள் இளைமோயோடு இருக்கிறது என்று. அதற்கு அவன் சருகுக் குவியலில் பெரும் கல்லொள்ளு விழுந்து வரும் சுத்தம்போல் சிரித்தான். பின்பு சாப்பிடப் போகிறேன் என்று அமைதியாகிவிட்டான். அவன் அருகில் நான் அமர்ந்து அவன் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவன் எழுந்து சென்றுவிட்டான். வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே ஓடி வந்த அம்மா கேட்டாள் அப்பா எங்கே போய்விட்டார்? அப்பாவா! என அதிர்ச்சியில் கேட்டேன். ஊரில் எல்லோரும் அவரை அப்பா என்றுதான் சொல்வார்கள் என்று என் எதிர்பார்ப்பில் மன்னை அள்ளிப் போட்டாள் அம்மா.

கடுகு கறுங்கதை

ஒரு டாற்று

திருமலை சுந்தா

“கதிரைக்கு பின்னல் அழகாகத்தான் இருக்கின்றது. இருக்கவும் நல்லாகத்தான் இருக்கும்.” அவனது உடல் சொன்னது.

“சீச்சி. இந்த பின்னல் முன்னர் நாராக இருந்தது. பின்னர் இந்த பின்னல்காரின் கைத்திற்னால்தான். பின்னலாக மாற்றம் பெற்றது. அதனால் நீ பலன்னடையப் போகின்றாய். இது தான் உண்மை..” என்று அவனது மனம். இருவரின் பேச்சினை சுவாசித்த மூச்ச சொன்னது, ” மனிதர்களில் பலர் நாராக வாழ்ந்து மறைந்து போகிறார்கள். எவருக்கும் எந்த நன்மையும் இன்றி. ஆனால் இந்த பின்னல் போல சிலர் வாழ்ந்து முழந்த வரை உதவி மறைந்து போகின்றார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் இந்த மாற்றம் தான்..” இவர்களது உரையாடல்களை அவன் மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மறந்துபோனது

திருமலை சுந்தா

அவசர அவசரமாக மரக்கறிக் கடைக்குள் ஏறினான் அவன்..பத்தோ பதினைந்தோ... ஏக சனக்கூட்டம். என்ன ஆச்சரியம்??? அவனைக்கண்டதும் நின்ற அனைவரும..... வழி விட்டு நிற்கத் தொடங்கினர். அவனும் மாமாவென்று வேண்ட வந்த மரக்கறிகளை வாங்கிக்கொண்டு கடை வெளிவாசலுக்கு வந்தான். என்!!! இப்படி!!! அவனுக்கு ஏதும் புரியவில்லை. முந்தி என்றால் முன்னுக்கு போக முடியாத படி மறிக்கும் சனக்கூட்டம்

இப்ப.. !!!

நடக்கும் போதும் அவனுக்கு இதுதான் சிந்தனை..

அப்பதான் அவனுக்கு நினைவு வந்தது. முகத்தில் அணியும் மாஸ்க் போட மறந்த சங்கதி....

தன்னுள் சிரிக்காமல்... அவனால்... முக்கி விழுங்கவும் முடியவில்லை.

எழுத்தன் அனுபவங்கள்.....

வாணோலி மஞ்சரி

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் நிகழ்ச்சி அட்வணைகள் கொண்ட வாணோலி மஞ்சரி என்னும் சஞ்சிகை ஒன்றை மாதாந்தம் வெளியிட்டு வந்தது.

அங்சஞ்சிகையில் சிறுகதைகளும் பிரசரமாகி வந்தது.

நான் பெயரறிந்த பல எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் வாணோலிமஞ்சரியில் பிரசரமாகி இருந்தன.

அதன் ஆசிரியராக சிலர் மாறிமாறி கடமையாற்றினார்கள். எனது மைத்துனர் ஒருவர் வாணோலியில் தட்டெழுத்தாளராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஜெகநாதன் என்பது அவரது பெயர். எனது கதையொன்றை வாணோலி மஞ்சரியில் பிரசரிக்க அவர் விரும்பினார். அக்காலத்தில் “அங்கையன் கைலாசநாதன்” அதன் ஆசிரியராகவும் இருந்ததாக அவர் கூறியதாக நினைவு. என் கதைவந்த வாணோலிமஞ்சரி ஆசிரியராக அங்கவேலி கனகரத்தினம் பொறுப்பில் இருந்தார். அவரது நியமனம் நியூஸ் எட்டற்ற.

வீரகேசரிக்கு எழுதி பிரசரமாகாமலிருந்த கதை ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்தேன். ஒரு வயதான தந்தை, படித்தும் வேலைகிடைக்காத மகள்கள் சம்பந்தப்பட்ட கதை அது.

கதையின் பெயர் இப்போது நினைவில் வரவில்லை.

சிலநாட்கள் கடந்தபின் அக்கதை வீரகேசரியில் பிரசரமாகியது. ஏலவே வீரகேசரியில் (69) எனது கதை “திருவிழா” பிரசரமாகியிருந்தது. ஆனால் இக்கதை பிரசரமாக நாள் சென்றுவிட்டது.

அந்தமாதமே வாணோலி மஞ்சரியில் அக்கதை பிரசரமாகியது. வாசிப்புக்குரிய சந்தர்ப்பம் குறைந்திருந்த அக்காலத்தில் இரு இடங்களிலும் பிரசரமான அக்கதையை பலர் வாசிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. வாசித்த நண்பர்கள் சிலர் அக்கதையைச் சிலாகித்தார்கள் என்ற உண்மையை நான் சங்கோசத்துடன்தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

எனது தொலைந்துபோன கதைகளின் பட்டியலில் இக்கதையும் சேர்ந்துவிட்டது என்ற உண்மையும் இங்கு பதிவாக்கப்படுகிறது. எழுதப்பட்ட கதைகள் தொலைந்து போவது எழுத்தாளனுக்கு எவ்வளவு வேதனை கொடுக்கும் என்பது அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும்!

தெய்ம் சுஞ்சிகை!

15/1 மின்சார நிலைய வீதி யாழ்ப்பாணம் முகவரியிலிருந்து “தெய்ம்” என்றொரு சுஞ்சிகை வெளிவரத் தொடங்கி இருந்தது. 1971ல் அங்சஞ்சிகையில் “ஒற்றைத் தென்னை” என்றொரு கதை எழுதியிருந்தேன். நந்தினி எனது புனை பெயர் தெய்ம் சுஞ்சிகையில் நந்தினி என்ற பெயரில் கவிதைகளும் பிரசரமாகியபோது வாசகர் மத்தியில் அது நான்தானா என்ற மயக்கம் சிலருக்கு ஏற்பட்டது.

உண்மையில் அந்த நந்தினி நான்கல் அக் கவிதைகளை வாசித்தவர்களுக்குத் தெரியும். அதன் கரு எனக்குப் பொருந்தாத ஒன்று என்பது.

எனது கதை நான் கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் கற்ற காலத்தில் தோன்றியது. எமது கல்வித்தலம் குருநகர் இறங்கு துறைச்சூழலில் இருந்தது.

“ஒற்றைத் தென்னை” குருநகர் இறங்கு துறையின் அருகிலேயே தனித்து நின்றது. இதெய்ம் முகவரி எனக்கு நினைவில் இருக்கக் காரணம் பின்னாளில் சன் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி காரியாலயம் அங்குதான் இயங்கிற்று.

எனது “ஒற்றைத் தென்னை” கதையை 93 ல் வெளிவந்த “அயல்கிரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்” தொகுப்பில் சேர்க்க முடிய வில்லை. 2011 ல் வெளிவந்த “நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம்” தொகுப்பிலேயே சேர்த்தேன்.

அதற்கு காரணம் 2013 ல்தான் அக்கதை எனக்குக் கிடைந்தது. தொலைந்து போன கதைகள் கிடைந்தால் இன்னொரு சிறுகதைத் தொகுப்பு போடலாம்.

என்ன செய்ய முடியும்?

இன்றைய நிலையில் சுவடிகள் திணைக்களத்தில் பழைய பிரதிகளைத் தேடுவதும் சாத்தியமில்லை என்பது உண்மை. அங்கு போய் தேடுவதற்கு நண்பர்கள் உதவினாலும் பிரதிகள் வந்த சுஞ்சிகைகள் அவர்களது சேமிப்பில் இருக்குமா. என்பதும் சந்தேகமே!

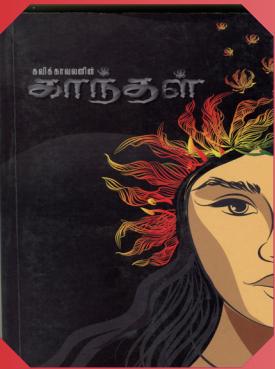
கவலைப்படுவதைத் தவிர பரிகாரம் எதுவுமில்லை.

(இன்னும் வரும்...)

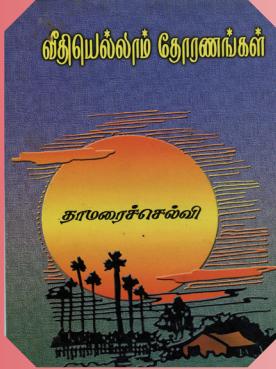
வாங்கி வாசிப்பதனால் மனிதன்

பூரணத்துவம் அடைகிறான்

எம்மவரை வாசிப்போம்

ஆசிரியர் : கவிக்காவலன்
ஆண்டு : 2020
வெளியீடு: நாலாசிரியர்
வகை: கவிதை
பக்கம்: 100
விலை : 299ரூபா

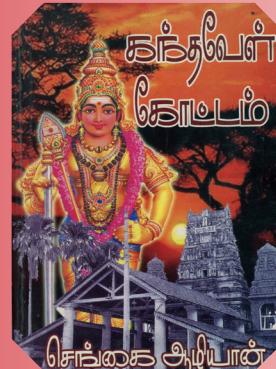
ஆசிரியர் : தாமரைச் சென்னி
ஆண்டு : 2003
வெளியீடு: மீரா
வகை: நாவல்
பக்கம் : 84
விலை : 220 ரூபா

ஆசிரியர் : ஒனந்தா ஏ.ஜி ராஜங்கிரம்
ஆண்டு : 2002
வெளியீடு: ஸமீ இலக்கிய சோலை
வகை: சிறுகதை
பக்கம்: 220
விலை : 500ரூபா

ஆசிரியர் : தி. ஞானஞ்சகரன்
ஆண்டு : 2004
வெளியீடு: மணி மேகலை
வகை: சிறுகதை
பக்கம்: 254
விலை : 500 ரூபா

ஆசிரியர் : சௌங்கை ஆழியான்
ஆண்டு : 2008
வெளியீடு: கமலம் பதிப்பகம்
வகை: சரித்திர நாவல்
பக்கம்: 90
விலை : 200 ரூபா

ஆசிரியர் : தெணியான்
ஆண்டு : 2003
வெளியீடு: மீரா
வகை: குறுநாவல்கள்
பக்கம்: 166
விலை : 350ரூபா

வசீப்பதனால் மனதன் பூரணத்துவம் அடைகிறான்

ADMISSIONS OPEN

UNLOCK YOUR POTENTIAL

WHY CHOOSE US?

- Qualified and Experienced teachers
- 20+ Years Experience
- Covid Friendly Classes
- Leading Online lessons
- Offering:
  - Maths
  - Science
  - English
  - Physics
  - Chemistry
  - Biology

REACH US AT:

Email: info@leconline.co.uk
Tel: 0208 573 0368
Mob: 07852 810285
Website: www.leconline.co.uk
101A Blyth Road, Hayes, Middlesex, UB3 1DB

COURSES

11+,
YEAR 2, YEAR 3, YEAR 4,
YEAR 5, YEAR 6,
YEAR 7, YEAR 8, YEAR 9,
YEAR 10, YEAR 11,
YEAR 12 AND YEAR 13

OFFERING
ONLINE CLASSES
ENROL NOW!